

МАГИ ДЕЙВИС КРИСТАЛНО СЪРЦЕ

Превод от английски: Андреа Михайлова, 2004

chitanka.info

1

— Виждаш ли онова хубаво момче ей там, червенокосото с широките рамене? — каза Гълфър, сочейки по-високия от двамата младежи, които току-що бяха излезли от кръчмата и сега стояха под окачения над вратата й фенер. Бяха се хванали под ръка, за да не паднат. — За него ти бях казал. Наблюдавам го от няколко дена. Е, как го намираш? Може да му е още жълто около устата, но пък е вече с цяла глава по-висок от нас. Та си мисля, че по-подходящ няма да намерим... виж само колко са му напращели гащите!

— То не зависи само от големината — отговори приятелят му и сви рамене. — Имам племенник в Ланкълншир, той е с най-малкия, който някога съм виждал, пък е направил с него дванайсет деца.

— Възможно, възможно — измърмори нетърпеливо Гълфър. — Трябва да признаеш все пак, че ни трябва тъкмо момче като него. Само като си помисли човек какви нехранимайковци са плъзнали по пътищата заради проклетата война... трябва да сме наистина щастливи, че попаднахме на този. Уверявам те, червенокосият е нашият човек.

На отворената врата на кръчмата се появи кръчмарят.

— Ей, вие двамата, я се пръждосвайте, по дяволите! Който няма пари, няма да пие при мен — изкрещя той ядосано, избута двамата пияни на улицата и затръшна вратата подире им.

По-нисичкият се спъна, намери се изведнъж седнал в прахта и опипа пострадалата си при падането глава.

— Тоя тип не се държа много мило с нас — оплака се той. — Цяла седмица ни измъква парите от джобовете, пък сега...

— Бас държа, че и двамата са без пукната пара — прошепна Еймърик. — Не печелят много, като си рискуват живота в проклетата война. А малкото, което взимат, после го пропиват и го проиграват.

— На млади години и ти това си правил, или греша? — обади се Гълфър, вдигна високо факлата и тръгна към двамата младежи.

Червенокосият тъкмо се мъчеше отчаяно да изправи приятеля си на крака.

— Господа! — извика Гълфър. — Моля за минутка внимание. Вие двамата можете да ми направите услуга, която съм готов щедро да заплатя...

Ръката на червенокосия младеж посегна инстинктивно към дръжката на меча.

— Стойте, където сте — изръмжа той. — Ние не търсим работа. На служба сме при граф Глостър.

— Добре, добре... — измърмори Гълфър. — Но поне чуйте какво ще ви предложа...

Без да изпуска дръжката на меча, Нийл поглеждаше недоверчиво ту Гълфър, ту Еймърик.

— Предложението ми е съвсем честно. Търся млад и силен мъж като вас само за една нощ... а онова, което ще трябва да свърши, е на всичкото отгоре истинско удоволствие...

— Звучи доста интересно... но и много странно. Та какво точно ще искате?

Гълфър се почеса по брадичката и се усмихна загадъчно, след което изложи предложението си.

Двамата млади рицари го зяпнаха смаяни, а после избухнаха във весел смях.

Гълфър ги изчака търпеливо да се успокоят. Реакцията им можеше да се предвиди. Той даде факлата си на Еймърик, за да измъкне изпод ризницата малка кесийка и да изсипе съдържанието ѝ върху дланта си.

— Два златни фламандски гулдена. Те ще са ваши, млади момко, ако пожертвате само няколко часа от времето си.

— Нийл, хайде, тръгвай! — подкани го приятелят на червенокосия и го задърпа. — Нали не искаш да се озовеш в леглото на някоя дъртачка?

— Но това са много пари — измърмори Нийл и очите му с цвят на кехлибар светнаха алчно.

— Кълна се в Светата Дева, че ви казах самата истина. Получих това поръчение от един богат, но стар търговец от този град, чиято съпруга все не може да му роди дете. От три години все се опитват с надеждата да си имат наследник, но вече са се отчаяли, защото все

нищо не става. Като си дава сметка, че става все по-стар и болнав, той избра най-сетне този изход. Помоли да му намеря млад, як и честен момък, който да свърши онова, което той самият вече не може. Господарят ми е готов щедро да плати за услугата.

— Нийл, за бога, не го слушай. Не знаеш в какво се забъркваш... толкова си пиян. Предупреждавам те, няма да видиш хаир, ако приемеш това налудничаво предложение... утре заран ще извадят от реката мъртвото ти тяло!

— Я ме остави на мира, Орион. Нали още не съм приел — каза Нийл и се обърна към Гълфър. — Да речем, че приема предложението, как ще стане цялата тази работа?

— Ще ви заведат на място, което трябва да остане в тайна, затова ще ви завържа очите. Освен това ви обещавам, че с вас ще се държат извънредно учтиво, а утре заран ще ви заведе, където пожелаете и ще ви платя — обясни Гълфър.

— Дотук добре — каза Нийл и изгледа изпитателно по-възрастния рицар. — Но има още нещо... всеки знае, че една нощ е често недостатъчна, за да се направи дете...

— Повече от прав сте — въздъхна Гълфър. — Тъкмо с този аргумент се опитах да посъветвам господаря си да се откаже от своята идея фикс... но той е твърдо решен да осъществи плана си. В края на краищата всичко е в божията воля, той ще реши дали нощта да е успешна.

— Ами колко младежи вече са си опитвали късмета при младата дама — осведоми се, цинично ухилен, Нийл.

— Виждам, младежо, че май нищо не сте разбрал. Сбърках като се обърнах към вас. Съжалявам, че напразно ви загубих времето, сър — каза той и се наклони да тръгва.

— Стой, какво си се разбързал? — извика Нийл и му препречи пътя. — Мисля, че въпросът ми беше уместен... трябва да признаете, че предложението ви наистина е повече от странно.

— Можете да ми повярвате, момче, че и аз бих предпочел да не изпълнявам подобна заповед.

— Може ли да видя още веднъж жълтиците? — попита Нийл, след като поразмисли.

Гълфър отвори шепа и я протегна на червенокосия. Нийл взе една от жълтиците и внимателно я разгледа. „Louis rex Francia“

прочете той на глас.

— Та това е френска жълтица, а не фламандска, приятелю — добави после учудено.

— Знаете да четете! — възкликна впечатлен Гълфър. — Навярно можете и да пишете?

— Да, мога и да пиша — потвърди Нийл и запремята ловко монетата между пръстите си. — Хм, хрумна ми нещо — заяви той рязко. — Хайде да предоставим решението на тази монета — и той бързо я хвърли нагоре. — Ези или тура? Аз залагам на ези...

— Заложихте зле — хвърли бърз поглед Гълфър. — Еймърик, подай ми превръзката!

— Но това е лудост! — възкликна Орион. — Хвърляш се в собственото си нещастие. Няма да го допусна... или ти ще останеш тук... или аз ще дойда с теб.

— За това не може и дума да става — отсече Еймърик. — Вие ще останете тук.

Орион измъкна меча си, но Нийл го хвана здраво за ръката.

— Приятелят ми е прав — каза Нийл. — Настоявам той да ме придружи. Само за да съм сигурен, че всичко ще е честно и почтено.

— Кълна се, че ще е така — съгласи се пряко воля Гълфър. Завързаха очите и на двамата младежи.

— Ще си задържим оръжието — каза Нийл. — Освен това не даваме да ни връзвате ръцете...

— Добре де, но ако обещаете да не надничате. При първия опит всичко ще отиде по дяволите, преди изобщо да е започнало, ясно ли е? — предупреди Гълфър.

Двамата младежи събраха глави и червенокосият прошепна нещо на приятеля си.

— Все едно ми е — изсъска Орион. — Но нека ти кажа, Нийл... само защото си като разгонен бик, се остави да ни забъркат в тая каша!

2

Последвалото минаване през улиците и уличките на града им се стори безкрайно. Най-сетне прекосиха някакъв двор, в който миришеше на слама и на коне. След това ги поведоха по тясна стълба, която сигурно се намираше близо до кухнята, защото ясно се чуваше дрънченето на тенджери, а въздухът беше изпълнен с аромата на току-що сготвено ядене.

Едва след като влязоха в малка стаичка, Гълфър им свали превръзките от очите.

— А сега се измийте, преди да се нахраните — каза той.

Нийл примигна и се озърна в стаята, в която сигурно живееше някой слуга. В камината пращеше огън, в стаята имаше легло, а на сервираната маса вдигаха пара няколко тенджери.

Страхът, че ако не побързат, яденето може да изстине, накара Нийл да хвърли бързо дрехите и да влезе в огромната черна вана, вече пълна с вода. И Орион не се колеба, взе голямо парче сапун и четка и побърза да последва приятеля си.

Тайничко подозираше, че историята, измислена от по-възрастните рицари, е била само предлог да ги подмами, за да задоволят двамата заедно ненаситната страст на някоя светска дама.

След като се изтъркаха старателно, приятелите обуха тясно прилепналите панталони, които се носеха под доспехите, седнаха на масата и се нахвърлиха лакомо върху гозбите.

Нийл се нахрани пръв. Облегна се доволен на стола и шумно се оригна. Чудесна вечеря. Опечени на огъня свински пържоли с пресен черен хляб, а за десерт пудинг от бяло брашно, полят с мед и масло. Към всичко това и предоволно от ароматната и силна уелска ракия.

— Наистина ли вярваш, че дамата има желание да схруска и двама ни? — попита Нийл и стана, за да събере захвърлените си на пода дрехи. — Навярно само един не е достатъчен, за да пораздвижи една съсухрена търговска съпруга, нали така?

— Дъртите са най-опасните, тъй да знаеш... такива неща са ми разправяли, да не повярваш. Бас държа, че тоя дяволски план си го е измислила някоя дърта крава, защото оная й работа не й дава мира, а тя си пада по силнички неща... затова е пратила своите ахмаци да й доставят млади и невинни мъже...

— Невинни ли? Божичко, ако си мислиш, че ще кача някоя дъртофелница, докато ти ми дишаш във врата, значи наистина си много по-покварен от мен!

Орион замери приятеля си с парче хляб. Нийл чевръсто го хвана и си го натъпка в устата.

Всъщност засега вечерта минава доста добре, реши той. Поне за двама уморени и гладни млади рицари на граф Глостър. Отдавна не се беше къпал и сега кожата му миришеше на свежо и чисто, освен това след доброто похапване вече не се чувстваше толкова пиан. Въпреки това ръката му посегна стреснато към дръжката на меча, когато някакъв часовник взе неочаквано да бие от близка черковна камбанария.

Орион кимна с разбиране.

— Да, драги, най-добре ще е да си вземеш меч. За всеки случай, тъй да се каже.

Нийл се поотпусна. Според него бяха ги довели в къща в квартала Рексам, където живееха търговците. Все още смяташе за напълно възможно да са били подмамани от крадци, въпреки че не носеха нищо, заслужаващо да им бъде отнето. Какво лекомислие да се забъркат в толкова невероятно приключение, от което един господ знаеше как ще се измъкнат.

— Можеш да разчиташ на мен, Орион — каза той. — Аз ще спечеля онези жълтици. Оная ми работа никога не ме е излагала.

Той вдигна от пода ватенката си, но после реши все пак да не я облича, защото усети как смърди на пот. Знаеше, че това отблъсква жените. Впрочем, ако наистина ставаше дума за онова, което им бяха казали, една дреха повече или по-малко нямаше никакво значение. Оставаше му да се надява, че всичко ще свърши бързо и няма да го впрегнат в някоя работа.

Орион наблюдаваше замислено приятеля си.

— Вие, ирландците, сте невероятно самоуверени — каза той, убедени сте, че можете с оная си работа да накарате дори сестрата на

дявола да се почувства на седмото небе.

— Греша, привлякоха ме само онези жълтици. Две жълтици срещу малко тралала с една женска, представяш ли си... за толкова пари си залагаме обикновено две години главите в проклетата война.

— Ако изобщо ни платят. Можеш ли да ми кажеш какъв смисъл има тази война? Нали и двамата знаем, че сестрата на граф Глостър никога няма да седне на английския трон, въпреки подкрепата на нейния брат. Англия никога няма да приеме да я управлява жена, дори ако е дъщерята на стария крал.

— И крал Стивън не е мъж на място. Нерешителен е като жена. Не може да реши дори дали да се сражава с враговете си, или да им прости. А сега виж какво... мога ли наистина да те оставя сам? Искам да кажа достатъчно трезвен ли си, за да се пазиш?

В този миг Гълфър влезе в стаята и Нийл посегна припряно към меч.

— Боже милостиви, махнете това нещо. Нали не можете да влезете с меч си при една дама! Днес ще се сражавате в едно легло, нали така?

— Или ще си взема меч, или си тръгвам...

Гълфър му посочи превръзката за очи.

— А какво смятате да правите с меч си, ако сте с вързани очи?

Рицарят беше, разбира се, прав, но Нийл въпреки това се поколеба. Колкото повече се забъркваше в тази история, толкова по-съмнителна му изглеждаше. Ако се раздели с оръжието си, ще бъде беззащитен, ако ситуацията се влоши. Или наистина трябваше само да направи дете на застаряваща съпруга на търговец? И да вземе срещу това две жълтици? Ако трябваше да е честен, щеше да признае, че на света има малко неща, които да не би извършил за толкова много пари.

— Давате ли ми честната си дума, че тук не се крие някоя измама? — каза той най-сетне.

— Точно така, нека ти даде честната си дума, че в леглото с теб ще легне почтена жена, а не най-дъртата от всички курви в Рексам... — избоботи Орион. — Да ти се закълне в гроба на майка си...

— Наистина няма никаква измама — каза Гълфър и погледна Нийл право в очите. — Дамата е точно такава, каквато ви я описах.

— Е, добре — кимна Нийл и се обърна с гръб към Гълфър. Старият рицар отново му завърза очите и двамата оставиха Орион сам

край пламтящия огън.

В къщата цареше тишина и до ушите на Нийл не стигаха никакви шумове, докато Гълфър го водеше по някакъв коридор. Но до носа му стигаха най-различни миризми. Миришеше на кожа, на восък и на прах, долавяше и острата миризма на говеждите изпражнения, от които бяха направени факлите, закрепени по стените.

— Ей, защо не ми казахте, че има стъпала — оплака се Нийл, защото си удари пицъла. — В случай че наблизко има дълбока дупка, в която мога да падна, ще е много мило от ваша страна, ако ме предупредите.

— Спокойно, вече почти стигнахме — каза с въздишка Гълфър. — Какво ли не бих дал, ако можех аз да свърша работата, която ви предстои... Вие, младоците, наистина не знаете цената на младостта и потентността...

Той побутна Нийл по последните стъпала и почука на една врата. Без да дочака отговор, я отвори. Нийл чу шума на скърцащи панти, усети топъл въздух върху голите си гърди. Протегна предпазливо ръце. Ако бяха намислили да му изиграят лоша шега, сега беше моментът да го сторят, но Гълфър само леко го побутна и заключи вратата зад него.

Нийл смъкна превръзката и примижа заслепен. В спалнята горяха дюзини свещи, на чиято светлина се открояваше всяка подробност. Мебелировката се състоеше от тапицирани с кадифе столове, маси и скринове от черно дърво. По стените бяха окачени скъпи килими, а изобразените на тях сцени говореха за таланта на изкусен майстор. Подът беше застлан с овчи и кози кожи, в камината весело пращяха големи цепеници. Насред стаята имаше огромно легло с балдахин и тежки златотъкани завеси.

Минаха няколко мига, преди Нийл да се съвземе от изненадата и да забележи момичето, застанало до леглото. Това сигурно беше тя, съпругата на стария търговец, между чиито бедра той щеше да спечели тази нощ две жълтици.

Беше средна на ръст, с големи очи, чийто цвят не можа точно да определи, с бледи устни и прекрасна медночервена коса, която се спускаше по раменете ѝ и блестеше на светлината на пламъците. Под бродирания ѝ пеньоар от китайска коприна се очертаваха високи гърди и тънка снага. Беше не само млада, но и приказно хубава.

Нийл я гледаше като омагьосан. Беше на не повече от седемнайсет. И от три години омъжена за човек, който поради възрастта си беше неспособен да ѝ направи дете. Все пак не беше необичайно момичета с нейния произход да се омъжват на четиринайсет.

Той се почувства изведнъж някак притеснен. Съпругата на търговеца не беше в никакъв случай сладострастната дъртачка, която Орион му беше предсказал. Тъкмо обратното, хубостта на това момиче беше наистина изключителна. Въпреки малко късото носле и зелените котешки очи тя приличаше на нежна пъпка на рядко цвете и той изпита известен страх да направи онова, което се очакваше от него. Но вече беше късно да се откаже.

Тя го наблюдаваше мълчаливо с треперещи устни, дългите тънки пръсти загръщаха конвулсивно пеньоара. Какво ли си мислеше в този миг, докато плъзгаше поглед по мускулестите му голи гърди и възгрубите ръце, свикнали да се оправят с оръжие и коне, по босите му крака? Какво ли изпитваше една млада жена в присъствието на непознат рицар, с когото щеше да сподели след малко интимността на леглото, единствено и само с целта да забременее?

Нийл изпита изведнъж желание да си свърши работата колкото може по-бързо.

— Аз съм... мисля, че аз съм онзи, когото чакате, госпожо! — побърза да каже, за да прекъсне мълчанието.

3

Емелин не помръдна от мястото си. Откакто младият рицар се беше появил, тя осъзна, че осъществяването на плана ще изисква от нея много повече смелост, отколкото предполагаше. Беше толкова по-лесно да дава простор на въображението си, отколкото да вижда сега пред себе си един мъж от плът и кръв, застанал в спалнята ѝ, облечен с жалък панталон и бос.

Наблюдаваше смаяна как един от босите му пръсти се заплете в овчата кожа, а той залитна и успя да запази равновесие само като размаха ръце. Младият рицар беше много по-едър, отколкото Гълфър и го беше описал, а блясъкът на очите му с цвят на кехлибар издаваше необуздана решителност, която я отблъскваше. Беше ясно защо Гълфър бе избрал именно него. Нямаше съмнение, че този грубоват червенокоско можеше да направи не едно, а стотици деца. Тясно прилепналият панталон очертаваше тесните му бедра и мускулестите дълги крака, после погледът ѝ се спря неволно на огромната издатина, издаваща големината на неговия член, който сякаш ставаше пред очите ѝ все по-голям.

С голямо удоволствие би изпъдила чуждия човек от стаята си, защото онова, което искаше да стори, беше не само опасно, но и смъртен грях. Но тази ужасяваща мисъл я споходи прекалено късно. На езика си още усещаше вкуса на онова, което ѝ дадоха да изпие, за да са по-сигурни в успеха на дръзкото начинание, което трябваше да се случи в тази единствена нощ. Да става каквото ще става, каза си тя, за да си даде кураж.

Той стоеше пред нея и я зяпаше втренчено с безскрупулна откровеност и неприкрита възбуда.

Няколко дълги секунди тя продължи да се пита как бе успяла да придума Гълфър и Еймърик да се заемат с толкова деликатната мисия, а в този миг беше сигурна — същинско чудо е, че се бяха отнесли сериозно към онова, което беше намислила. Сега вече не можеше да се

съмнява, защото този красив нехранимайко стоеше пред нея, очевидно готов да изпълни желанията ѝ.

Вече знаеше, че не ѝ остава друго, освен да пристъпи към изпълнение на собствения си, може би налудничав, план и можеше само да се надява, че Светата Дева ще ѝ прости този грях.

— Знаете защо сте тук, нали? — попита тя едва чуто и с лице, пребледняло като платно.

— Да, казаха ми — отговори той дрезгаво и я погледна.

Емелин неволно се разтрепери. Все пак щеше да ѝ се наложи да сподели тази нощ леглото си с чужд човек и дори хубостта му не намаляваше ни най-малко страха ѝ при мисълта, че само след няколко минути ще трябва да му се отдаде.

— На колко сте години? — изпелтечи тя, за да спечели време.

Той присви вежди и я изгледа замислено.

— Седем години бях оръженосец на граф Глостър, от една година съм негов рицар. Следователно съм на двасет и една — заключи той.

Тя го гледаше объркана. Погледът ѝ се спря на косата му, която се спускаше чак до раменете. Тяхното бебе щеше ли да е и то с тъмноресена коса? Несъмнено. Сигурно щеше още при раждането си да е великан, продължи тя с предположенията. Господи, какви глупави мисли, смъмри се тя, затвори очи и отправи към небето мълчалива молитва.

— Нали знаете, че ще ви платят утре сутринта? — изрече с мъка.

— Точно така. Колко мило от ваша страна, че ми напомнихте — наистина ще ми бъде платено, мадам, каза той с иронична усмивка и пристъпи към нея. — Тъй че би трябвало най-сетне да започваме...

Емелин се дръпна уплашено.

— Веднага ли? — прошепна тя нервно.

— Ами става все по-късно и...

Господи, той беше прав. Оставаха им само няколко часа, за да свършат онова, което щеше, може би, да осъществи най-горещото ѝ желание. Толкова отдавна мечтаеше да стане майка и не само защото искаше да ощастливи Бърнард, но и от съвсем егоистични подбуди. Затова ѝ беше сравнително лесно да измисли този план, но сега, когато трябваше да го изпълни, сякаш губеше кураж.

Емелин пое дълбоко дъх. Не биваше в никакъв случай сега да се паникьосва. С божията помощ щеше да преживее тази нощ. Трябваше да изпълни замисленото и то веднага и колкото може по-бързо.

Тънките ѝ пръсти се заплетоха в коланчето на пенъоара.

Под него носеше бяла нощница. Погледът на рицаря се плъзгаше по тънката ѝ моминска снага, после той протегна ръце и я привлече към себе си.

Големите му ръце бяха топли и леко трепереха.

— Имам чувството, че сънувам — прошепна той — и се надявам само да не се събудя, преди да сте станала моя.

Устните му се притиснаха към нейните, толкова страстно и възбудено, че ѝ се стори, че се задушава. Ноктите ѝ се впиха сякаш против волята ѝ в голите му рамене, когато топлината на тялото му проникна през тънката ѝ нощница, обгърна я цяла и погълна и нейното тяло като неудържим горски пожар.

— Как можа да ми се случи нещо толкова прекрасно? — прошепна ѝ той на ухото. — Съдбата наистина ме глези... щом ми изпраща просто ей така този нежен ангел...

Емелин успя най-сетне да го отблъсне. Какво означаваше този странен брътвеж? Времето напредваше, а те трябваше да се справят, бог ѝ е свидетел, с къде по-важна задача.

— Ще изгася свещите — каза тя и се разтрепери като лист. Кехлибарените му очи блестяха нежно, когато той посегна бързо към ръката ѝ.

— Ангеле мой сладък — прошепна той. — Най-страстното ми желание е да те глезя с любовта си... да ти даря наслада... знаеш ли, че жената трябва да изпитва удоволствие, за да забременее?

— Какво говорите! — възкликна тя ужасена.

— Без удоволствие — няма дете. Така е при нас хората... това ни отличава от животните.

Какво бълнува този човек? Не беше чувала подобна глупост.

— Аз трябва да изпитвам удоволствие?

— Това го знаят дори нашите църковни отци — отговори той. — Нов живот може да се появи само ако мъжът и жената еднакво изпитват наслада...

Емелин прокара език по пресъхналите си устни. Тя наистина беше готова на всичко, за да може най-сетне да забременее, но да

изпита при това удоволствие? Това планът ѝ не го предвиждаше. За подобно нещо не беше се замисляла дори в мечтите си. С Бърнард беше свикнала да приема акта като необходимост, той не ѝ доставяше никакво удоволствие и затова всеки път се надяваше да свърши колкото може по-бързо.

— Сигурен ли сте? — попита объркана.

— Ще ти го докажа — прошепна той и пръстите му загалиха през тънкия плат на нощницата зърната на гърдите ѝ.

Емелин простена леко и се притисна към него. Реакцията на тялото ѝ беше съвсем неочаквана за нея. Нийл използва мига, за да вдигне нощницата ѝ до раменете. Голите ѝ гърди бяха корави, кожата снежнобяла. Тя усети по зърната на гърдите си топлия му дъх и езика му, който нежно ги ближеше.

Емелин извика тихо. Какво мъчение! Каква наслада! Тя не беше изпитвала подобно нещо, нито един-единствен път през всичките години с Бърнард. Тя се притисна към него, безсрамна като разгонена котка, и пръстите ѝ се заровиха в тъмночервената му коса.

— О, кълна се, че ще те направя щастлива — шепнеше той страстно. — Но трябва да ми дадеш малко време, миличка.

— Дълго ли ще продължи? — попита тя, отворила широко очи.

Устните му се плъзнаха отново по гърдите ѝ и той вдигна високо нощницата ѝ. Преди да успее да му се противопостави, той пхна ръка между краката ѝ и разтвори бедрата.

Емелин простена. Изведнъж се усъмни дали Гълфър е обяснил добре на този млад рицар какво се очаква от него. Да се направи дете не е всъщност нищо повече от съвсем прост и понякога отегчителен акт. Със сигурност не това, което правеше с нея този червенокоско.

Ръката му си проправи път през къдравите коси на срамното ѝ място и тя затвори очи, защото се боеше да не припадне. Коленете ѝ омекнаха, но той я прегърна и нежно я сложи да легне.

После я покри с тялото си и я притисна здраво.

— Не бой се — прошепна той и пръстът му се плъзна в нея.

Тя изпита желание да извика, когато той го задвижи с дива страст вътре в нея. Но усещаше всичко друго, само не страх. Възбудена до краен предел, тя се вкопчи в него. Не знаеше нито какво очаква, нито какво всъщност иска.

— Моя прекрасна богиньо! — прошепна той и покри лицето ѝ с безброй бързи целувки.

Тя си помисли само за миг, че планът ѝ беше да се остави тайно да ѝ направят дете, докато съпругът ѝ е в Йорк. Беше си представяла, че ще изтърпи пасивно както винаги акта, като отпъжда мисълта, че съвсем чужд човек притежава тялото ѝ.

Сега разбираше, че младият, хубав червенокос рицар с красивите кехлибарени очи я кара да изпитва нещо съвсем непознато. Гърдите ѝ се втвърдиха в страстен отговор на нежните милувки на големите му ръце, цялото ѝ тяло пламтеше. Какво ставаше с нея? Какво я караше да се вкопчва като луда в този мускулест мъж?

— Чудесно, ангелче мое, отпусни се... предай се — прошепна ѝ той в ухото.

Емелин прехапа устни. Нямаше ли да е по-добре да скочи веднага от леглото, докато имаше още време? И да помоли Гълфър, който стоеше на пост в хола, да даде на този млад жребец обещаните жълтици и да го отпрати? Неочакваната ситуация я изнервяше. Тя затвори отчаяна очи.

— Поне тази нощ ще ми принадлежиш — прошепна той, а пръстът му се движеше неуморно в нея.

После тя усети члена му върху голата си кожа и само след секунди той проникна в нея. Устните му притискаха нейните и сподавяха вика, който искаше да се откъсне от устните ѝ.

— Целуни ме, ангелче мое — прошепна той и отметна нежно косата ѝ назад.

Емелин се притисна към него, обгърна бедрата му с крака и простена въпреки волята си от удоволствие, когато той започна да се движи в нея. Тя се отдаде на отсечения ритъм на неговите тласъци, докато не стигна разтреперана до върховния миг, толкова силен, че едва не ѝ отне разсъдъка.

Почти не забеляза как той я вдигна от леглото, притисна я към таблата и проникна отново, прав, в нея. Само след малко го чу да изревава като звяр, докато се изпразваше в нея.

Тя се облегна с треперещи колене на гърдите му, усети силните ръце, с които той я върна в леглото и я сложи по корем в него. Устните му се плъзгаха по голата ѝ кожа, която сякаш пламваше от целувките му. Когато той проникна в нея отзад, тя извика, понесена от

удоволствието. Двамата се изтърколиха от леглото, озоваха се на пода и се отдадоха изцяло на своя екстаз. Когато всичко свърши, тя извърна засрамено сияещото си от изпитаната наслада лице. В този миг нито той, нито тя бяха способни да кажат нещо. Той отметна нежно косата ѝ от лицето, после ѝ се усмихна и в този миг изглеждаше толкова млад и толкова нахален.

— Моята сладка малка вещица... представа нямаш колко съм благодарен на съдбата, че ни събра. Аз ще те спася от ужасния ти съпруг. Ти осъществяваш най-смелите ми мечти... ти си моята истинска, голяма любов, която винаги съм търсил... нали не допускаш, че мога сега да те изоставя...

Емелин го изглежда втренчено. Не вярваше на ушите си. Какво дърдореше той за любов? И че няма да я изостави?

— Но... — изрече тя с мъка с подпухналите си устни. — Моят съпруг...

Той сложи пръст на устните ѝ и я накара да млъкне. После я вдигна и отново я сложи на леглото.

— Хайде да не говорим за него, ангелче — каза той и я погледна влюбено. — Да говорим за нас, защото ти не знаеш нищо за мен. Не съм никак богат, но съм все пак син на рицар. И моят баща е бил създаден от граф, въпреки че той е пропуснал да признае сина си. Обещавам ти да те спася още днес от ужасното ти положение и отсега нататък да се грижа за теб.

Емелин го изглежда безмълвно и притеснено. Господи, беше толкова млад, а очите му блестяха, изпълнени с решителност. Той явно беше готов да преобърне целия свят заради нея.

Тя погледна голото си тяло, по което огромните му ръце, въпреки че се бяха старали да са нежни, бяха оставили следи. Червените петна бързо щяха да станат сини. Това я изнерви и я заболя глава.

— Какво говорите! — попита тя и гласът ѝ прозвуча по-ядосано, отколкото искаше. — Изглежда не сте разбрал в какво положение се намирам...

— Шшт! Не бой се... двуногите псета на твоя съпруг ще ги помета с лява ръка, това го знаят и те... или се страхуваш, че църквата няма да ни даде благословията си? Това ли е?

Той седна и отметна червената си коса.

— Ние ще се оженим. Единствената пречка за щастието ни е проклетият ти съпруг.

Емелин беше толкова изтощена, че дори не може да му отговори. Всъщност сега проклинаше мига, в който беше измислила ужасния си план. Само защото беше обсебена от мисълта да роди дете. Нещо, което вече можеше да се случи. Но какво щеше да стане сега с този младеж?

Той говореше толкова уверено за любов и брак, че тя изпитваше единствено желанието да се хвърли в обятията му, въпреки че нито едното, нито другото беше възможно за тях двамата.

Не се съмняваше, че едва ли има жена, която не би последвала с удоволствие този смел дивак. Кехлибарените му очи светеха решително, а тя беше сигурна, че не е мъж, който дава празни обещания.

В този миг той скочи от леглото и тя го видя да се приближава към малката масичка, за да си налее чаша вино.

— Ще ни трябва помощ — каза той. — Ще говоря с господаря си, граф Глостър, евентуално и с представител на църквата, макар да трябва да си призная, че тя не е сред приятелите ми.

Емелин се освободи от усукалите се чаршафи.

— Недей... — прошепна тя, когато той вдигна чашата и пресуши виното на една глътка.

Но той сякаш не я чу.

— Господи, та това е направо невъзможно... — възкликна той. — Хубавица като теб омъжена за някакъв глупав старчок, който не се спира пред мисълта да поиска подобно нещо от съпругата си...

Емелин се отпусна върху възглавниците. Младият рицар беше явно убеден, че Бърнард я е принудил да прекара нощта с чужд мъж. Тя го видя безсилна как изпразва още една чаша. После той дойде до леглото, седна до нея и я погали по бузата.

— Само мисълта, че тази нощ друг рицар можеше да е на моето място, вледенява кръвта в жилите ми.

Той я целуна леко по устните и тя не се опита да го спре. Погали срамежливо голия му гръб и усети коравите мускули под нежната кожа.

— Трябва да си направим план... кой знае, може наистина да съм успял и ти да забременееш. Но нощта е дълга... достатъчно дълга, за

да можем взаимно да се поглезим... Божичко, изведнъж се сетих, та аз не зная дори името ти...

— То няма абсолютно никакво значение — измърмори тя.

— Не е вярно. Искам да зная името на моята любима, та това е естествено... — каза той, заплитайки език. — Утре заран преди изгрев слънце ще те отведа със себе си.

— Утре заран — повтори Емелин и погледна виновно и с тъга мъжа в леглото си, който беше заспал дълбоко и непробудно.

Утре заран! Това бяха последните думи, които Нийл можеше да си спомни, преди сънят да го обори. Каква съдбоносна нощ! Беше приел добре платена авантюра, а намери най-неочаквано голямата си любов. Ръката му прегърна гъвкавото ѝ тяло. Въпреки че беше още изцяло във властта на съня, забеляза, че нещо не е наред. Защо му стана изведнъж толкова студено? Той отвори ядосано очи.

Изглежда съм пийнал повече, отколкото предполагах — реши той. Главата му се цепеше, а в устата си усещаше странен горчив вкус.

Вдигна се на лакти и примига в призрачния здрач на разсъмването. До него лежеше и хъркаше приятелят му Орион. Слънцето тъкмо изгряваше и Нийл видя, че двамата лежат на студения, мръсен калдъръм в някаква безлюдна уличка.

Усети смаян, че ръката му е свита в юмрук. Когато я разтвори, от нея изпадна малка кожена кесийка.

Обзе го неописуем гняв. И без да я отваря знаеше, че в нея са обещаните две жълтици. Втренчи се безпомощно в кесийката, единственото доказателство, че не беше сънувал всичко това.

Силен пролетен вятър препускаше из улиците на Морлекс и заглушаваше донякъде тропота на конете на групата рицари, които прекосяваха града в бърз галоп. Джърмин Вилърс, винотърговецът, притисна уплашено към гърдите си двете препълнени с бургундско мехчета, осъзнавайки най-сетне заплашващата го опасност. Извика ужасен на помощниците си да се скрият на сигурно място. Проклетите рицари бяха същинска напаст за всички граждани, а тяхната безскрупулност беше широко известна. Най-добре бе човек да им се махне от пътя, ако не иска да свърши като инвалид или дори като мъртвец.

Секунди по-късно рицарите бяха настигнали и него, и помощника му. Момчето се спаси в последния миг с рискован скок през една порта. За разлика от него Вилърс хукна с все сили по улицата. За нещастие се спъна и падна. Разтреперан от страх, затвори очи и почна да се моли.

Отвори ги чак когато предводителят на бандата спря коня си на сантиметри от него. Видя как рицарят се наведе, огромната му ръка го сграбчи за дрехата и го изправи на крака. Зад наличника му блестяха кехлибарени очи. Когато го пусна, винарят скочи с последни сили и се скри зад кацата с дъждовна вода до месарницата.

Предводителят извика нещо и бандата продължи пътя си. Рицарите препуснаха покрай църквата и гробището, след което свиха надясно към улицата, водеща към крепостта.

Винарят се изправи с мъка на крака. Облегна се задъхан на стената на къщата и се огледа. Най-хубавият му костюм беше съсипан, защото при падането един от меховете се беше спукал.

— Ранен ли сте? — попита чиракът, излязъл с широко отворени очи от скривалището си.

— Проклети нехранимайковци, гадни чужденци! — ругаеше тихо Джърмин. — Не, това не е кръв, а нашето хубаво вино.

— Тоя, дето ви вдигна от канавката, не беше ли лично новият господар на замъка?

— Да, той беше — измърмори винарят и прокле на ум всички рицари на света, но най-вече тези на новия английски крал.

— Можете ли да вървите, или да поискам от златаря носилка? — попита загрижен чиракът.

В същия миг над тях се отвори прозорец.

— Това беше май новият ни господар или греша? — извика една жена и се надвеси над перваза. — Видях ви като налетяхте на кацата ни с вода. Господи, рекох на моя Хари, какво правят тия с клетия ни винар. Тия рицари са живи дяволи. Клети човече, бяхте на косъм от смъртта, много добре видях. В последния миг спря коня си тоя наш нов господар, дето крал Хенри ни го изпрати.

— Голям кеф им е да изкарват акъла на нещастни граждани като нас — извика ѝ чиракът. — Да имаше начин да им извием вратлетата на тия проклети нехранимайковци.

— На теб да не ти е омръзнал животът? — навика го винарят. — Я си дръж проклетата уста. Не разбираш ли колко е опасно да се оплакваш наред улицата от новия господар?

— Препуснаха към крепостта — каза жената на прозореца. — Представям си как ще се опулят, като видят на какво е заприличал замъкът след войната. Можем само да се надяваме, че новият господар ще успее да въведе ред в клетата ни опустошена страна. Аз ще се моля за това.

Джърмин кимна учтиво, викна на чирака да нарами отново малката бъчонка с вино сансер и тръгна към къщата на златаря.

Винарят се учуди, когато Емелин Уптъроу лично му отвори вратата.

Като видя жалкото състояние на Вилърс, тя едва се сдържа да не извика. Пристъпи предпазливо през прага, огледа се надясно и наляво, а после извика слугите.

— Надявам се да не съм ви уплашил много с начина, по който изглеждам — каза със слаб глас винарят. — Може при падането да съм си ожулил коленете, но се надявам да е само това...

— Господи! Нападнаха ли ви? Мислех, че на това е сложен край, откакто най-сетне си имаме стражи...

Вдовицата на златаря носеше елегантна синя рокля със златотъкана дантела, защото този ден в дома ѝ щеше да има важно събиране, на което беше поканен и майстор Вилърс. Сплетената на плитки и вдигната на главата червена коса подчертаваше красивите ѝ очи, блестящи като смарагди.

— Да, наистина бяха крадци... но не онези, за които мислите вие, ами онези нехранимайковци, дето ни ги е пратил нашият крал, за да ни управляват — въздъхна Джърмин, който имаше чувството, че всеки миг ще припадне.

Дотичалите слуги го подкрепиха и не допуснаха той да падне още веднъж.

— Хайде, внимателно — каза Емелин и тръгна първа. — Занесете майстор Вилърс в голямата зала.

Винарят я хвана за ръката.

— Какво щастие, че ще се съберем тази вечер — каза той тихо. — Защото аз видях с очите си този, който ни причинява толкова страх. Той спря коня си, за да не ме смаже.

В камината на огромната зала гореше силен огън. Пред него вече стояха много мъже и си топлеха гърбовете.

— Хей, Джърмин, кой или какво те е докарало на този хал?

— Орда рицари на път за замъка — отговори винарят, след като слугите го настаняха внимателно на един стол. — Новият ни господар беше един от тях, сигурен съм. Не мъж, а колос, но още доста млад. Както приказват, бил е един от най-добрите и най-смели бойци на покойната ни кралица. Доколкото знам, е ирландец.

— Наполовина ирландец, наполовина норманин — обясни бояджията. — Знам го от брат си, който работи в канцеларията на епископа. Имал бил и известни права над Морлекс... Баща му бил незаконен син на стария граф Жилбер дьо Жобур... лека му пръст.

— Наполовина ирландец, наполовина норманин? — повтори собственикът на текстилната фабрика присви вежди. Божичко, лоша смесица няма по целия свят. Че и копеле на всичкото отгоре...

— То в Англия не останаха много свестни хора, ама виж, аристократични копелета не ни липсват — засмя се друг.

— Ех, все пак по-добре нашите си копелета, отколкото копелетата на чужденци — вметна трети.

Емелин отпрати слугите от хола и си обърна към събраните в него мъже.

— Ако баща му е бил официално оженен, новият господар на замъка не е копеле — кача тя.

— Всъщност нас изобщо не ни интересува дали е ирландец или норманин — заяви ковачът. — Важното е, че трябва да го помолим да дърпа по-яко юздите на френските си рицари. Те внасят паника в нашия град. Много са шумни, пият прекалено много, освен това закачат всяко почтено момиче, което срещнат на пътя си. Така просто не може да продължава...

Емелин извика слугините, които влязоха с пешкири и гореща вода. После коленичи до винаря.

— Горкият майстор Вилърс. Раните на коленете ви са доста дълбоки. Сега ще ги почистя и ще ги превържа. Но ще стискате зъби, нали?

Винарят кимна покорно.

— Едно е сигурно, той ще иска пари — обади се търговецът на платове. — Чакат ни тежки времена. От мен да го знаете. Ще ни обират много повече пари, отколкото преди... кралят, бирникът... ще ни изпият кръвчицата.

Междувременно чиракът на Вилърс беше отворил бъчвичката с вино и сега минаваше бързо от един към друг, за да напълни чашите. Благодаряха му с доволни лица и мърмореха изрази на удоволствие. От кухнята донесоха подноси с прясно изпечени хлебчета от бяло брашно и планини от кисело зеле.

Чиракът на Вилърс се приближи към Емелин с чаша вино. Лицето му стана червено като домати, когато й я подаде, свел поглед, в ръката.

Емелин не можа да не се усмихне. Съвсем наскоро беше чула, че чираците на бояджията са дали на пътуващ певец пари, за да съчини песен в нейна чест. Възхищението на младежите я ласкаеше, защото беше все пак красива двацет и седем годишна вдовица.

— Тези поне ще ни пазят от уелсците — рече касапинът. — Само си представете какво щеше да стане, ако принц Кадуоладър беше взел тук властта...

— Уелсците представа си нямат от управление — заяви младият тепавичар. — Заети са да се изстребват помежду си. Ако знаеха как се

прави, щяха да си имат и те крал, а не само кръвожадни принцове...

— Уелсите не са единствената опасност — намеси се друг. — Само си представете какво ще стане, ако новият господар открие всички, които са предали майката на младия ни крал!

— Горкият крал Стивън, той е мъртъв — измърмори винарят. — Нека душата му почива в мир.

— Да благодарим на бога, че войната свърши преди повече от три години... — каза Емелин. — Моля се бог да ни запази този мир.

Тя изгледа многозначително застаналите пред камината мъже. Те всички помнеха толкова добре ужасните години на войната, през които войската на кралица Матилда премина през тяхната долина, а армията на крал Стивън беше превземала град Морлекс не един, а много пъти.

— Да се надяваме, че новият ни господар ще забрави миналото — каза пребледнелият винар.

— За тебе това ще е добре дошло, нали? — избоботи ковачът. — Виж, аз пък бях от самото начало привърженик на кралицата.

— Хайде, престанете — бързо ги спря Емелин. — Няма никакъв смисъл да си спомняме отново и отново онова, което е минало.

— Точно така — кимна ковачът. — Сега ще ви кажа какво е в момента най-важното... данъците. Тази година никой от нас няма пари. Трябва да го обясним на новия господар.

— А как, според теб, трябва да го направим? — осведоми се кисело младият тепавичар Найджъл. — Морлекс не може да се сравни нито със Стамфорд, нито с Лондон... там гражданите се почитат като същински барони, а търговците — почти наравно с рицарите. А тук, на границата с Уелс, сме притиснати между Честър на север, Херефорд на юг и Кадуоладър на запад. И тъй като нямаме никакви права, ще трябва да се задоволяваме с онова, което онзи разбойник, седнал на трона си горе в замъка, благоволи да ни остави.

— На твое място нямаше да си отварям толкова устата — каза навъсено ковачът. — Освен, разбира се, ако си решил да се запознаеш със замъка отвътре и то откъм най-дълбокото му и най-тъмно място.

— Нещо да съм излъгал? Хайде де, кажи — настоя на своето Найджъл Фулър и се отпусна тежко на един стол. — Фицджулиън е син на копелето на Жилбер, нали така? Един полуирландски нехранимайко, който знае едно — да се бие за пари. Старата кралица го обичаше толкова само защото беше безпощаден като нея.

Емелин заповяда на прислугата да раздига чиниите, но само след като принудиха най-сетне Фулър да си затвори устата, защото в противен случай можеха да ги обесят до един като предатели.

После тя седна с бродерията си до Хелтруд и близо до камината. Съпругата на хлебаря стоеше доскоро начело на гилдията на хлебарите, но се видя принудена да отстъпи длъжността си на своя съпруг Улфър, защото на епископа на Честър жени на такива постове му бяха трън в очите.

Емелин се съсредоточи върху покривката за олтар, която бродираше. За щастие нямаше начин да я принудят да отстъпи на съпруга си мястото си начело на гилдията на златарите, защото тя беше вдовица.

— Според мен сега Англия е поела по най-верния път — заяви един тъкач. — Вижте само как нови градове израстват на гола поляна. А занаятчиите и особено тъкачите имат по-големи права от преди, не съм ли прав?

— Така е — съгласи се хлебарят. — Като си помисля за миналото, когато вървеше само разменната търговия... и никой от нас не виждаше дори меден петак в ръката си... та какво имаше тогава тук? Ами почти нищо...

— Времената се промениха, това е вярно — измърмори винарят.

— Работата не е само в това — каза Фулър. — Просто ние не се дадохме, това е истината. Само затова Англия можа да преживее тази война. За това страната трябва да благодари не на армиите на крал Стивън или на предишната кралица, а не... та те само опустошаваха всичко...

— Няма ли да се опитаме най-сетне да забравим тези ужасни времена? — попита месарят. — И да благодарим за великодушието на онези, които ни помогнаха да преживеем? На госпожа Емелин например, та нали благодарение на нейната добрина...

Емелин отпусна за миг бродерията си и вдигна глава.

— Благодарност заслужава всъщност моят съпруг — каза тя меко. — Той би се държал точно като мен...

Тя лично предпочиташе да не мисли за онези лоши времена, когато крал Стивън и кралица Матилда водеха непрекъснати войни и никой от двамата не беше достатъчно силен, за да победи другия.

— Да не би младият Фулър да се опитва да спечели благоволенieto ви? — попита шепнешком съпругата на хлебаря. — Той обикновено не говори такива неща.

Емелин прехапа конeца, с който тъкмо беше избродирала едно жълто цвете, и погледна крадешком към Фулър. Всъщност и тя самата беше учудена от неговото поведение. Но той беше пришелец от Рексам и може би не знаеше, че тя и не мисли да се преженва. В Морлекс го знаеше целият град.

В това време мъжете бяха почнали да обсъждат предстоящото празнуване на Възнесение.

— Селяните нямало да дойдат, защото не искаме да им обещаем, че ще им дадем фураж за говедата — обясни ковачът. — Тази година хората по селата са толкова зле с фуража.

— Обърнахте ли внимание как ви гледа младият Фулър? — прошепна хлебарката. — Той наистина се интересува от вас! Ами докъде стигнахте с бродирането?

Емелин ѝ показва вече почти готовата покривка за олтар. За традиционния празник Възнесение почти всяка гилдия предоставяше по една покрита каруца, на която играеха сцени от библията. Каруците, теглени от волове, спираха пред къщата на всеки член на гилдията. Там, преди да покажат представлението си, актьорите получаваха ядене и пиене. Тъй че минаваше почти цял ден, преди процесията да стигне до замъка на хълма.

През последните петнайсет години заради войната празненствата бяха често пропускани. Но в години на мир този ден беше голямо събитие. Шивачите и тъкачите полагаха винаги най-голямо старание, спомни си Емелин, те осигуряваха за актьорите скъпи облекла и маски, понякога дори наемаха музиканти. А месарите и хлебарите, които не искаха да паднат по-долу, даваха и те приноса си, раздавайки безплатно салами и пастети.

В годината, когато крал Стивън се появи лично в Морлекс, каруцата на винаря беше привлякла особено внимание, защото на нея докараните от Честър актьори представяха сватбата в Кана Галилейска. Твърде правдоподобният Христос превръщаше водата във вино и го наливаше на библейските сватбари. Последниците бяха донякъде фатални, защото по залез-слънце някои актьори бяха толкова пияни, че

падаха от каруцата и дори Христос вече не можеше да си каже текста, защото не преставаше да се хили.

Емелин обгърна с поглед добре облечените си гости. Тази година най-сетне щеше да има отново весело тържество. Хората го бяха заслужили след всички тези ужасни години. Сега пак имаха надежда, защото младият крал Хенри им беше обещал мир. Нямаше човек, който да не бе готов да му вярва.

Неволно се замисли за времето, когато, едва четиринайсетгодишна, беше влязла в този дом като дъщеря на беден рицар, който не можеше дори да ѝ даде зестра, защото тя беше оставила вкъщи още шест сестри. В брака си тя можа да донесе единствено хубостта си, брак с мъж, който можеше да ѝ бъде дядо. Възпитана в скромност, беше успяла, въпреки войната, да спаси с пестеливост и разум богатството, което ѝ остави нейният съпруг и дори да го умножи.

Изведнъж кучетата в двора се разляха бясно и тя отиде да види какво става.

Слънцето вече грееше ярко, но пролетта едва започваше и бе все още доста хладно. Няколко от рицарите, които тя се видя принудена да подслони в обора си, сега дразнеха кучетата, които лаеха бясно и се опитваха да скъсат веригите си. Французите бяха навярно пияни и сигурно бяха решили, че е ужасно остроумно да замерят кучетата с тояги.

— Оставете веднага кучетата на мира! — извика ядосано Емелин. — Дори вътре в къщата човек не може да си чуе приказката от тази шумотевица.

Франсетата си подвикнаха весело нещо на лангедокски диалект и най-високият сви рамене и хвърли високо тоягата. Тя падна право в краката ѝ. Мъжете се разсмяха и се запътиха към обора.

— От ден на ден стават все по-лоши — каза дотичалият домоуправител Торъл. — Били са, разбира се, пак всички в кръчмата и са се наливали до козирката. Да ги подслонява човек е наистина същинска мъка, госпожо Емелин. Оня дългуч с тоягата се казва Серло...

Емелин му направи знак да млъкне. Знаеше колко се страхуват слугите ѝ от рицарите. Нищо чудно, като се има предвид колко мъки бяха изтърпели по време на войната.

Предпоследната година от войната Морлекс се беше озовал в ръцете на един брутален фламандец, военачалник във войската на крал Стивън, който беше заповядал да изгарят жив всеки гражданин, осмелил се да краде жито. Освен това беше допуснал, без да му мигне окото, войниците му да изнасят няколко жени, а после да ги убият и да ги хвърлят в реката. Няколко месеца по-късно селяните решиха да убият Перс Ластелс и всичките му рицари, за да се озове Морлекс отново във владение на кралица Матилда и младия принц Хенри.

Гилдиите не бяха единни по въпроса дали такива въстания нямат за последица само зловещото отмъщение на благородниците. Емелин намери съвсем друг начин фламандецът и неговите хора да бъдат усмирени. Тя им предложи значително количество злато и сребро от богатството на Бърнард и за учудване на всички подкупът свърши работа.

Няколко месеца по-късно Ластълс напусна града и отиде да подкрепи крал Стивън в последните му сражения. Жителите на Морлекс въздъхнаха облекчено и не един пожела на онова чудовище особено жестока смърт. Само че, доколкото можаха да разберат, Ластълс беше останал жив. Сигурно се беше върнал във Фландрия.

Емелин изпитваше дълбока благодарност за всичко онова, което притежаваше. Хубавата къща в центъра на града с многото стаи, макар да трябваше да бъде поддържана от безброй слуги и пазена от нехранимайковци и дезертъори и от двете армии. Все пак беше успяла да запази дори магазина на своя съпруг. Господ наистина я закриляше.

Но най-голямото ѝ щастие беше Магнус, нейният син, който тъкмо завиваше покрай обора с дългите си крака и ставащите все по-широки рамене.

Едно от конярчетата го бутна закачливо по гърба, а Магнус радостно му се усмихна.

— Боже милостиви, къде си скитал пак? — възкликна Емелин, като видя колко е мръсен. — Я ела тук.

— Ами ходих да ловя риба, майко — отговори той и ѝ подари една чаровна усмивка. — Не помниш ли, че ми разреши?

— Но не на реката. Господи, как само изглеждаш! Някое мръсно врабче си е направо нищо в сравнение с теб.

— Ама, майко, блатото става само за бебета. Освен това Том беше с мен.

Емелин заведе сина си в хола, където присъстващите весело го поздравиха. Тя седна отново до Хелтруд, а Магнус се наведе напред и я целуна по бузата. Всъщност тя просто не можеше да му се сърди.

— Казах ти го съвсем сериозно — натърти тя въпреки това. — Ти си само на девет, а и Том не е по-голям. Не искам да ходите на реката. Там е опасно за вас. — Тя отметна нежно дългите къдрави кичури, които падаха на челото му.

Хлебарят продължи да говори за предстоящия празник и обясни с въздишка, че тази година ще е трудно да доставят за празника достатъчно хляб.

Мъжете говореха все по-високо, защото междувременно си бяха пийнали от доброто вино. Тъкачът настояваше упорито всяка гилдия да подари по нещо, понеже такава беше традицията.

Магнус сложи ръка на рамото на майка си.

— Новият господар е вече тук — каза той. — Том го е видял. Каза, че този нормански рицар изглеждал наистина великолепно.

— Той май е ирландец...

В това време пийналият хлебар ругаеше месаря и Хелтруд, притеснена от държането на своя съпруг, стана и излезе от хола.

— Хайде, стига! — извика ковачът и натисна досадния хлебар да седне на пейката. — Хлебарите ще дадат както винаги хляб и точка.

— Защо не попитаме госпожа Емелин — намеси се Фулър. — Нека тя реши.

— Някои гилдии правят пожертвования, други не — каза тя, след като се позамисли. — Сапунджиите например никога не са давали каквото и да било...

— Че кой пък ще иска сапун? — възкликна ковачът. — В края на краищата всеки гледа само да има вино на аванта, не е ли тъй?

— И от нашите салами — побърза да му напомни месарят.

— Майко, Том каза, че ако ходим да ловим риба на реката, можем да имаме късмет да наловим достатъчно за вечеря...

— Всеки въдичар го казва — отговори му Емелин и целуна сина си, преди да се обърне към събралите се в хола.

— Ние трябва да дадем фуража за воловете. Тази година селяните наистина са много зле с фуража. А разноските за хляба поемам аз.

Колоната рицари вървеше през стоплената от слънцето долина в подножието на хълма, на който беше издигнат замъкът. Някои бяха свалили наметалата и ги бяха метнали през седлата.

Нийл Фицджулиън подкара коня си равн, за да огледа спокойно страната, която вече му принадлежеше. Моите земи, каза си той и сам се учуди на ненадейните чувства, които го обзеха. Дълги тринайсет години беше служил на покойната кралица и на нейния син Хенри, новия крал на Англия. Наистина се беше потрудил, за да заслужи тази награда, на която се беше надявал от самото начало. Сега всичко това беше негово — замъкът, град Морлекс и земите наоколо. Наистина успя да осъществи мечтата на своя баща.

Доколкото можеше да си спомни, баща му непрекъснато говореше за това. Най-вече, когато си пийнеше, Джулиън Несвил сепускаше в безкрайни истории за град Морлекс. Разказваше как тогавашната наследница се отказала от него, за да последва съпруга си в чужда страна, след което всичко се озовало в алчните ръце на крал Хенри, а баща му си останал с празни ръце.

Мечтата му да владее един ден Морлекс се беше спускала като сапунен мехур и Джулиън никога не се съвзе от това разочарование. За да храни голямото си семейство, той ставаше наемен войник всеки път, когато в Ирландия се стигаше до сражения. Когато по-късно и Нийл стана рицар, той скоро разбра, че светът гъмжи от аристократични копелета, до един обеднели и мечтаещи ден след ден за богатствата, които никога нямаше да наследят.

Но днес, колкото и невероятно да беше, мечтата на неговия баща се беше осъществила поне за него. След като му се наложи да чака със седмици в Лондон, докато грамотата за дарение най-сетне беше издадена и снабдена с необходимия печат, а маршалът му даде необходимия за защитата на крепостта брой рицари, сега виждаше за пръв път владението, което крал Хенри му беше подарил. Колко жалко, че баща му вече не бе между живите.

Той заби шпори в хълбоците на коня и едрото, калено в битките животни премина в тръс.

— Този храсталак е чудесно прикритие, каза той на предводителя на рицарите. — Още утре да бъде изкоренен и от двете страни на пътя. Шест души трябва да са достатъчни, струва ми се, за да свършат тази работа.

Младият Уолтър го погледна учудено. Евентуално нападение му изглеждаше направо абсурдно, защото уелсите се бяха оттеглили в ужасните си планини.

— Ако ми позволите, милорд... няма ли да е по-добре да накараме тукашни селяни да изкоренят храстите?

Пред тях имаше каменен мост над плитка река, по чиито брегове няколко момчета опитваха късмета си в риболова. Щом зърнаха отряда рицари, те захвърлиха въдиците, изкатериха се на моста и се зазяпаха любопитно в ездачите.

— Отрядът ми се състои предимно от баски, гасконци и неколцина провансалци, нали разбирате... — продължи с аргументите си Уолтър. — Тези южняци презират такъв труд. Имам си и без туй достатъчно неприятности с тях... с проклетия им темперамент... не оставят жена да мине край тях да не я закачат, освен това пият като смокове... налага ми се непрекъснато да ги вкарвам в пътя...

Конят на Нийл пръхтеше уплашен, докато минаваше пръв по тесния мост и виждаше главите на момчетата, провиснали по двата му парапета. Впи шпори в хълбоците на животното и го накара да мине покрай тях. Уолтър вдигна ръка и рицарите го последваха един след друг. Момчетата гледаха с широко отворени очи минаващите покрай тях конници, чиито доспехи и оръжие блестяха на слънцето.

Нийл не беше много по-голям от тези момчета, когато започна кариерата си на войник.

Ябълковите дървета от тази страна на реката бяха натежали от цвят. Зад тях се простираха безкрайни ливади, които стигаха до подножието на крепостта, а тя се издигаше гордо над долината.

Нийл спря. Сто години преди Уилям Завоевателя да нахлуе тук, тази крепост не е била нищо повече от дървено укрепление на саксонците, по-късно разрушено от норманите и заменено с иззидана от камъни крепост. Уилям Руфъс, синът на Уилям Завоевателя, беше издигнал по време на господството си още една кула, голямата зала и

кухненска пристройка. След коронацията на Хенри първият граф Морлекс беше заповядал да издигнат във вътрешния двор на крепостта нещо като дом на владетеля.

Нийл гледаше жалките останки от тази крепост. По-голямата част от външната стена беше разрушена, само четириъгълната норманска кула сякаш не бе засегната. Опушени от пламъците камъни бяха струпани на камари.

— О, сър! — възкликна по-скоро ужасен Уолтър, но побърза да добави: — Сър, мисля, че можеше да е и по-зле.

Нийл си почеса брадичката. Който получаваше награда от Хенри Плантадженет, трябваше да е готов за изненади. Наистина кралят му беше казал, че младият принц Хенри се е разпореждал тук преди две години, но беше пропуснал дори да спомене каква съсипия беше оставил след себе си. От друга страна, беше дал ясно и недвусмислено да се разбере, че е дълг на новия барон да възстанови крепостта.

— Е, хайде да разгледаме всичко по-отблизо — каза Нийл и пришпори коня.

Колоната го последва нагоре по хълма и спря по негова команда при някогашния подвижен мост. Оттук можеше да се види вътрешният двор. Нийл не откри нито някогашната зала, нито дома на владетеля. От тях не беше останало нищо, а втората кула нямаше дори покрив.

— Ален Брюс, бретонецът, и неговият уелски съюзник са живели тук, преди принц Хенри да тръгне от Рексам, да нахлуе тук и да обсади крепостта — обясни Уолтър. — Трябва да е било истински шок за крал Стивън... тъкмо тогава той не можел да си позволи такава загуба на границата на Уелс.

Нийл се загледа в зелената тинеста вода в крепостния ров, в която плуваше умрял плъх.

И той се радваше, че ужасната война най-сетне беше свършила. Бе прекарал по-голямата част от досегашния си живот като войник и се надяваше сега да има приятен дом.

— Разполагаме само с петдесетина рицари, настанени в града, често въпреки волята на гражданите, които не са очаровани от необходимостта да ги подслонят, още повече че и те самите кажи-речи нямат какво да ядат — отбеляза Уолтър.

Нийл погледна към френските си рицари, яхнали отегчено конете си.

— Непрекъснато се оплакват, че тук било много студено — продължи Уолтър. — Ех, нали знаем, че колкото по-добре им се плаща, толкова по-малко своеволия си позволяват... и знаете ли какво си казах... ами че те чакат вече от месеци да си получат заплатите.

Дълговете на Хенри — помисли си ядосано Нийл и плъзна поглед по разрушената крепост.

— Кралят няма пари — каза той след малко. — А с малкото, което има, трябва да си купи благоразположението на своите английски графове...

Уолтър беше прав. Имаше остра нужда от селяни, които да изчистят с лопати и кофи крепостта. Подобен труд рицарите щяха да възприемат като унижение.

— Боя се, че не можем да очакваме от Лондон никакви пари каза той. — Трябва да видим как да се оправим сами. Затова мисля, че ще се наложи да принудим селяните да работят за нас шест дена в седмицата, освен това ще трябва сами да си носят и сечивата...

— Няма да е хич лесно — каза Уолтър. — Нали трябва тъкмо сега да си орат нивите...

— По дяволите, какво общо има едното с другото — изръмжа Нийл — след напрегнатата езда този ден старата му рана беше почнала да го боли. — Години наред не са били принуждавани да работят за господаря на крепостта... но сега вече край.

Той пришпори коня и препусна през една нива. Всъщност съжаляваше, че е нахокал толкова невъздържано горкия Уолтър, но болките в крака вече ставаха непоносими.

Земята още беше мека след честите зимни дъждове, но пръстта миришеше на пролет. Нийл знаеше, че неговата крепост е примамка за уелсците, готови да напуснат планините и да се опитат да я нападнат. Имаше на разположение само сто френски рицари, от тях половината разквартирувани в града. Освен това ставаше дума само за кавалеристи. С пехотинци, които също му трябваха, той изобщо не разполагаше.

Преди войната на тези ниви отглеждаха жито, елда и овес, а вълната от овцете изпращаха дори във Фландрия, където от нея тъчаха фини платове. За щастие в Лондон се беше осведомил най-подробно, иначе гледката на тези необработени, буренияли ниви можеха да го хвърлят в дълбока депресия. Та ако ще само затова, че кралят се

надяваше с негова помощ да напълни държавната хазна. Боже милостиви, как да го направи? Едно беше сигурно — трябва час по-скоро да намери решение за всички проблеми.

Той препусна и спря отново до Уолтър.

— Разкажи ми нещо за този град. По дяволите, тук не може да няма някъде скрито злато.

— Мисля, че градът е по-богат, отколкото изглежда — каза Уолтър. — Впрочем хамбарът е бил изгорен от отредите на кралицата и оттогава не се използва. Какво още? А, да... Населението има намерение да организира на Възнесение шествие... Само след няколко дена... тукашен обичай. Както чувам, гражданите искат да ви поднесат подаръци... нещо като „добре дошъл“ за новия господар.

— Дали ще продължат да го искат, като разберат какво ще искам аз от тях? — разсмя се Нийл.

Двамата се върнаха при каменния мост, от чийто парапети зяпаха деца. С шлема и доспехите той сигурно им приличаше на самия дявол.

Едно към осемгодишно момче се беше качило чак на парапета и това явно забавляваше много приятелчетата му.

Нийл тъкмо се канеше да заповяда да изпъдят момчетата от моста, защото онова, което вършеха, може да беше смело, но и много опасно, когато те сами изчезнаха едно след друго. Човек оставаше с впечатлението, че са изпадали в реката. Но после той чу гласовете им. Изглежда до моста имаше пътека, водеща надолу.

— И аз съм с впечатлението, че градът е достатъчно богат, за да му искаме доста високи данъци — каза Уолтър. — Който може да си позволи празненство, има достатъчно пари и за своя господар.

— Надявам се, че си ми намерил прилично жилище — изръмжа Нийл. — Много ми се ще да спя вече в истинско легло.

— Разбира се, милорд. В тукашната кръчма. Вярно, че ще трябва да споделяте леглото си с мен, но за сметка на това ви обещавам силно греяно вино колкото си пожелаете.

Нийл се озърна. Децата бяха изчезнали. Едно от момчетата му беше направило особено впечатление. Беше червенокосо. Сигурно затова из целия път до града си мислеше за баща си.

— Вече сте на дваайсет и седем, госпожо Емелин... идната година ще сте вече на дваайсет и осем... имате и поотраснало момче... тъй че не ви остава много време — каза сватовницата и поклати многозначително глава.

— Зная — измърмори Емелин и напълни отново чинията на жената.

Дебеланката се нахвърли лакомо на херингата, в чийто сос топеше от черния хляб.

Двете жени бяха седнали в пералнята до златарската работилница. Слугините тъкмо окачваха на въжетата използваните през зимата завивки, които сега трябваше да се изложат на пролетното слънце. Лекият ветрец си играеше с колосаната шапчица на сватовницата и я принуждаваше да я придържа с ръка, докато си допива ракията.

Клорис от Йорк беше идвала през последните години доста рядко в този край, защото през войната пътуванията бяха твърде опасни. Наистина междувременно армиите на кралица Матилда и крал Стивън се бяха изтеглили, но сега уелските банди правеха околността несигурна. Въоръжените търговци, с които беше пътувала този път, бяха нападнати северно от Чърк от мъжете на принц Кадуоладър и обрани. Съвсем случайно ги бяха открили по-късно новият господар на Морлекс и някои негови рицари, както се канеха да пренощуват гладни покрай пътя.

— Магнус е само на девет — каза Емелин и доля на сватовницата от ракията. — Тъй че за поотраснало момче не може и дума да става.

— Девет и девет прави осемнайсет, нали така? Следователно е вече доста голям — засмя се Клорис и обра с парче хляб последните остатъци от чинията. — А сега да си поговорим сериозно, миличка... с вашата външност и вашето богатство можете да имате всеки мъж на този свят. Вижте поне портретите, които съм ви донесла...

Емелин придръпна по-плътно палтото около раменете си и се загледа в портретите на няколко господа, които Клорис беше сложила в скута ѝ. Въпреки че слънцето светеше, беше доста хладно. Под тежкото палто Емелин беше облякла затворена около врата зелена вълнена рокля с туника, а на току-що измитата си коса беше нахлупила плътно прилепнала шапчица — и тя от зелена вълна.

Всеки път, когато сватовницата минаваше оттук, тя изпитваше изкушението да отстъпи на увещанията ѝ и да се замисли сериозно за нов брак.

Клорис беше донесла този път няколко скици — портрети на евентуалните кандидати, макар да не отричаше, че човек не можеше да е сигурен, че господата наистина изглеждат така.

— Значи този не ви харесва? — каза тя и взе рисунката от ръката на Емелин.

Миниър Боогс от Гент беше изпращал през последните шест години четири пъти сватовницата с предложението му.

— Е, да, Боогс имаше известни шансове... — каза Клорис. — Заради него минавам още веднъж оттук. Е, ще се опитам да го пласирам другаде... познавам една вдовица от Линкълн, която може да прояви интерес към него. А какво ще кажете за младия италианец?

Емелин взе в ръка миниатюрния портрет с маслени бои и се загледа в него. Въпросният италианец беше наистина хубав младеж с тъмни очи и къдрава коса. Носеше червен жакет и златотъкана шапка. В ъгълчетата на устата му играеше лека усмивка, която го правеше много симпатичен. Казваше се Джовани дела Форца и беше по професия лихвар.

— Наистина ли е толкова хубав? — възкликна Емелин.

— Абсолютно! Имах възможност лично да се убедя, когато дойдоха двамата с баща му в Йорк да купуват злато. Наистина много красиво момче!

— В писмото си излага откровено с какъв капитал разполага, пише, че финансира своя принц в Торино.

— Ами защо не? Тези италианци са много печени. Чух да приказват даже, че правели конкуренция на евреите в Лондон и са на път да им отнемат далаверите. Та ако се омъжите за него, поне ще останете в същия занаят. Които си приличат, се обичат, винаги съм го

казвала. В повечето случаи резултатът е добър. А този тук има вече голям опит, въпреки че е още много млад.

Нерешителността на Емелин явно нервираше сватовницата.

— Вижте какво, Джовани дела Форца е едва на двацет, млад и потентен... за което има дори доказателства... нещо съвсем различно от стария Бърнард, лека му пръст... хайде, не ме гледайте така, нали си е истина, че сте била в брака си доста незадоволена, така де. А що се отнася до младия италианец, ех, момчето е започнало рано, в Италия това е общоприето... имал е вече две любовници и дори е направил едно дете, момиченце, каза ми го баща му... та и това ако не е доказателство за неговата потентност... нали всеки знае колко пламенни са тия италианци... бас държа, че той пак ще ви разлюлее кревата!

Емелин се сдържа да не се засмее, за да не засегне чувствата на сватовницата, направила заради нея толкова дълго пътешествие, на което, на всичкото отгоре, я бяха обрели. Но защо, боже милостиви, трябваше да се омъжи за млад италианец, който вече има зад гърба си две любовници и едно копеле?

Тя въздъхна неволно. Клорис от Йорк не беше единствената, която си въобразяваше, че тя мечтае да сподели леглото си с някого. Ако трябваше да вярва на слугините си, изглежда целият град шушукаше за това. Но ако сватовницата се надяваше да я убеди с този смешен аргумент, тя наистина се лъжеше.

Емелин продължаваше да гледа портрета в ръката си, но всъщност не го виждаше. Споменът за онази нощ, която беше прекарала преди десет години с непознат млад рицар, когото Гълфър и Еймърик ѝ бяха намерили някъде из улиците, оживя отново. Колко млад беше той тогава! Колко лекомислена и нетърпелива беше тя, когато си наумеше нещо!

Тогавашният ѝ план беше наистина пълна лудост и можеше да причини нещастие на много хора, но той беше успял. Онази единствена нощ ѝ беше дарила онова, което беше сега щастието на нейния живот. Чудото, на което се беше надявала толкова детински, наистина се бе случило. Девет месеца по-късно тя роди здраво момче. Магнус, нейния син.

— Хайде, казвайте — напираше Клорис. — Намирате, че е прекалено млад, това ли ви смущава в италианеца? Но това наистина

не бива да ви плаши... днес това става под път и над път. Нали и младият крал Хенри отне на френския крал неговата Елинор и се ожени за нея. Оттогава е направо модерно жената да е по-възрастна от мъжа. Е, църквата не беше очарована, защото Хенри беше едва на деветнайсет, а кралица Елинор вече наближаваше трийсетте, беше вече разведена, имаше от французина две дъщерички, да не говорим за това, че двамата са роднини, а църквата не търпи интимни отношения между роднини... но сега това няма вече никакво значение, защото кралица Елинор подари на младия ни крал престолонаследник, а само това има значение... важно е, разбира се, също, че Елинор донесе като зестра половин Франция. Струва ми се, че младият крал беше повече от подготвен... след като и собствената му майка, кралица Матилда, се омъжи за баща му вече трийсетгодишна, а младият херцог Анжу беше едва на седемнайсет. Ясно е, че двамата са се намразили от самото начало, но това е вече съвсем друга история. Онова, за което говорим сега, е смехотворно малката разлика от седем години, защото Джовани е на двайсет, а вие на двайсет и седем... това наистина не е пречка, нали така?

Емелин продължаваше да мълчи. Трябваше да признае, че сватовницата си разбираше от работата. Думите ѝ звучаха съвсем разумно. Ако се омъжи за този италиански палячо, ще направи нещо, което е ежедневие при двора.

В този миг Ортмънд, нейният калфа, прекоси двора.

— Госпожо, отвън стоят неколцина рицари, които пак искат нещо от нас. Казах им, че вече сме си платили данъците.

— Какво, за бога, искат този път? — попита Емелин и стана.

— Ядене и бира, господарке. За работниците, които възстановяват крепостта.

— Ядене и бира? — повтори Емелин с въздишка.

Знаеше, че няма никакъв смисъл да протестира. Който не се подчиняваше, му удвояваха данъците. За щастие готвачът тъкмо беше изпекъл хляб, а в мазето още имаше запаси кисело зеле. Впрочем оставаше отворен въпросът, какво ще даде за вечеря на своите слуги и на подслонените в обора рицари.

— Кажи на Торъл да им даде каквото имаме — заповяда тя все пак. — Питам се само как ще свърши всичко това?

— Кой може да каже? — засмя се навъсено калфата. — Поне се радвам, че не трябва да работя горе на хълма като много други членове на задруги.

— Вярно ли е, че новият господар на Морлекс кара селяните да му работят? Налагало им се да си орат нивите на светлината на факли, понеже през деня нямат време за това? — осведоми се сватовницата.

— Толкова време нямахме господар, че изобщо забравихме как беше — каза Емелин. — Наложил се вече на два пъти да даваме пари. Втория път неговите рицари дойдоха тук посред нощ. По каква причина? Трябвало да плати на рицарите си, защото в противен случай щели да се разбунтуват. Трябваше да влезе по нощница в магазина и да им дам злато.

— Видяхте ли го вече, казват, че бил хубавец...

— Виждам го само когато идва с конниците си в града. С тези шлемове и доспехи всички ми изглеждат еднакви.

— Е, да, най-важното е той да бъде справедлив...

— Справедлив ли? Пет момчета от тези чуждестранни вагабонти, които наричат себе си рицари, се напили в кръчмата и след това изнасилили едно момиче. А той как е реагирал? Заповядал да им ударят по двацет тояги. Това справедливост ли е? Гражданите искат да видят тия негодници на въжето. Но да оставим това... да се върнем към нашия разговор... благодарна съм ви за усилията, но нямам намерение да се омъжвам. Откровено казано, имам си достатъчно грижи.

— Старият Бърнард ви разглези, детенце. Вие му бяхте всъщност като дъщеря. Но спомнете си, госпожо Емелин, аз ви придружих тогава от дома на вашия баща до Роксетър... малко, червенокосо момиченце бяхте тогава, без нито едно пени зестра... Беше истинско щастие, че намерих за вас човек като стария Бърнард. Наистина ли искате да останете съвсем сама с цялото това състояние, за което никой не знае колко е голямо?

— Съжалявам, ако съм ви обидила — каза Емелин и присви устни. — Но ви повтарям... аз нямам нужда от съпруг.

— Нямате нужда? Седите си от години в тази къща и пазите богатството на покойния за неговия син. Боже мили, така не може да продължава. Времената се менят, а вие имате наистина твърде много пари... това е опасно.

— Станаха девет години от смъртта на моя съпруг, но досега не ми се е случило нищо.

— А защо? Искате ли да ви кажа? Защото тези безброй войници бяха досега на път, но сега всичко ще се промени, повярвайте ми...

— Синът ми е наследникът. На него принадлежи състоянието, оставено от баща му.

— Е, щом мислите така. Бог ми е свидетел, че никога не съм принуждавала вдовица да стане щастлива. Но нали и църквата желае жената да изживее живота си със съпруг, като омъжена. Имате благословията ми, скъпа, ако наистина искате да останете сама — каза Клорис и стана. — Благодаря на небето, че не всички разсъждават като вас, в противен случай щях да остана без работа.

Емелин изпрати дебеланката до портата и ѝ пхна малко сребро в ръката.

— Бог да ви благослови, миличка — благодари ѝ жената и ѝ целуна ръка. — Но помислете все пак... да живее човек сам не е нормално. Ако промените все пак мнението си, знаете къде можете да ме намерите.

Емелин се върна в работилницата, където беше приятно топло, защото в един мангал горяха въглища. Синът ѝ и чиракът Том бяха зяпнали като омагьосани едно украшение, което Ортмънд тъкмо изработваше.

— Майко — извика Магнус. — Ела и виж това.

Ортмънд беше взел с духалото малко разтопено синьо стъкло. Сега се наведе над масата, притисна устни към тръбичката и задуха силно. Мекото стъкло закапа във филигранната златна рамка на една брошка.

— Сега е твой ред — каза Магнус.

Момчето преряза с плоски клещи стъклената стопилка.

— Видя ли какво направих? — извика възбудено то.

След като стъклото се втвърди, ще го шлифват и полират, докато повърхността му се изравни с тази на златния обков. Тези брошки във формата на цветя бяха особено ценени от дамите в Париж.

— О, майко, погледни... мехурче въздух!

Емелин пристъпи по-близо, за да види каква беля е станала. Понякога се случваше да се образува някое такова мехурче.

— Ами сега какво ще правим? — попита Магнус, а обръснатата глава на Том заподскача нервно напред-назад.

Емелин седна до сина си и му сложи в ръката тънка медна игла.

Най-важното е да си спокоен. Каквото си шавърклив, трудно ще оправиш нещата.

— Стъклото вече се твърди — вайкаше се Том. — Няма да прободем мехурчето.

Ортмънд беше отишъл в магазина да претегли пръчки сребро. Том остана, но строгият поглед на Емелин го накара да млъкне и да застане с наведена глава.

Магнус прободде внимателно мехурчето и то се спуска. Сега в стъклото проблясваха вече две мехурчета.

— Нали ви казах — каза тихо калфата.

Магнус захвърли гневно на масата тънката медна игла.

— А пък аз ти заповядах да си държиш езика зад зъбите! — извика той и сви ръце в юмруци. — Мамо, може ли да му фрасна един?

Емелин се облегна на стола си. Том наистина се държеше понякога така, че вбесяваше сина й. Въпреки това тя не допускаше Ортмънд да се отнася с него така, както го правеха някои строги майстори. Някой плесник или лишаване от ядене бяха нещо обичайно и повечето еснафи смятаха подобни мерки за твърде полезни.

Тя се наведе да вдигне медната игла от пода, където се беше отърколила. В това време Магнус беше застанал пред Том, който се опитваше отчаян да проявява храброст.

— Майко, той все така прави, непрекъснато ме дразни. Завижда, че моята работа е по-добра от неговата.

— Това не е вярно! — възкликна малкият Том. — Моята работа е по-добра.

Емелин хвана чирака за ръката.

— Престанете с тези глупави караници. Том, изтичай да викнеш Ортмънд. А ти, Магнус, иди при коняря и му кажи, че отсега нататък сам ще чешеш и ще храниш понито си.

Синът й излезе с отпуснати рамене.

Тишината, която настъпи изведнъж в помещението, беше приятна. Емелин седна пак и отмести инструментите на чираците. Масата беше доста разхвърляна и цялата в разноцветни петна. На една поличка отсреща бяха наредени много шишенца, чието съдържание

служеше за оцветяване на стъклото. Зад нея беше скрито малко желязно сандъче, която тя сега свали, сложи го на масата и го отвори. Най-отгоре бяха подредени най-различни скъпоценни камъни. Докато ги гледаше, тя си мислеше за сватовницата. Малкото портретче с маслени бои на италианеца беше нарисувано от изкусен художник. Работата му ѝ беше харесала много и тя би желала да запази портретчето, да го сложи в рамка и да го окачи.

Тя извади горното чекмедже на сандъчето и намери на дъното му онова, което търсеше. Беше изкована от сребро вълча глава с отворена паст. Беше изработена майсторски и по всяка вероятност по време на саксонците. Ако си помнеше добре, украшението идваше от Уинчестър, където английските крале пазеха от край време съкровищата си.

Клорис я беше попитала как изглежда новият господар на Морлекс. Е, сватовницата можеше веднага да се откаже да си има вземане-даване с този господин. Благородниците уреждаха женитбите си сами. Що се отнася до външността му, тя нямаше никаква представа, както и повечето хора в този град, защото господарят на крепостта прекарваше по-голямата част от времето си да препуска от единия до другия край на своите владения и да хваща хора за възстановителните работи. Освен това всеки знаеше, че той има малко или изобщо няма собствени средства. Затова настоява за толкова високи данъци — нали, ако не плати на рицарите си, има опасност те да се върнат в Лондон.

Гилдиите се посъветваха и решиха на празника Възнесение, когато трябваше да му се закълнат във вярност, да му поднесат дарове. Седларят беше довел племенника си от Рексам, за да завършат заедно коженото седло, което щяха да платят месарят и бояджията. Впрочем някои членове на гилдиите бяха на мнение, че такива скъпи подаръци лесно могат да подскажат на новия господар, че градът е по-богат, отколкото се опитва да се представи.

Подаръкът на тъкачите щеше да е тъмносин плат, изтъкан в Морлекс и обработен от младия тепавичар Найджъл.

На ушитото от него палто сребърната вълча глава сигурно щеше да изпъква особено добре. Емелин видя, че на главата ѝ липсват очите. Тиглата беше още топла. Тя сложи клещите горещите въглени да се нажежат, а после подготви очните кухни.

На сватовницата работата ѝ беше да събира двама души и да печели от това. Не се съмняваше, че мнозина искаха да се оженят, подтикнати от желание за плътски наслади. Имаше мъже, които спяха всяка нощ с жените си. Поне съпругата на Торъл твърдеше, че било така.

С върха на пръста тя избърса капчица пот от горната си устна. После избра два жълти камъка, минералът се казваше берил, а камъните бяха с подходяща кръгла форма.

Някак не ѝ се вярваше в онова, което разправяше жената на Торъл. Нали не можеше да има толкова много мъже и жени, които да го вършат всяка нощ. Всеки случай не можеше да повярва дебеланкото Бодри Торъл да е способен на толкова страстни подвизи. Но може би съпругата му нямаше предвид него, а някой друг.

Тя намести с пинсетата жълтите камъни в подготвените очни кухни.

Разбираше, че едва ли тъкмо тя можеше да си дава мнението за такива страсти. Съпругът ѝ Бърнард беше наистина мил и добър към нея, но вече толкова стар, че инструментът му не притежаваше необходимата коравина, за да върши онова, което с удоволствие би вършил.

Добре подчертани, очите изглеждаха почти като истински. Тя закрепил с клещите сребърния обков на камъните.

Понякога си спомняше онази нощ в Рексам. Най-често, когато лежеше сама в кревата, а навън виеше буря. Споменът беше толкова жив, че тогава се задоволяваше сама, тихичко, за да не се събудят слугините.

Най-бързо ставаше, когато си представяше непознатия млад рицар, как стои пред нея гол до кръста на светлината на свещите, как беше докосвала мускулите му, беше галила нежната му кожа, докато той ѝ шепнеше страстни думи на ухото. О, тя добре помнеше екстаза, който бяха изпитали едновременно, помнеше как умееше той да ѝ доставя наслада. Дори сега, докато си мислеше за това, усещаше топлина да се разлива между бедрата ѝ.

Тя трябваше да сложи край на тези еротични сънища посред бял ден. Трябваше да се принуди да заличи от спомените си този странен случай, да го възприема като една от историите, за които пеят трубадурите.

Краят на онази паметна нощ, започнала като мечта, беше дошъл по-бързо отколкото би желала. Непознатият млад рицар пи от виното, в което беше сложено приспивателно, преди тя да успее да му попречи. А после Гълфър и Еймърик го изнесоха от стаята.

Ортмънд стоеше на вратата на работилницата. Слънцето вече залязваше и беше време за вечеря.

Емелин запали фенер и светлината заблестя в очите на вълчата брошка.

Тя реши тази вечер да не яде с всички и заръча на Ортмънд да потърси Том и Магнус и да се погрижи момчетата да се нахранят добре. А тя седна отново и се залови да полира брошката с мека кърпа.

Запасът от скъпоценни камъни и планински кристали беше част от съкровището, което френските благородници бяха донесли в Англия, когато обърнаха завинаги гръб на Франция. След като потърси малко, тя намери малка дървена кутийка и сложи брошката в нея. После затвори тиглата и почисти работния тезгях. Погледът ѝ падна върху цветето-брошка и тя измъкна с клещи направения от синьо стъкло листец от златния му обков.

Ортмънд и момчетата ще трябва да поправят това още на другата заран.

Разлюленият пламък ѝ подсказа, че някой е влязъл и тя вдигна очи. Едно конярче я осведоми, че на портата чака човек, който иска да говори с нея.

Емелин стана, взе фенера и последва ратая. Месечината се беше издигнала високо и потопяваше всичко в сребърна светлина. В къщата цареше дълбока тишина. Сякаш всички бяха вече заспали.

Тя излезе през портата и веднага позна късния посетител.

— Божичко, вие! — каза тя. — Мислех, че сте бил един от търговците, нападнати на пътя за Рексам.

— Тъкмо затова не се присъединих към търговците — каза мъжът, предрешен този път като монах. — Те имаха даже носилка, с която пренасяха някаква дебелана от Йорк.

Емелин веднага разбра за коя жена става дума. Нали беше прекарала целия следобед със сватовницата.

— Влезте в работилницата. Ще гледам да ви донеса нещо за хапване и пийване.

— Не, не — отказа се мъжът, който изглеждаше доста нервен, нещо необичайно за него. — Нямам никакво време. От пет дена съм на път с тези свети дрипи. Сега имам нужда от достатъчно вино и една нежна жена. Но с тези дрехи няма да получа нито едното, нито другото.

Той пхна ръка под расото. На един от краката си — бели и окосмени — беше закрепил няколко кожени кесийки. Сега ги отвърза и ѝ ги подаде.

— Трябва много да внимавате — предупреди я той. И да предадете дискретно всичко това за Уелс, знайте, че това ще е най-опасната част от контрабандата.

— Кога ще дойдете пак? — попита Емелин и притисна с гръб кесийките към полите си.

— Когато принцът каже, че иска още. А ние бъдем в състояние да му доставим. Този път златото не идва от Франция, а от...

Той млъкна и се послуша.

— Чувам нещо...

— Аз не... — прошепна Емелин. Но после изведнъж и тя чу шума.

— Майчице Богородичке! — прошепна куриерът и се притисна ужасен към стената.

Към центъра на града и катедралата приближаваше тропотът на коне.

— За бога, какво е пък това сега? — прошепна Емелин.

— Не виждате ли? Крепостта гори...

— Какво? — възкликна тя ужасена. Но не получи друг отговор.

Църковните камбани почнаха да бият. Нийл скочи от леглото и посегна към меча. Уолтър изруга сънено, когато видя, че топлатата завивка е паднала на пода.

— Ставай! — изрева Нийл. — Не чуваш ли данданията? Нещо не е наред...

Навън по улицата минаха в галоп неколцина рицари. В помещението под тях, в което спяха рицари, се чуха високи викове и псувни. Събудените толкова грубо очевидно също не можеха да намерят с какво да си светнат. Някой изтича нагоре по стълбата и извика, че крепостта гори. Джосрън, оръженосецът на Нийл, се втурна в стаята. Уолтър успя най-сетне да намери една свещ. Нийл беше седнал на леглото и си обуваше панталона. Из улиците тичаха ужасени граждани.

— Уолтър, по дяволите, къде са ми доспехите?

Влязоха няколко рицари, готови да изпълнят всяка заповед. Нийл ги отпрати ядосано да слязат пак долу. Уолтър ги последва. Като се изключи меча, беше съвсем гол.

Джосрън нагласи доспехите на Нийл.

— По дяволите, някой ще ми каже ли какво става?

— Човек от охраната на крепостта е сега долу... ранен е... а ето го и него...

Комендантът на крепостната стража се спъна, но успя да влезе. Лицето и ръцете му кървяха.

— Милорд... — изпелтечи той задъхан. — Готселм и другите се опитват да бранят крепостта. Хелпо и Тиоболд са мъртви. Успях да се спася, защото преплувах смърдящия ров под крепостта...

Нийл посегна гневно към меча. Раненият откъсна парче от лепената покривка, притисна го към раната се и се опита да спре по този начин кръвта.

— Те подпалиха новата порта... — изхриптя той. Уелсците бяха. Онзи проклетник Кадуоладър...

Нийл слезе бързо по стълбата и Уолтър му каза, че е пратил няколко рицари да разберат какво се е случило на пътя за крепостта.

В двора пръхтяха конете, които рицарите се опитваха да оседдаят. Улиците бяха пълни с хора, които гледаха към пламтящата крепост.

Уолтър доведе коня на Нийл. Ноздрите на животното трепереха в предчувствие на предстоящото сражение.

— Уолтър, по дяволите, да не искаш да се биеш гол — навика го Нийл.

— Май че ще стане точно така — ухили се Уолтър и си проправи път, за да яхне коня си.

Нийл се метна в седлото и пое знамето с герба на Морлекс, което му подаде един слуга.

— След мен! — изрева той и препусна през портата. Развълнуваната тълпа отстъпи, за да стори път на колоната рицари.

Доспехите им блестяха на лунната светлина. След няколко улици към тях се присъединиха още. Близко до гробището един рицар падна от коня с пронизани гърди.

Нийл извика на Уолтър да внимава, накара коня си да прескочи стената на гробището и подгони между гробовете изникналият изведнъж пред него уелски стрелец с лък. Препускаше със силно наведено напред тяло и въртеше меч. Когато и Уолтър се появи напред гробището, стрелците отстъпиха назад и избягаха през оградата.

Нийл спря коня и погледна подир нисичките облечени с кожи мъже.

— По дяволите, добре са го замислили — каза той.

— Това е работа на Кадоуладър. Искате да ви сплаши.

— Ще му се наложи да се откаже — засмя се мрачно Нийл.

Двамата мъже се върнаха заедно на пътя. Гасконците препускаха към пътя покрай реката. Бойният им вик се чуваше отдалеч. На каменния мост ги причакваха няколко от рицарите на принц Кадоуладър.

Когато Нийл и Уолтър стигнаха до полесражението, уелските тъкмо се опитваха да наблъскат гасконците в реката. Зад тях гореше вече наполовина възстановената крепост.

Щом зърнаха предводителя си да препуска смело на огромния си боен кон между враговете, хората на Нийл нададоха викове на дива

радост. След кратка схватка те чуха звуците на рог и уелските се заизмъкваха върху ниските си планински понита, за да се скрият час по-скоро в гората. Сякаш земята ги погълна, толкова бързо изчезнаха. Гасконците пришпориха едрите си коне и се втурнаха да ги преследват.

Нийл дръпна юздите. Неколцина от неговите хора почнаха да се грижат за ранените. Два коня лежаха, обърнали очи, на земята и очакваха смъртта си.

Джосрън дотича и той.

— Ранен ли си? — попита го Нийл.

Оръженосецът му поклати глава. Към тях препусна и Уолтър. Дългата му коса се сребрееше на лунната светлина и като се изключи развяващото се подире му наметало, той си беше чисто гол.

— Господи! — възкликна Нийл и се втренчи в него.

Едва тогава разбра, че в бързината и той беше забравил да си обуе ботушите. Избърса лъсналото си от пот лице. Сражението беше наистина кратко, но уелските ги бяха подредили добре.

Гасконците са събраха около него, хилеха се и говореха нещо, което той не разбираше.

— Знаете ли как ви наричат? — попита със смях Уолтър. — Дяволът с непобедимия меч! Тъкмо това казаха току-що.

— Наистина ли?

Нийл се смъкна внимателно от седлото, защото кракът пак ужасно го болеше. Гасконците го тупаха по раменете и се смееха.

Бог ни е пратил истински герой. Вие се биете като гасконец!

— Като се има предвид впечатлението, което сте направил на тая тайфа, може би няма да ни се наложи да си плащаме борchoвете — каза тихо Уолтър.

Крепостната стража тъкмо прехвърляше дъски през рова, защото новият подвижен мост беше станал жертва на пламъците, а голямата дървена порта висеше нацепена и крива на пантите си.

Нийл избалансира с боси крака по дъските до отвъдната страна на рова, последван от Джосрън и Уолтър. Готселм ги очакваше там с шепа рицари с почернели от саждите доспехи. Началникът на стражата мина пръв в онзи край на двора, където огънят не беше нанесъл чак толкова големи щети, като се изключи покривът на старата кула.

— Обстрелваха ни с горящи стрели, милорд — обясни Готселм. — Хелпо и Тиоболд бяха убити, докато черпеха вода от рова, за да

гасят огъня.

Нийл кимна и се прекръсти. Въздухът миришеше на овъглено дърво. Повече пожари бяха угасени. Двама рицари мъкнеха кофи с вода, за да угасят и последните.

Нийл ги наблюдаваше. Нападението беше замислено, за да дискредитират него и хората му. Но следвайки неговия пример, гасконците се биха като дяволи. Сега всичко трябваше да бъде подхванато отново — възстановяването, намирането на работна ръка. Щеше да му се наложи да подкара селяните с камшици, за да се върнат тук и подновят работата си. Освен това му трябваха и каменари от Чърк. Трябваше и да подслони всичките си воини в крепостта, да остане и той, за да покаже на уелсците, че второ нападение няма да е толкова успешно.

Той се почеса замислено по брадичката. Ако поиска отново от гражданите пари, може да предизвика бунт. На него държаха истински само кръвожадните гасконци. Но колко ли време щяха да останат лоялни, ако не им плати?

— Това пък какво е? — попита той и ритна един куп дъски.

— Те са за подиума, сър — обясни му Готселм. — Озмър брани яростно празника.

— Но защо, по дяволите? За какво им е дотрябвал този подиум?

Старжите го изгледаха смаяно.

— Нима не знаете? Нали утре вие ще трябва да сте седнал на него, когато процесията стигне до тук.

— Шествието ли? — Господи, съвсем беше забравил за проклетия празник. Въпреки щетите, нанесени от уелсците, утре гражданите на неговия град щяха да се качат тук, за да положат клетва и да му кажат с даровете си „добре дошъл“.

Беше почнало да ръми, нещо обичайно през май по тези места. Онези членове на гилдиите, които бяха забравили да покрят за всеки случай каруците си, сега тичаха откъм временния лагер на ливадата, псуваха и бързаха, сънени, да го направят на светлината на факлите.

Дъждецът спря на зазоряване. Слънцето изгряваше бавно на облачното небе. Добро знамение, твърдяха местните жители. Днешният ден щял да е топъл.

Градът се изпълваше постепенно с хора. Магнус, според обичая на златарите, носеше тънка сребротъкана копринена риза и зелена кадифена барета с дълго бяло перо. Емелин го гледаше с възхита. Въпреки това не ѝ допаднаше желанието му да участва в шествието заедно с чираците на месаря и на бояджията.

— Майко, моля ти се! Пусни ме. Другите все ми се подиграват, задето яздя до тебе... като бебе!

— Не, сине. Вече ти казах, че не може и дума да става. Ти не помниш, защото беше малък, но преди няколко години месарите се сбиха и дори преобърнаха няколко каруци. Такъв срам!

Едно конярче ѝ доведе коня и ѝ помогна да го яхне. В задния двор слугите стояха, облечени в най-хубавите си дрехи, и чакаха.

— Торъл — каза тя тихо, — погрижи се момичетата да са със забрадки. Не искам да чувам, че чуждестранните рицари ги мислят едва ли не за проститутки.

Магнус я последва нацупен и двамата излязоха на улицата.

— Налага ли се да правиш такава физиономия? — възкликна Емелин. — Добре де, разрешавам ти да яздиш зад Еймърик-старши. Така поне ще знаеш къде си.

Ковачът си проправяше бързо път през тълпата, за да дойде при тях. Комедиантите от каруцата на хлебаря бяха бесни, защото тази година щяха да получат само два чувала хляб. Заканваха се да не участват в шествието, защото се бояха от гнева на зрителите, когато хлябът свърши.

Емелин въздъхна. Можеше да разбере комедиантите. Но какво ли беше сторил Улфър с парите, които му беше дала, за да купи брашно и сланина?

До нея дотича един от тъкачите.

— Не е бивало да давате парите на хлебаря — каза той с упрек. — Много по-добре щеше да е, ако вие бяхте купили хляба в Чърк. Няма да се учудя, ако възникнат трудности... нали знаете колко невъздържани стават селяните, когато решат, че са ги минали.

Емелин отново въздъхна. Овчарите, секачите и въглищарите наистина бяха доста диви момчета, но за щастие се появяваха само на празнични дни в града.

Такъв ден беше и днес и те бяха дошли до един. За пръв път след края на войната се бяха събрали толкова много хора, не само заради

процесията, но най-вече за да видят новия господар. Каруците стояха плътно една до друга на ливадата, воловете ревяха, от глад или от нетърпение.

— Добре, че сте тук, госпожо Емелин — извика развълнувана жената на хлебаря. — Сигурна съм, че ще оправите всичко. Твърденията на комедиантите са нагла лъжа. До снощи тук имаше предостатъчно чували с хляб. Видях със собствените си очи как ги товареха на каруцата.

Емелин се спеша и поведе коня си за юздата, запътена към ухилените комедианти. Веднага разбра, че са пили. Двама от тях бяха още много млади, третият беше с брада. Стори ѝ се някак познат. Можеше да се закълне, че е същият момък, който игра преди години Христос и така се беше напил, че не можа една дума да изрече като хората.

— Хляб? — измърмори той и впери нагъл поглед в Емелин.

— Защо трябва да се тревожим? Нали имаме чудесни пастети, ще си хапваме от тях...

Жената на хлебаря едва не се задави от яд и трябваше дълго да кашля.

Емелин не се боеше от пияници.

— Нашият господар е много строг и не знае милост — каза тя. — Готов ли сте да играете ролята на еднорък човек?

Младежите наскачаха от каруцата и офейкаха. Всяко дете знаеше какво е наказанието за кражба. Една жена излезе напред, сложила ръце на хълбоците.

— Чувалите са долу при реката — призна си плачливо тя. — Искяхме да се запасим малко и...

— Глупости! Искали сте да продадете хляба — каза Еймърик.

— Не е да не знаем колко крадливи са тия комедианти.

Емелин прехапа устна. Как да оправи нещата? Ако натири комедиантите да вървят по дяволите, хлебарят никога няма да ѝ прости, защото неговото представление щеше да пропадне.

— Станете! — извика тя на брататия, който изпълни с мъка заповедта и я погледна глупаво. — Съветвам ви този път да изиграете с подобаваща сериозност ролята на Христос, в противен случай ще осведомя новия ни господар, че сте не само крадец, но и безбожник, който се е осмелил да открадне светия хляб на гилдията на хлебарите.

— О, моля ви, не го правете, госпожо — завайка се жената. — Одо ще си изпълни добре ролята, кълна ви се. Няма да даде повод за оплаквания.

Одо явно беше проумял заплахата, защото се залови ревностно да оправи завесите на сцената, да събере дървените риби и да викне на младежите да се върнат.

Емелин го наблюдава известно време, а после нареди на Еймърик да язди заедно с хлебарите и да ги държи под око, за да не направят още някоя глупост.

Каруците потеглиха бавно. Селяните удряха животните с къси дъбови цепеници, които често използваха и като оръжие. Най-хубава беше несъмнено каруцата на винаря. Отец Уилбърт, старият глух свещеник, водеше шествието. Той носеше разкошна везана хоругва, която се пазеше обикновено в църквата. Следваше го един по-млад свещеник, когото никой в града не можеше да понася. Музикантите засвириха и една жена запя хубава песен. Млада двойка беше повела няколко кучета, които подскачаха на задни крака. Малки момчета тичаха подир каруците и изпълняваха лесни акробатични номера. Френските рицари на новия господар яздеха в пълно бойно въоръжение конете си и не откъсваха святкащи черни очи от селските девойчета.

От двете страни на пътя бяха застанали по-бедните хора, често облечени само с дълги и груби ризи, те паднаха на колене, когато каруците почнаха да минават край тях. Жалкият им вид накара Емелин да си помисли за мнимия Христос, който се беше опитал да открадне чувалите с хляб. Радваше се, че е помолила Еймърик да го държи под око.

Междувременно слънцето вече топлеше. На пазарския площад беше първата спирка на процесията. Тълпата напираше, за да види чудотворното умножаване на рибата и хляба.

Емелин свали наметалото и го сложи пред себе си на седлото. Дървената кутийка с подаръка, който тя щеше да поднесе на новия господар от името на гилдията на златарите, беше прикрепила към колана си. По време на ездата можеше да я усеща с бедрото си. Гражданите се трупаха около каруците, за да видят представените библейски предания. Емелин, която търсеше с очи Магнус, видя сериозните представители на гилдията на тъкачите с техните

семейства, хубавия тепавичар, който се опитваше напрегнато да привлече погледа ѝ. Трима рицари се качиха с издут от виното мех на една каруца със сено, на която бяха насядали селски момичета. Банда чирачета тичаха в индийска нишка с върбови клонки в ръце. От Магнус нямаше и следа.

Ако се съди по височината на слънцето, беше още доста рано. След малко шествието щеше да спре пред църквата, в която старият отец Уилбърт щеше да отслужи литургията.

Емелин си пожелаваше тайничко този ден да е вече минал. Изведнъж зърна сина си, който, изглежда, беше загубил новата си барета и се беше присъединил с понито си към тумба чирачета.

Само почакай, момченце, каза си тя, обърна коня си и препусна към него.

Когато църковните камбани известиха, че е обед, процесията беше вече на пътя за крепостта. На каруцата на винаря виното се беше свършило и онези, които искаха да продължат да пият, изчезнаха в кръчмата. Отец Уилбърт се покатери на една от каруците със сено, защото го боляха краката. Мястото му зае новият млад свещеник с почерняло от слънцето лице.

Въпреки отчаяните протести на момчето Емелин водеше понито му за юздата и двамата се наредиха зад седларя и неговите чираци, които се сменяха да носят подаръка. Майстор Авенант носеше топа син вълнен плат, предназначен за ново наметало на господаря. След като минаха през моста, Емелин слезе от коня и накара сина си да продължи до нея пеша.

Младият свещеник с хоругвата беше почти стигнал до подиума, издигнат пред крепостния ров. На него седеше господарят на Морлекс, заобиколен от рицарите си с лъснати до блясък доспехи.

Облак прах съпровождаше теглените от волове каруци. Емелин свали от косата си зеления копринен воал и го изтърси. Устните ѝ бяха пресъхнали и тя се потеше. Ако се съди по зачервените им лица, изглежда и другите граждани не бяха по-добре.

Тя пъкна автоматично воала в колана си. Докато тъкачите полагаха клетва, Емелин се опита да хвърли поглед към новия господар на Морлекс. Днес той не носеше шлем, косата му беше прилепнала към главата. Лицето му беше станало тъмnochервено. Тя

видя как той мърда устни и явно казва нещо на Авенант, хванал ръцете му в своите.

После чу как майсторът повтаря тихо клетвата, но очите ѝ бяха приковани към огромните ръце на новия господар. Обзе я странно чувство, но не можеше да назове причината. Изведнъж сякаш разбра, че този мъж там горе ще промени съдбата на всички тук. Също както младият крал Хенри Плантадженет и неговата съпруга Елинор Аквитанска бяха променили съдбата на Англия.

Според слуховите Нийл Фицджулиън беше незаконен син на стария граф. Всички жители на град Морлекс се питаха със страх как ли ще управляват този възнаграден от краля герой и неговите френски рицари. Нищо чудно, защото повечето хора тук смятаха ирландците за диви варвари.

Тя се обърна нервно към Магнус, за да му приглади косата и да изтупа прахта от кадифеното му палтенце. Без да я поглежда, той отблъсна нетърпеливо ръката ѝ. В същия миг към тях пристъпи русия великан, когото Емелин познаваше, защото той събираше подаръците, а сега ѝ каза, че е дошъл нейният ред.

— Вие сте златарката, нали? — попита той доста сличан и я огледа замислено от глава до пети.

— Златарите биха искали да поднесат на господаря своя подарък — каза тя и го погледна смело в очите.

Русият се беше втренчил сега в Магнус. Беше му сякаш трудно да откъсне поглед от момчето.

— Какво? Да, да... Мисля, че ще е най-добре да му го дадете лично...

И той се отдалечи, свъсил замислено чело. Тъкачите отстъпиха назад и Нийл Фицджулиън предаде топа плат на един от рицарите си.

Той можеше с пълно основание да бъде наречен едър мъж. Над доспехите носеше бяла вълнена туника, под която се очертаваха широките му рамене.

Емелин побутна леко сина си по гърба, за да го подсети да коленичи. После коленичи до него. Господи, денят беше наистина горещ. Тя подаде със зачервено лице кутията с подаръка си на новия господар на Морлекс.

Учудено установи, че той е по-млад, отколкото бе предположила. Носът му беше дълъг и тесен, устата малко строга, очите — обрамчени с малки бръчици, а леко къдравата тъмночервена коса се спускаше чак до веждите му. Но най-смайващи бяха очите му с цвета на прозрачен кехлибар.

Беше виждала някога такива очи, но в момента не можеше да си спомни къде ли е било.

Видя как ръцете му се вкопчват в облегалките на стола, когато се наведе напред и взе да мести явно гневен поглед от нея към Магнус и обратно.

Емелин чу зад себе си седларя и неговия племенник нещо да си шепнат. Един от рицарите се изкашля, сякаш се надяваше така да изтръгне господаря си от явното му объркване.

— Вие! — изрече той най-сетне с мъка и лицето му сякаш се вкамени, докато продължаваше втренчено да я гледа.

Очите на всички се впериха в новия господар, който се държеше така, сякаш току-що беше видял привидение. Шепотът премина от група на група, чак до последната каруца. Емелин посегна към ръката на сина си.

Но преди да успее да скочи, видя как силната ръка на мъжа с доспехи се стрелна напред и пръстите на огромната му ръка се заключиха около врата ѝ.

— Вещица! — изкрещя новият господар на Морлекс. — Жалка измамница!

Емелин имаше чувството, че ще се задуши.

— От мен е, нали, или ще кажете, че не е? — изрева той.

— Майко! — извика Магнус и се хвърли напред, за да я освободи от ужасната ръка.

Но Емелин вече беше припаднала.

— Просто не мога да повярвам! Тая жена на кого ли не е заемала пари... Половината страна източно от Уелс ѝ е длъжница — възкликна Нийл.

Вратата на златарската работилница зееше отворена, въпреки че минаваше полунощ. Отвън долиташе силно жабешко крякане. В двора пред конюшната горяха факли и на тяхната светлина множество рицари сновяха бързо от къщата към чакащите отвън каруци. Вдовицата на златаря стоеше и тя там, прегърнала с една ръка сина си, и гледаше разплакана как отмъкват всичко, което си беше нейно.

Нийл не изпитваше към нея никакво съчувствие. От години беше очаквал този миг, в който щеше да има възможност да си отмъсти. Беше същинско чудо, че се срещнаха пак.

Доколкото можеше вече да прецени, старият Нюмарч беше оставил на вдовицата си не само златарската работилница, но и клиентите си като лихвар. Неговата съпруга, тази малка вещица, беше успяла, изглежда, дори след смъртта на мъжа си, да натрупа още по-голямо богатство.

Той разби със сила ключалката на петото желязно сандъче. В него, както и в четирите предишни, имаше кесии със златни и сребърни монети, а също и списък на длъжниците с изрядно изчислени сметки.

От тях ставаше ясно, че от нея бяха вземали пари назаем не само търговци от Морлекс, но дори някои от Рексам. Освен това бяха отбелязани и значителни суми, дадени на лекари, адвокати, а също и на ратаи по време на коситба. Имаше дори един ловец на плъхове. Всичко беше нанесено в списъка точно и старателно.

— Старият лихвар е завещал цялото си състояние на вдовицата си — каза Уолтър. — А тя явно е продължила работата му.

От записаното от нея излизаше, че междувременно е увеличила три пъти лихвата, изисквана дотогава от нейния съпруг. С толкова е

нараснала и печалбата ѝ. Нищо чудно, че град Морлекс беше доста богат.

Нийл посегна към пергаментния свитък, който му подаваше Уолтър.

— Трябва поне да го държиш както трябва, щом искаш да прочетеш написаното. Ако изобщо можеш да четеш...

— Ех, поне числата мога! — засмя се Уолтър.

Всъщност Нийл не му вярваше, но нямаше и желание да спори на тази тема. Чувството на триумф, което изпитваше сега, беше толкова хубаво, че не искаше да го накърни. След дългите години, през които отново и отново се беше питал какво ли е станало с нея, сега случаят му я даваше в ръцете. А какво щастие, че тя притежава състояние, по-голямо от това на много от придворните дами.

Нийл хвърли поглед през отворената врата. Там беше застанала тя, прегърнала момчето, за да го предпази.

Беше се надявал, но всъщност не бе вярвал, че ще я види през живота си още веднъж. Та не знаеше дори името ѝ. Понякога си внушаваше дори, че тя изобщо не съществува.

Когато го раниха в Стафорд и лежа три дена, изгарян от силна треска, той непрекъснато я сънуваше. За да заличи спомена, беше почнал да мисли за нея като за еротична фантазия на юноша и беше решил, че онази странна нощ с нея е чиста измислица. Тогава, точно на двайсет и една, той беше любимият рицар на граф Глостър.

С времето успя да я изтласка все повече от съзнанието си.

Днес, когато беше на близо тридесет и една, тоест десет години след случилото се тогава, тя беше коленичила изведнъж пред него, готова да произнесе клетвата си за вярност. Ушите му бучаха, чувството, че ще полудее, беше почти непоносимо.

Но не, тя наистина бе коленичила пред него. Не призрак, а човек от плът и кръв. А до нея клечеше това момче, за което тутакси и съвсем сигурно разбра, че е неговият син, защото така много му приличаше.

Сега стоеше до вратата и наблюдаваше как един слуга се приближи бързо към нея и нещо ѝ каза. Тя избърса с гърба на дланта сълзите си и поклати отрицателно глава.

Той ще укроти тази опърничава жена. От днес нататък за нея ще е по-добре да свиква да му се подчинява.

Слугите ѝ гледаха безпомощни как рицарите измъкват мебел след мебел от къщата и ги товарят на каруците. Чудеше се, че всички държат на нея. Неговите гасконци трябваше да обезоръжат стария ѝ домоуправител, защото той се опита да я брани. Конярчетата и готвачките също трябваше да бъдат прогонени, защото проявяваха непокорство.

Нийл се взираше в помрачнялото ѝ от мъката лице. Ако не знаеше каква вещица е всъщност, щеше дори да я съжали.

Гледаше я и се почесваше замислено по брадичката. Тази курва с огненочервена коса не беше ли му откраднала сина? Защото момчето беше негов син, в това не можеше да има ни най-малко съмнение. Всеки, който имаше очи, щеше да го види. Беше точно копие на дядо си Джулиън.

Всъщност трябваше да благодари на Джосрън и Уолтър, че тя още беше жива. Двамата с мъка успяха да го отдръпнат от нея, да я отърват от ръцете му, които я душеха.

— Милорд, тук има още сандъчета със скъпоценни камъни. Какво да правим...

— Ами просто вземете всичко. Златото, среброто и жълтиците. Сложете стражи да ги пазят. За най-скъпите камъни ще се погрижа сам.

Нийл си даваше сметка, че в случая конфискува собственост на краля — защото всичко в Англия принадлежеше на Хенри — при това, без да е поискал от него да издаде заповед. Постъпка като тази се наказваше, изключение правеха само случаите, в които самият крал си присвояваше чужда собственост.

Извади замислено кожените кесии със скъпоценни камъни от сандъчетата и ги натъпка в колана си. Не беше тайна, че Хенри няма пари. Петнадесетгодишна война беше оставила в хазната дупки, които трябваше да бъдат закърпени. Тъй че, ако го заплашваше опасност, тя идваше откъм тази страна. Кралят можеше като едното нищо да си присвои богатството на вдовицата и да заповяда то да бъде закарано в Лондон. Наистина, неговата съпруга Елинор беше богата, но приходите от нейните земи в Аквитания не бяха достатъчни. Сигурното беше, че кралят има от богатството на вдовицата не толкова малка нужда от него. Сигурно беше също, че трябва да измисли нещо, ако иска да го задържи за себе си.

Уолтър събираше от улицата рицари, които да отнесат железните сандъчета до каруците.

— Отвън ви чакат търговци — събщи му Готселм откъм вратата — Искат да говорят с вас за вдовицата.

Нийл го последва на двора.

— Моля ви... — пророни Емелин и застана на пътя му. — Бих искала да поговоря с вас...

Защо трябваше да говори с нея? В края на краищата не ѝ дължеше нищо.

— Как се казваш? — попита той Магнус, хвана го за ръка и го поведе със себе си.

Момчето го погледна с широко отворени очи. После хвърли поглед назад, към майка си.

— Моля ви, сър. Майка ми би искала да знае какви са намеренията ви за нас двамата.

— За това ще поговоря с нея по-късно. Та... кажи ми сега името си.

— Магнус. Магнус Нюмарч — каза колебливо и с леко треперещ глас момчето.

Нийл се взираше упорито в него. Беше странно чувство да вижда срещу себе си копие на своя дядо. Момчето имаше същите очи, същата червена коса.

— Аз ще те наричам Джулиън.

Магнус го погледна учудено. Отвори уста, сякаш за да каже нещо, но Нийл го повлече подире си. Докато поздравяваха господаря, рицарите отвън не откъсваха очи от момчето.

Пред портата го чакаха търговци и граждани. Най-едрият носеше кожена престилка и очевидно беше ковачът.

Нисичкият дебел винар пристъпи с шапка в ръка и падна на колене. Останалите останаха да стоят с решителен израз на лицата. Доста дебелоглава компания, помисли си Нийл.

— Милорд, дошли сме да ви молим за една услуга, ние... представляваме гилдиите... много бихме искали да знаем какво... искам да кажа — какво е сторила златарката... — изпелтечи той.

Огромният ковач пристъпи смело напред.

— Вилърс иска да знае... дали е имало нещо, което сте могъл да възприемете като обида? И защо имуществото ѝ се товари на каруци и

се откарва?

— Това е незаконно! — измърмори някой в множеството.

За Нийл беше ясно, че те искат всъщност да разберат какво има намерение да прави с вдовицата, но понеже се боят да зададат този въпрос, изобщо не я споменават и говорят само за имуществото.

— Ами всичко в този дом ще бъде откарано в крепостта. Вдовицата и нейният син също.

Мъжете се спогледаха нерешително.

— И да ви е ясно — продължи Нийл. — Аз не конфискувам имуществото ѝ, а гледам на него като на зестра. Понеже още днес ще се ожения за вдовицата.

Събралите се затаиха слисано дъх.

— Но тя изобщо не желае да се омъжва! — възкликна някой. — Това го знае всеки в Морлекс.

— Милорд, госпожа Нюмарч е член на гилдията. Толкова много ергени ѝ пращаха сватовницата от Йорк да я молят за ръката ѝ, но тя...

— Тя ще се омъжи за мен — отсече Нийл. — И по този въпрос нито дума повече.

Той хвана момчето за ръка, влезе с него в двора и заповяда да заключат портата. Няколко секунди отвън не се чуваше нищо. После някой почука.

Нийл изобщо не обърна внимание. Той извика Джосрън и Уолтър. В този миг от къщата изнасяха едно легло и рицарите пуфтяха, защото явно беше много тежко.

Нийл спря и видя как качиха леглото на една каруца. Беше обрамчено с балдахин от сини кадифени златотъкани завеси.

Съзнанието, че познава това легло, го порази като мълния. Нима би могъл да го забрави? Или нощта, която бе прекарал в него? Тогава, преди десет години, в Рексам.

За малко да се разсмее. Не беше ли повече от справедливо да вземе сега проклетото легло?

— Намери свещеника — заповяда той на Уолтър. — Искам да кажа младия, той ми се видя достатъчно подкупен. И го заведи в крепостта.

След това се обърна към Джосрън.

— Момчето каза, че имало пони. Качи го на него и не го изпускай от очи.

— Сър! Бих искал да остана при майка си — каза с разтреперани устни Магнус.

Нийл сложи за един кратък миг ръка на главата на сина си.

— Разбрахме се, нали? Не го изпускай от очи.

След това новият господар на Морлекс се обърна, прекоси двора и отиде да поговори с вдовицата на златаря. Само след няколко минути тя щеше да знае какво е намислил.

Седларят и племенникът му продължаваха да стоят на улицата, скръстили ръце на гърдите. Уотрис, ковачът, помагаше на нисичкия дебел винар да стане.

— Майчице Богородичке, чухте ли го? — възкликна Вилърс. — Искане да се ожени за нея! Е, все е по-добре, отколкото...

— Ти вярваш ли го? — сопна му се младият Фулър, който си беше проправил път през множеството. — Ти не видя ли как я беше стиснал за гърлото?

— Кой може да каже какво се крие зад всичко това? — обади се седларят от Чърк.

— Добре де, твърди, че иска да се ожени за нея, но то може да е само колкото да отмъкне имането на стария Бърнард в крепостта. Крал Хенри е обещал в Лондон на гилдиите, че такива работи вече няма да стават. Те са противозаконни. Кралят е казал, че няма да допусне такова нещо да се случи.

— Стига бе... кралят казва, каквото трябва да каже — сопна му се Фулър. — Някой да я е видял? А дали не я е бил? Клетата жена е негова пленница.

— Я по-спокойно — обади се един тъкач. — Не искаме да си имаме неприятности.

— Да, наистина, кой знае какво се крие зад всичко това — присъедини се към него и винарят. — Не видяхте ли колко му прилича момчето?

— Най-добре ще е май да съобщим за станалото на майсторите в Честър, те може и да разберат — избоботи ковачът.

Младоженката се бранеше с ръце и крака, когато я доवлякоха пред младия свещеник, и крещеше толкова силно, че Магнус щеше да ѝ се притече на помощ, ако не го държаха толкова здраво. Нийл я хвана за ръцете и я разтърси.

— Вие ще се омъжите за мен — изрева той. — В противен случай ще пратя момчето още тази вечер при двора на граф Честър, за да стане негов паж...

Емелин го погледна гневно, но сподави воплите си. Сватбената церемония се състоя във вътрешния двор на крепостта в присъствието на гасконците и някои от собствените ѝ слуги, които бяха придружили каруците. При последните думи на свещеника заваля дъжд като из ведро. Някои от рицарите изтичаха към каруците, други — в останалата без покрив кула, в която бяха настанени.

Уолтър придружи новата господарка на крепостта до тъй наречената господарска кула. След малко се върна и съобщи, че стълбата се е оказала прекалено тясна, за да се занесе леглото в покоите на младоженците. Нийл изруга и тръгна да търси Торъл, комуто заповяда да покаже на гасконците как да го разглобят.

Джосрън отведе Магнус в помещението на рицарите, където щеше да пренощува. Бурята бушуваше над крепостта и мълниите осветяваха върховете на кулите. Дъждът шибаше стените и локвите блестяха, черни от саждите.

Нийл помогна на рицарите да вкарат каруците под навеса при голямата порта.

— Ако по време на сватба вали, това е добро предзнаменование — извика му върналият се Уолтър и сложи ухилен в ръката на Нийл голям железен ключ. — Онова чудовищно легло е горе и вече е сглобено. Младоженката ви очаква. За всеки случай съм я заключил.

Нийл избърса с длан дъждовните капки от лицето си. По лицата на хората си заключаваха, че се възхищават на мъдростта му, след като е успял да си намери в града богата вдовица и да се ожени за нея.

— Е, зестрата на младоженката пострада малко от дъжда — заяви Уолтър, който беше наблюдавал всичко през процепа на една от каруците.

— В къщата в града има още много неща — избоботи Нийл.

Каруците бяха докарали не повече от една четвърт от мебелировката на богатската градска къща. Но вече имаха поне легло за предстоящата брачна нощ.

— Боже милостиви — сега пък какво има? — навика той на Джосрън, който бързаше към него.

— Ами момчето... не спира да хленчи и не ни оставя да спим. Искате да я види.

Уолтър и Джосрън размениха многозначителен поглед. Изглежда всички знаеха какви са намеренията му за момчето. Или поне подозираха.

Нийл последва Джосрън през наводнения двор към кулата на рицарите. Вътре го посрещна твърде добре позната миризма. Смесица от конска тор, мъжка пот, гнила слама и олио, което използваша за смазване на доспехите. Почти целия си живот беше прекарал на места, където миришеше така.

Понеже покривът на кулата още не беше оправен, мъжете бяха опънали чулове, за да останат под тях що-годе сухи. На пода имаше запален фенер. Рицарите лежах на повече или по-малко здрави нарове. Магнус беше седнал на един от тях между двама гасконци. Те го бяха наметнали с одеяло.

Щом видя Нийл, той си избърса сълзите и скочи.

— Бих искал да видя майка си, сър — извика той.

— Утре — отсече кратко Нийл.

После си каза, че Магнус е още дете, чийто закрилян живот рязко се беше променил. Ще трябва да поговори със сина си за това. Но тук, пред петдесетина рицари, които щяха напрегнато да ги слушат? Другата възможност беше двамата да излязат. В края на краищата избра нея, въпреки че щяха да се намокрят.

— Ела — подкани той Магнус и го хвана за ръка.

Понечи да скрие момчето под наметалото си, но Магнус не прие.

Нийл си спомни колко често беше стоял по същия начин пред баща си.

— Бих искал да видя майка си — повтори Магнус със задавен от сълзите глас.

— За бога! Ти нищо друго ли не можеш да кажеш? И престани да хленчиш, ако не искаш да те върна вътре.

— Зная какво ще правите с нея — изсумтя гневно момчето и малките му ръце се свиха в юмруци. — Зная какво правят мъжете със съпругите си.

Значи това те потиска, помисли си Нийл и се наведе към момчето.

— Виж ти! Значи знаеш какво става между тях в брачната нощ?

— Нали съм виждал конете, сър. И биковете. Почти същото правят и брачните двойки, така ми обясниха.

Джосрън се появи на вратата на кулата.

— Това е моят оръженосец Джосрън — каза Нийл. — Той ми помага да се съблека и да се облека. Може да те увери, че моят член не прилича на този на някой кон, още по-малко на бик.

— И все пак... това не променя всъщност нищо...

Нийл си спомни смътно, че на тази възраст беше разсъждавал по същия начин.

— Не бива да се страхуваш. Кълна ти се, че ще се държа добре с майка ти. А ти ще отидеш сега с Джосрън, той ще ти покаже къде ще спиш.

Детето сякаш се поколеба, а после изтича в дъжда и се върна в кулата. Нийл прекоси двора. Проклетата нощ! Поне небето бавно се изясняваше. Само от време на време в планините се чуваха гръмотевици.

На стълбището, водещо към стаята на младоженците, миришеше на пушек, стените бяха черни от саждите. На горната площадка на пост беше застанал Готселм със свещ в ръка.

— Сега върви да спиш, Готселм — каза той, пхна ключа в ключалката и влезе.

Огромното елегантно легло беше сложено в средата на стаята. Сините кадифени завеси миришеха на влага. Нийл се втренчи в тях и изведнъж изпита чувството, че са го катапултирали десет години назад.

На пода се търкаляше купчина дрехи, в които той се спъна. Освен леглото в стаята имаше само един стол и ниска маса, на която горяха няколко свещи.

— Къде е синът ми? — извика жена му, която още носеше мокрото си от дъжда наметало. — Аз няма да спя с вас! — продължи тя и втренчи в него святкащите си зелени котешки очи. — Оженихте се за мен само за да се доберете до парите ми. Принудихте ме да се съглася, като обещахте да не ми отнемате сина.

Нийл протегна ръка и я блъсна напред.

Емелин също се спъна в купчината дрехи.

Нийл седна на ръба на леглото и се опита да се освободи от доспехите си. Всъщност имаше нужда от помощта на оръженосеца, но нали го беше пратил да спи.

Емелин се плъзна на колене към него.

— Умолявам ви, позволете ми да видя сина си — промълви тя. — Магнус не е свикнал да бъде отделен от мен. Ще го е страх.

— Аз ще го нарека Джулиън... така се казваше моят баща.

— Вие сте луд! — изсъска тя. — Какво общо има баща ви с моя син? Та аз никога не съм ви виждала...

Тя лъжеше и това ѝ беше изписано на лицето. Разбира се, че се беше променил през тези десет години, но не се съмняваше, че тя въпреки това го беше познала. За разлика от него беше все така хубава.

Сякаш случайно той извади от колана си нож. Като го видя, тя изкрещя и отстъпи назад.

— Да не сте посмял да ме докоснете!

Той доближи преспокойно ножа към една от кожените връзки, които бяха омекнали от дъжда и вече не можеха да се развържат. С едно движение на ръката я срязва. Горкият Джосрън! Ще му трябва цял ден, за да смени тези идиотщини. Но вече не понасяше да се чувства пленен в собствените си доспехи.

Върна ножа в колана. За всички Магнус беше син на стария Нюмарч. В известен смисъл това създаваше проблем. Не беше от ниско потекло, но не беше и благородник. Беше само търговец.

Но негова ли беше вината? Не — тази жена, измислила преди десет години чудовищния си план, за да забременее. Имаше нещо нечовешко в това да откраднеш на един мъж семето му и да представиш после на света неговия плод като син на друг. Почтена жена не можеше да стори онова, което беше сторила тя. Да прати да ѝ хванат от улицата кой да е мъж и да се остави да забременее от него.

— Той е мой син — каза той и сложи шлема си до леглото. На момчето щеше да му подейства добре да преспи при гасконците. На неговата възраст повечето момчета от благородно потекло вече се обучаваха за пажове.

— Той е мой син — повтори Нийл. — И никой не го знае по-добре от вас. Затова ще го нарека Джулиън.

Нийл седна на леглото и почна да се съблича.

— Хайде, поразмърдайте се и си лягайте — избоботи той. Но неговата току-що минала под венчило съпруга стоеше неподвижно, втренчила широко отворени очи в огромното нещо между неговите бедра.

— Майчице Богородичке — прошепна тя сподавено.

— Ако не направите доброволно онова, което искам от вас, ще се наложи да ви принудя. Е, какво следва?

— Не, не искам — каза тя и го стрелна със зелените си очи. — Не смятам себе си за ваша съпруга. Вие ме измъкнахте от дома ми със заплахата да ми вземете сина... това е противозаконно...

— По дяволите проклетите закони — изръмжа той и протегна мълниеносно ръка, която се вкопчи в наметалото ѝ.

Опърничавостта ѝ го изнервяше. Единственото му желание беше най-сетне да се пхне под завивките и да се стопли до това красиво женско тяло. С рязко движение той ѝ смъкна наметалото. Ужасена от неговата бруталност, тя се спъна и падна на леглото. Преди да успее да се вдигне, той вече се беше изтърколил върху нея.

Тя носеше скъпа копринена рокля, златни огърлици на врата и дълги обеци. Хубостта ѝ беше зашеметяваща.

Нийл почна да я съблича с едната си ръка, а с другата я държеше здраво. Тя се съпротивляваше с учудваща сила и съскаше като котка.

Смелостта ѝ беше поразителна, но въпреки това не можеше да му стори нищо. Най-сетне лежеше гола пред него. Къдриците на огненочервената ѝ коса се открояваха върху нежната бяла кожа на гърдите. Погледът на Нийл блуждаеше възбудено от тънкия кръст към примамливо закръглените бедра и чудесните дълги крака, между които се виждаха къдравите срамни косми. Той коленичи над нея и я погледна отгоре.

Раждането на сина не беше оставило следи по тялото ѝ. Изглеждаше като в онази нощ преди десет години.

Не беше се осмелявал да се надява, че някой ден ще я види отново. Но сега тя лежеше тук, в същото легло, в което беше откраднала неговото сърце. Той си спомни как на другата заран се озова в някакъв смърдящ заден двор и колко измамен се почувства. Сега беше дошъл най-сетне часът на отмъщението.

Той наведе съвсем бавно глава и докосна с устни връхчетата на гърдите ѝ.

— Моля ви... — простена тя. — Престанете. Аз съм богата, ако престанете, ще ви дам всичко, наистина всичко...

Огромните му ръце обгърнаха гърдите ѝ и загалиха розовите пъпки.

— Да, този път искам всичко — измърмори той. — И дори много повече.

Устните му се притиснаха към нейните и се впиха в тях, а езикът му си проправи път, въпреки че тя се опитваше да стиска зъби. Усети ръката му върху голия си корем, после надолу, все по-надолу, докато не изчезна между бедрата ѝ.

Цялото ѝ тяло взе да трепери, когато той почна с опитност и умение да я гали.

По някое време тя престана да се съпротивлява. Ръката му посегна към червената и грива и я задърпа, докато лицето ѝ не се озова над неговия корем.

— Ако посмееш да хапеш, ще те удуша — измърмори той.

Тя се покори с въздишка и направи онова, което той очакваше от нея. Едва го беше докоснала с устни и той изпита чувството, че ще избухне. Топлата ѝ уста обхвана члена му и го засмука, както ѝ беше показал тогава. Нийл простена високо. Какво сладострастно мъчение! Вече едва се сдържаше да не я обладае. С едно движение я обърна по корем, нахвърли се върху нея, проникна в нея. Сладък ад, защото беше тясна като девственица. Тя извика, когато пръстът му напипа мъничката чувствителна точка и почна да я гали, но тялото ѝ омекна и стана податливо.

Леглото се движеше с ритъма на силните му тласъци, както в онази нощ преди десет години. Ръцете му обгърнаха нейните притискащи се към него бедра и той изрева шумно, когато се изля в нея.

Задъхан си помисли, че тя беше единствената жена в неговия живот, която го възбуждаше толкова силно. Тази червенокоса вещица, която днес беше станала негова съпруга.

Тя изведнъж го отблъсна от себе си, вдигна се на лакът и го погледна. Не беше й причинил болка, както бе обещал на нейния син, затова беше повече от изненадан, когато усети изведнъж юмрука ѝ в лицето си. С бързо движение стана, хвана се за ударения нос и я изгледа. Тя отговори на погледа му със силен плач.

Тази магарица го беше ударила! И то въпреки че се беше държал толкова мило с нея.

Той протегна мълниеносно ръка и силно я удари. Тя го гледаше смаяно, седнала гола на пода, наред парцалките си.

Носът му кървеше леко. За толкова нежна женичка ударът ѝ беше изненадващо силен. Е, бог му е свидетел, че няма да ѝ даде възможност да го повтори. Той я хвана за ръката и я завлече отново на леглото. Златото, на тънката ѝ шия и в ушите ѝ блестеше. Алабастрената ѝ кожа проблясваше влажно. Тя не оказа съпротива, когато той вдигна падналата завивка и зави и двамата.

Отвън долиташе шумът на нещо, което потракваше в бурята. В стаята беше хладно и влажно, което му напомни, че зидарите трябва час по-скоро да изградят камина.

Тя лежеше трепереща до него, втренчила поглед в синия балдахин на леглото. Вкочанясалата завивка се стопляше бавно. Старата рана отново го заболя. Въпреки това изпита нещо като задоволство, докато се вслушваше в дъжда. И дума не можеше да става — беше много по-приятно да лежи така до жена си вместо до Уолтър.

Някъде отвъд планините уелският принц Кадуоладър очакваше възможност да му оспори владението. Неговите рицари ставаха от ден на ден все по-нагли, защото все още не им беше платил, а крал Хенри си седеше в Лондон и също искаше най-сетне да получи пари.

Въпреки тези неприятности той беше по-щастлив от когато и да било. В досегашния си живот беше постигнал повече, отколкото се бе осмелявал да мечтае. Крепостта Морлекс със земите наоколо, червенокосата вещица, която го беше преследвала години наред в сънищата му, огромното ѝ богатство и дори един син.

Всичко това беше сега негово, а то беше същинско чудо след всички изживени в бедност детски години, след безрадостното

юношество, което прекара като войник. Тази мисъл предизвикваше чудесно чувство на тържество.

При никакви обстоятелства нямаше да позволи да му отнемат каквото и да било от всичко това — даде си той клетва.

— Не, не! Не така! — извика Уолтър Строундж и разтърва биещите се. — От такава борба страда мечът, но не и противникът.

По-голямото момче веднага отстъпи назад.

— Направих само онова, което ми казахте, сър.

— Нищо и половина си направил — смъмри го Уолтър, вдигна двата дървени меча и ги сложи под мишница. — Нали имам очи — продължи той, сложил ръка на рамото на Магнус. — Ти изглеждаше като готварско чираче, което се нахвърля върху противника с шиша за печене.

Уолтър много добре знаеше, че малкият Том не е най-подходящият партньор за упражненията на заварения син на неговия господар. Не толкова заради ниския му ръст, колкото затова, че повечето градски момчета не знаеха да въртят меч. Дъбови тояги и камъни бяха предпочитаните оръжия на чирачетата, когато искаха да си го върнат на някого. За разлика от тях Магнус не държеше да го прави. В дома на един граф тази негова мания да се измъква с много приказки щеше много бързо да бъде изкоренена.

В този миг той стоеше пред него, сложил ръце на кръста и го гледаше смело, въпреки че би трябвало да очаква, че ще го смъмрят за изречената лъжа. В себе си Уолтър се усмихна. През изминалите седмици момчето беше научило поне това.

Уолтър се смайваше отново и отново от приликата на момчето с Нийл Фицджулиън. Всички рицари се мъчеха да гадаят какво ли значи това. Зидари и други занаятчии от Рексам не се забавиха да се явят, научили, че ще им плащат със сребърници. Сега работеха денонощно за възстановяването на крепостта.

Уолтър върна на Том дървения му меч и той го пое неохотно. Личеше, че няма никакво желание да подновява двубоя.

— Понеже твоят партньор ме излъга, ще му се наложи сега да се брани без оръжие — заяви Уолтър на чирачето.

Том погледна нерешително Магнус и облиза притеснено пресъхналите си устни.

— Искате да кажете, че ми позволявате да се бия с него, въпреки че той няма меч?

— Добре си разбрал, момчето ми — потвърди Уолтър.

Двете деца се гледаха нерешително, докато Уолтър се върна към преобърнатата бъчва в двора на конюшната и седна на нея, за да ги гледа как се бият.

Слънцето препичаше, миришеше силно на конски тор. По пътя към крепостта се приближиха няколко каруци, влязоха през голямата порта, а във вътрешния двор плувналите в пот слуги на новата господарка почнаха да ги разтоварват, за да се върнат после в града да докарат и последните неща от къщата на вдовицата. До възстановената наскоро кухня стояха натъпкани до горе чували с жито, в тревата усилено кълвяха кокошки, без да подозират, че ще се озоват още днес в тенджерите.

Уолтър се облегна и се загледа в момчетата, които вече се дебнеха голи до кръста. Том нападна пръв и Магнус извика високо, защото беше улучен в ръцете и раменете. Намерението да предизвика по този начин съчувствието на своя учител пропадна. Уолтър видя с крайчеца на окото, че господарката се приближава през двора към тях. Знаеше колко се страхува тя за своя син.

В същия миг Магнус успя, въпреки кървящата раничка на челото, да изтръгне меча от ръцете на Том и да се нахвърли с пламнало лице върху чирачето.

— Мизерен плъх! — изкрещя му той гневно. — За малко да ме удариш, а? Ама почакай...

Дървеният меч улучи Том в ребрата.

— Вие няма ли да спрете... и то веднага! — възкликна Емелин, дотичала с развени поли. — Богородичке, кой ви разреши да ги насъсквате един срещу друг? Не виждате ли, че Магнус вече кърви?

Тя носеше бяла забрадка, която трябваше да скрие гривата ѝ, но няколко къдрици се бяха измъкнали нахално на челото и бузите ѝ. Колко хубава жена, каза си Уолтър. И несъмнено много желана, дори да беше бедна като църковна мишка.

Тя тропна гневно с крак.

— Кажете веднага и на двамата да престанат. Не желая синът ми да се учи да върти меч. На един златар не му се налага да владее това оръжие.

— Моля да ме извините, милейди, но върша само онова, което ми е заповядал господарят.

Тя успя с известно усилие да раздели двете бойни петлета. После прегърна сина си, заговори му нежно, отметна потната му коса от челото. Уолтър знаеше, че когато успяваше да се отърве от Джосрън, тя носеше тайничко на Магнус сладкиши и плодове.

Съжаляваше донякъде тази жена. Момчето вече не беше бебе, макар тя да продължаваше да се отнася с него като да беше такова. Може би всяка майка го прави. А тази нямаше и на кого друг да дарява нежността си. Сигурно не на грубияна, станал пряко волята ѝ неин съпруг и който тъкмо помагаше на ковача да сложи на коня му нови подкови.

— Майко! Нали виждаш какво ми стори? — извика плачливо Магнус и погледна майка си.

В същия миг Том го ритна в пицяла и веднага търти да бяга. Магнус можеше само да гледа подире му и да размахва гневно меч.

— Гаден плъх, да знаеш, че ще те убия — извика той на чирачето.

Майка му беше ужасена и побърза да го задържи много здраво.

— Как можа да кажеш такова нещо? Господи, сигурно си забравил, че Том Пари е твой приятел.

— Той не ми е приятел... не и сега... как не разбираш?

В това време Том беше изчезнал между току-що пристигналите каруци.

— Вече не искам, да съм чирак — извика развълнувано Магнус и отблъсна майка си. — Аз ще стана рицар!

Уолтър се смъкна от бъчвата, приближи се бавно към майката и сина и издърпа ухото на Магнус.

— Един рицар се покорява на своята майка. Трябва веднага да ѝ се извиниш.

— Пуснете го! Ще му откъснете ухото.

В същия миг господарят на крепостта се появи, придружен от оръженосеца си и един селянин от Чърк. Беше само по панталон и ботуши и водеше коня си за юздата.

— Какво, по дяволите, става тук? Целият град ви чува как крещите.

Магнус изтича да го пресрещне.

— О, сър — извика развълнувано. — Тъкмо щях да победя, но онова страхливо чираче избяга.

— Къде е то сега?

— Сигурно е хукнал към града — отговори Магнус. — Аз бях без оръжие и той ме удари... трябва да го настигна, моля ви, сър...

— За бога, малкият Том вече е изтърпял предостатъчно... не бива да допускате...

— Вие какво се месите? — изрева господарят на крепостта, а после се обърна към Магнус. — Тичай подире му и довърши каквото си започнал.

Магнус извика от радост и хукна.

— Защо? Защо го направихте? Не ви ли стига, че вече почти не виждам детето си... но най-лошото е, че той скоро ще заприлича на вашите рицари, на тази чуждестранна измет... и всичко това благодарение на вашето възпитание!

— Глупав брътвеж. Разбира се, че Джулиън ще стане рицар. Да не искате да го направя търговец! — изръмжа Нийл и взе да бърше с кърпата, която му подаде Уолтър, потните си гърди.

Емелин затаи за няколко секунди дъх, но после не можа да сдържи темперамента си.

— Аз съм дъщеря на рицар, ако мога да си позволя да ви го напомня — изкрещя тя. — При това законна дъщеря — нещо, което за вашето семейство никога не е имало значение. Вече добре разбирам с каква цел вършите всички тези безобразия. Смятате, че трябва да си отмъстите!

— Дръжте си устата, ако не искате да изпратя момчето в Лондон. Крал Хенри много ще се радва то да е край него.

— Не, не можете да го направите...

— Не мога? Така ли? Кой решава тук? Само аз и би трябвало вече да сте го разбрала. Правя точно това, което ми харесва... позамислете се, мадам... не е ли така? Дори в леглото, по дяволите...

Емелин се почувства унижена както никога дотогава.

Уолтър се беше загледал притеснено в земята. Кресливата свада на съпрузите сигурно се чуваше в цялата крепост.

Разбира се, че Нийл нарочно измъчва жена си, като ѝ отнема сина, каза си Уолтър. Но пък не беше много умно от нейна страна да натяква на Нийл произхода му.

Изглежда, че тя си беше казала същото. Затова изведнъж сведе очи и възприе почти смирено държание.

— Милорд, аз ви моля само за малко повече дружелюбност... и не за себе си...

— Дружелюбност, така ли? Ще прихна да се смея... каквото повикало, такова се обадило. Да си поговорим ли за вашата дружелюбност, милейди, онази, с която се отървявате от невинни младежи? Е, какво ще кажете?

Емелин го погледна с леко отворени уста, сякаш искаше нещо да каже. Но след това, изглежда, размисли, вдигна си полите и бързо се отдалечи.

Уолтър гледаше замислено подире ѝ.

— Момчето е яко — каза той после на господаря си. — Може майка му да го е поизнежила, но е силен. Мисля, че най-добре ще е да го оставим тук.

Нищо не издаваше, че Нийл го е чул. Без да му отговори, той просто му обърна гръб и се отдалечи.

Емелин за малко не се сблъска с Хедуид, която тичаше насреща ѝ, понесла куп възглавници.

— О, господарке! — възкликна камериерката, която беше станала свидетелка на мъчителната сцена.

— Бъди спокойна и ми дай възглавниците — каза Емелин тихо.

Беше твърдо решена да не се разплаква точно сега, когато всички можеха да я видят. Избърза пред момичето по каменната стълба на кулата към господарската стаята. Там захвърли възглавниците на леглото, седна на него и зачака сълзите, които трябваше да я облекчат.

Оказа се, че е прекалено ядосана, за да заплаче.

Сама съм си виновна за всичко, каза си тя, присвита напред и опряла глава на ръцете. Не беше ли я предупредила сватовницата, че някой ден ще се появи мъж, алчен за парите ѝ, който ще я принуди да се омъжи за него? Точно това се беше случило. Сега беше в капан. Горкото ѝ момче и то. От Нийл можеше да се очаква, че ще изпълни

заканата си и ще изпрати Магнус в Честър или в Лондон. Можеше да го принуди даже да отиде в манастир и да се покалугери.

Този проклет ирландец, който я беше направил своя пленница, вярваше, че е баща на Магнус. Самата мисъл, че този отвратителен авантюрист и наемен войник, който я беше принудил да се омъжи за него, който ѝ беше отнел богатството, е същият онзи рицар, който я беше държал в обятията си и я беше любил, беше направо абсурдна.

Тя се отпусна отчаяна върху възглавниците, притиснала юмручета към устатата си. Онази нощ беше греховна и сега трябваше да си изкупи вината. Обзета от желанието да има дете, беше нарушила по собствена воля и съвсем съзнателно брачната клетва. Смъртен грях. Сега господ я наказваше за него. През всички тези години не беше намерила кураж да се изповяда на свещеник. Знаеше предварително как ще реагира. Ще трябва да изкупва вината си цял живот. Но въпреки всичко тя не съжаляваше и днес за стореното.

През изминалите години постъпката не ѝ изглеждаше чак толкова осъдителна. Толкова лошо ли беше, че позволи на млад и хубав мъж да ѝ направи дете, мъж, за когото си спомняше като за нежен и внимателен любовник? Емелин се втренчи в балдахина над себе си, докато не я заболяха очите, защото в стаята ставаше все по-тъмно, а свещите бяха изгорели.

Накара се бързо да стане и да потърси други свещи, но слугините още не бяха донесли.

Как щеше да живее занапред с този брутален, безчувствен човек, който освен всичко друго отчуждаваше детето ѝ от нея? Нейното малко сладко момченце, доскоро толкова щастливо, че ще изучи занаята на златар, сега беше изложено на възможно най-лошото влияние. Тя просто не биваше да допусне синът ѝ да стане рицар, кръвожаден тип като нейния съпруг. Не, тя трябваше да избяга от тук.

Заразхожда се с нервни стъпки из стаята. Той си правеше всяка нощ сексуалното удоволствие с нея, с изключение на малкото дни, когато спеше при камериерките, защото ѝ беше дошъл месечният цикъл. Месец след месец се молеше да ѝ дойде, защото добре знаеше, че той очаква с нетърпение тя да забременее. Като всеки мъж с неговото положение, искаше тя да му роди деца. Наследници, които да носят неговото име.

Но най-лошото беше, че когато лежеше в прегръдките му, нейното собствено тяло почваше да ѝ изневерява. С богатия си опит от бордеите той успяваше въпреки волята ѝ да я възбуди толкова силно, че тя стенеше и го молеше да свърши.

Застана до още отворения прозорец. Отвън в стаята нахлуваше топъл въздух. Оттук се виждаше долината под крепостта, която уелсите продължаваха да наричат Ланистуит. През хълмистата местност се виеше блестящата лента на реката. Нивите с жито и овес контрастираха, зелено-златни, с тъмнокафявата пръст на току-що изораната земя. Местността беше дъждовна и повесмата мъгла се точеха като пушек от върховете на планините до долината, а когато след дъжда слънцето изгряваше отново, се образуваха прекрасни бляскави дъги.

Видя на каменния мост каруците, които се връщаха от града и караха към крепостта последните вещи от нейния дом.

Тази гледка и мисълта, че вече няма нищо, я накараха да осъзнае безнадеждното си положение. Ако иска да избяга, ще ѝ трябват пари. Тогава би могла да стигне с Магнус до Честър, а оттам да отпътува с кораб за Шотландия или Франция. Членовете на златарската гилдия щяха несъмнено да ѝ помогнат да го стори.

Прехапа замислено устна. Нийл Фицджулиън беше наредил да докарат всичките ѝ сандъчета, но тя не знаеше къде ги пази. А дори да знаеше, как би могла да се добере до тях?

И все пак, трябваше да има начин да избяга от тук! Боже милостиви, ако наистина се видеше принудена да остане и да заживее завинаги с този мъж, когото не можеше да понася, когото мразеше, тя щеше рано или късно да го убие.

По-късно вечерта в крепостта се появиха пътуващи търговци, които имаха право да предлагат само стока, която не се произвеждаше в околността. Дори за това трябваше да имат специално разрешение, а за по-сигурно товарът в каруците им биваше предварително внимателно преглеждан.

Появата на търговците беше предизвикала на двора радостна суматоха. Камериерки и слугинчета се трупаха и кудкудякаха като кокошки, купуваха гребени, гребенчета и вълшебни мазила, а рицарите не изпускаха възможността да ги позакачат. Бодри Торъл изпробваше

лично различните кухненски принадлежности, купи и няколко буци сол, завря носа си в торбичките с канела, карамфил, сушен чесън и треви от Венеция и Малта.

Емелин си избра няколко игли и чифт черни копринени панделки, но трябваше да прати след това един рицар при съпруга си, за да може да си плати покупките, а това ѝ се струваше толкова унижително. Торъл я заведе до един младеж, който продаваше подправки.

— Стоката ви е прекалено скъпа! — каза той с доста странен глас.

Търговецът протестира енергично и я помоли да седне до стоката му, която беше изложил на тревата.

Емелин се вгледа по-внимателно в него и от учудване за малко не извика високо. Въпреки зелената барета, нахлупена предизвикателно на кестенявите му къдрици, тя тутакси го позна.

— Торъл, за това ще се погрижа лично — каза тя бързо, за да се отърве от готвача.

Търговецът счупи пръчка канела, разтри я с пръсти и я сложи в дланта ѝ. Чудесният аромат гъделичкаше приятно ноздрите ѝ.

— Какво, за бога, правите тук? — попита тя шепнешком мъжа, който се беше предрешил като монах, когато го видя последния път.

— Прекрасен аромат, трябва да признаете... — ухили се трафикантът на злато и сините му очи блеснаха нахално. — Това прекрасно растение идва от много далеч, с кораб...

Емелин веднага разбра какво искаше да каже. Значи предишната пратка беше от Франция, от крал Луи, и трябваше да подкрепи уелския принц Кадуоладър.

Трябваше ли да довери на куриера, че сега тя е съпруга на господаря на крепостта и негова пленница? Трябваше да се изрази, разбира се, много предпазливо, но дали тогава щеше да я разбере?

Тази контрабанда на злато беше започнал покойният ѝ съпруг. През първите години на войната златото беше предназначено за крал Стивън, за да може да напада заедно с уелските замъци на покойната кралица. Впрочем понякога го получаваше и уелският принц, за да осъществява с него собствените си интереси, което често означаваше, че не помагаше нито на едната, нито на другата воюваща страна.

След смъртта на крал Стивън и след като крал Хенри, синът на старата кралица, най-сетне се възкачи на трона, за изненада на Емелин контрабандата на злато продължи. В дома на стария Бърнард Ньюмарч предаваха златото на овчари, които го пренасяха през планината.

През последните няколко години те получаваха не само злато от крал Луи в Париж, но и сребро от враговете на крал Хенри сред собствените му хора, привидно те бяха уж лоялни, но тайничко се грижеха уелсите да продължат да се съпротивляват. Сред тези хора беше и могъщият Хю Бигод, някога привърженик на принца, който междувременно открито му се беше противопоставил.

— Магазинът ми вече не съществува — каза тихо Емелин и смръкна от карамфила.

— Но тогава къде да оставя донесеното? Очакват го и трябва да бъде пренесено час по-скоро през планините.

Емелин смръщи замислено чело. Златото беше предназначено за принц Кадуоладър. Но защо тя да не си го присвои, за да спаси себе си и Магнус? Рискована, но примамлива перспектива.

Какво ще стане, ако тя задържи златото, вместо да го предаде на овчарите, ако го използва, за да избяга с детето си в Норвегия или Дания? Отговорът беше ясен. Ще я преследват и ще я убият. Но ако стигне много, много далеч, преди да се усетят, че я няма — тогава има може би някакъв шанс.

— Трябва ли да го върна? — попита куриерът. — Ще е за пръв път от толкова години пратката да не стигне целта си.

— Не, не... — прошепна тя бързо и сложи в ръката на Хедуид торбичка с канела и една с карамфил. — Изтичай и намери някого, който да плати вместо мен — нареди тя на момичето.

Ами ако отиде утре с някой от рицарите в почти празната си къща в Морлекс под предлог, че трябва да намери наемател, за да не стои тя празна и да не запустее?

— Утре по обед на пазарния площад — прошепна тя бързо, като видя, че Хедуид се връща.

Томас Бекет гледаше коленичилиия пред него паж, който му поднасяше, леко разтреперан, блюдо с пържени гъльбчета.

— Позволявате ли да ви сложа, милорд? — попита детето с тъничък гласец.

Канцлерът на Англия присви устни. В тази крепост има дяволски много червенокоси, каза си той. Едва преди няколко дена го осведомиха, че това момче е заварен син на Нийл Фицджулиън. Неговите шпиони му бяха обърнали внимание и на това, че поразителната прилика между двамата дава основание да се предположи по-близко родство. Бекет не можа да не си помисли с какво удоволствие щеше да чуе крал Хенри тази история.

На Бекет не му убягна, че майката на детето го наблюдава, макар да се преструва, че слуша игумена на цистерцинския манастир.

Новата господарка на крепостта Морлекс беше много хубава, и тя с червена коса, която блестеше като току-що лъсната мед. Бяха му казали, че е дъщеря на рицар. Нейният дядо, Саймън от Роксетър, прочут учен, беше близък приятел на покойния крал Хенри. Впрочем семейството не притежаваше своя собственост, поради което момичето било омъжено за един стар златар, вече покойник.

— Извади си палеца от соса, ако искаш да ми сервираш — каза Бекет и погледна пажа. — Не му е там мястото.

Детето го изгледа с широко отворени очи.

— Ти чуваш ли ме? — попита Бекет. — Аз наистина не познавам правилата, по които възпитават момчетата в този див край, но ако са те сложили да прислужваш на трапезата, трябва да си там и с мислите си. Кое то означава, че би трябвало сам да се досетиш, че мръсен палец като твой може да докосва само ръба на блюдото, но не и соса — каза той тихо, но и доста рязко.

Седналият до него майстор на гилдията на тъкачите се ухили, когато детето се сви уплашено.

Бекет се засмя хладно. Малцина знаеха, че и той произхожда от семейство на търговци. Впрочем преди няколко месеца архиепископ Тиоболд го беше провъзгласил за дякон на Англия.

— Магнус е мило момче — обърна се майсторът към Бекет. — Лейди Емелин щеше да е доволна той да изучи занаята на баща си, покойния Бърнард Нюмарч, но нейният съпруг... Сър Нийл иска неговият заварен син да стане рицар.

Бекет взе дървената лъжица и си сложи в чинията един пържен гълб. Беше вече второто, което си разрешаваше, въпреки че обикновено се отнасяше много подозрително към изкуството на селските куляри. Затова пътуваше винаги с личните си готвачи.

Въпреки това чудесната миризма на мед и канела, подправките, с които беше направена глазурата на гълба, го беше убедила, че в крепостта Морлекс познават тайните на изтънчената кухня.

Новата голяма зала още беше в строеж, затова масата бе сложена на двора. Работата на сервиращите слуги беше затруднена от пръснатите наоколо греди, които трябваше да прескачат, докато крепяха с мъка блюдата, които носеха от кухнята. Откъм рова долиташе обичайната смрад, над него се издигаха и облаци комари, но последните лъчи на вечерното слънце, позлатяващи стените на крепостта, примиряваха с тези неудобства. Седналите около трапезата се хранеха весело и непринудено. Само монасите, които архиепископът беше изпратил в Морлекс, мърмореха тихичко, недоволни от скромната си вечеря от черен хляб и кисело зеле.

Бекет наблюдаваше над ръба на чашата си монасите, които беше придружил в качеството си на дякон до Морлекс, за да освети новата катедрала. Орденът, ръководен от монаха Бернар дьо Клерво, се придържаше към строги правила, сред които въздържание, пост и носене на грубите дрехи на разкайващи се християни. Последницата беше, че монасите непрекъснато имаха болки, защото грубият плат на ризите протриваше кожата им.

Бекет въздъхна. Той самият далеч не беше почитател на аскетичните ордени. Изключително разкошният му начин на живот беше най-доброто доказателство. Въпреки това смяташе за много мъдро решението на архиепископа да използва монаси за заздравяване на църквата-майка в пограничните области. Според донесенията населението там било все още склонно да следва разколнически

учения и дори да практикува езически обичаи. На келтските църкви по тези места също не можеше да се има доверие, защото независимо от това дали бяха уелски или ирландски, дисциплината им не беше на необходимата висота.

Канцлерът извади ножа от колана си, отрязва си сръчно с него няколко късчета от сочното месо, наниза ги на него и ги поднесе към устата си. С отрицателно поклатане на глава отпрати друг паж, който му предлагаше варени в суроватка пресни сливи.

Внезапно ръкопляскане на обядващите го накара да вдигне глава. До неговия съсед, тъкача, седеше управителят на имотите на граф Честър, а до него новодошлият кралски мирови съдия. Съвсем в края видя доста зле изглеждащия Хю Йервил, един от васалите на Фицджулиън. Мъжете бяха изръкопляскали доволни, защото се бяха появили двама гайдари и един барабанчик.

Канцлерът отпи от виното и си позволи лека усмивка. Разбираемо беше, че желанието да се развлекат гостите бе прието най-радушно. Очевидно щеше да има и състезание, защото в другия край на двора зърна и група стрелци с лък.

Това надминаваше очакванията на Бекет. Той избърса мазната си уста и се отпусна на облегалката на стола. Ако размисли добре, може наистина да не беше грешка, че дадоха Морлекс на този червенокос ирландец. При двора мнозина бяха на мнение, че кралят е бил прекалено щедър, като е направил Фицджулиън барон. Та нали всъщност някогашният любимец на кралица Матилда не беше нищо повече от недодялан авантюрист, но пък от друга страна Хенри бе винаги много лоялен спрямо привържениците на своята майка. Освен това не можеше да се отрече, че червенокосият изпълняваше великолепно новите си задължения, въпреки че му липсваха и пари, и хора. Беше направил наистина сполучлив шахматен ход, като беше пипнал богатата вдовица на златаря и я беше направил своя жена, благодарение на което огромното ѝ състояние се беше озовало в неговите ръце.

Бекет обгърна с поглед изградената наново външна крепостна стена и построената в рекорден срок кухня.

Не ще и дума, този мъж не беше нито бездеен, нито некадърен. Освен това никак не се щадеше, беше винаги готов да даде пръв добър пример, ако се наложеше да се запретне и той да работи.

Кимна, за да подсказе на пажа, че трябва да му напълни чашата. Съжаляваше само, че когато пристигна, господарят го нямаше, преследваше бандата на принц Кадуоладър, която пак беше запалила едно село. Всъщност това му даде време да се запознае спокойно с тукашните обстоятелства и да се убеди с каква дисциплина и колко бързо напредваше възстановяването. Дори жителите на града, някои от които подскачаха сега като диви бикове на ливадата, бяха явно в много по-добро здравословно състояние от тези в други краища на страната.

Не беше му убягнало и това, че господарката е направо покрусена от обстоятелството, че оръженосецът на съпруга ѝ не изпуска синчето ѝ от очи и е винаги близо до него.

Нарочно ли я държаха далеч от момчето? Вярно ли беше онова, което чу от златарите в Лондон? Според техните сведения господарят на Морлекс използвал заварения си син като заложник, за да държи в покорство неговата майка, която бе принудил да се омъжи за него и чиято собственост бе конфискувал.

Личният слуга на Бекет му наля от любимото му френско вино. С движение на ръката му заповяда да напълни чашата и на майстор Авенант. После се облегна напред, за да наблюдава по-добре красивата и толкова привлекателна господарка на крепостта. Човек можеше със сигурност да реши, че Фицджулиън не е недоволен от нея в леглото. Но ако наистина е присвоил неправомерно нейното богатство, щеше да си има сериозни неприятности. Гилдиите много добре си знаеха правата. Хенри, който сега беше във Франция, му беше казал, че няма никакво намерение да се кара с гилдиите, каквото и да се окажеше вярно в оплакванията на златарите.

За Бекет беше ясно, че богатството на вдовицата трябва да е голямо, щом ирландецът се е решил да се ожени за нея, без предварително позволение от краля. Човек трябваше само да се поогледа, за да разбере колко добре дошли са му били парите и колко голяма нужда е имал от тях, за да сложи в Морлекс отново всичко в ред. Въпреки това се изискваше не малка доза нахалство, за да се осмелиш просто да пренебрегнеш краля. Хенри беше наистина добре разположен към Фицджулиън, преди всичко, защото последният му беше спасил живота при Атлиърс, но дали щеше и този път да му помогне?

Канцлерът отпи глътка вино и изчака то да се плъзне по езика му. Тъкачът до него гледаше с известно нетърпение народните танци. Бекет знаеше, че майстор Авенант не обича да губи време, през което може да си върши работата.

Когато петицията на гражданите относно принудителното омъжване и конфискацията на имуществото стигна до него, дяконът тъкмо надзираваше събарянето на няколко замъка, издигнати нелегално от привържениците на крал Стивън. С или без желание той се видя принуден да дойде тук, за да види лично как стои въпросът с конфискацията.

Междувременно вдовицата беше вече оженена и в това отношение нищо не можеше да се промени. Все пак оставаше открит въпросът за нейното богатство. Крал Хенри щеше да поиска поне половината за себе си, защото ирландецът с беше оженил без той да му е разрешил.

Танцьорите и музикантите се изнизаха бързо от двора, за да отстъпят място на стрелците с лък. Торъл, облечен в черно кадифе и със златна огърлица на врата, се приближи към господарката си и поговори с нея.

Бекет видя как тя смръщи чело, стана и му даде някакви нареждания.

— Ще ви бъде забавно да погледате тези стрелци, милорд — наведе се към него Авенант. — Владееят това изкуство до съвършенство. С тези лъкове с човешка височина стрелите улучват на разстояние деветдесет метра и пробиват девет педи дърво.

Бекет измърмори нещо, защото продължаваше да наблюдава лейди Морлекс. Тя беше облякла зелена рокля и червената ѝ коса беше сплетена на плитки, в които проблясваха скъпоценни камъни. Не ще и дума, Фицджулиън си даваше сметка колко добър улов е хванал с тази жена. Тя беше тъничка, но и закръглена, където трябва. Бекет се опита да си представи двамата по време на любовния акт.

Всъщност той никога не беше виждал гола жена, само рисунки на проститутки, които свещениците държаха в заключени долапи и вадеха, за да предпазят млади мъже от изкушенията на плътта, защото, който им се поддадеше, щеше да се пържи в пъкъла за вечни времена.

Ужасяващите немски картини показваха жени, които лежаха с широко разтворени бедра и демонстрираха най-безсрамно детеродните

си органи. Бекет беше донякъде дори привлечен от тези розово-червени дипли в плътта им, зейнали като разтворени уста и заобиколени от тъмни косми. И сега не беше сигурен дали тези изображения го бяха отблъснали или възбудили.

При двора всички знаеха, че е целомъдрен и се гордее с това както мнозина духовници, дали обет било в името на бога или на кариерата си. Дяконът беше особено благоразположен към онези, които съумяваха да устоят на изкушенията на плътта.

— Ако искате да чуете моето мнение по въпроса — казваше в това време Авенант. — Ситуацията е следната... от една страна виждаме правата на новия ни господар, но от друга — правата на гилдията. Дамата не искаше да се омъжва за него, той пък искаше. Всички бяхме свидетели как я стисна с ръце за гърлото, да, точно това направи... всички го видяхме. Моето уважение към новия господар, но той добре знаеше колко изгодно му е да се ожени за нея. Да, но тя е една от нас. От гилдията на златарите, на всичкото отгоре и нейна представителка.

В противоположната част на двора стрелците се строяваха в редица. Бекет се облегна назад, за да ги вижда по-добре. Той предпочиташе този спорт пред кървавите турнири, които хората харесваха много повече.

Докато гледаше с очакване стрелците, си мислеше, че е важно да прецени истинската стойност на състоянието на вдовицата. Преди това не би имало смисъл да се замисля как то да бъде разделено.

От мястото си и Емелин наблюдаваше вече строената редица стрелци. За щастие беше заповядала на Торъл да се погрижи мишените да бъдат сложени така, че стрелите да не хвърчат към трапезата. В тези погранични земи имаше предостатъчно мъже, които не се чувстваха поданици на краля. Какъв ужас, ако красивият канцлер на крал Хенри се окаже ненадейно пронизан от стрела. Такъв род „нещастни случаи“ не бяха рядкост. Първият нормански крал Хенри беше успял тъкмо по този начин да заеме трона.

За Емелин много по-важно беше да се измъкне незабелязано заедно с Магнус. Тя се озърна неспокойно. Слънцето тъкмо залязваше бавно зад стените на крепостта. Един вестоносец беше вече на път за уелските планини, за да съобщи на Нийл Фицджулиън за посещението

на канцлера. Значи нямаше да мине много време, преди съпругът ѝ да се върне. Но колко по-точно време ѝ оставаше, никой не можеше да ѝ каже.

Тя се втрени нервно в ръцете си, свити в скута ѝ в юмруци. Всъщност не беше имала намерение да бяга още сега. Не знаеше дори дали членовете на гилдиите в града, които бяха обещали да ѝ помогнат, вече са получили съобщението ѝ.

— Вижте ги само — каза в този миг седналият до нея мирови съдия, саксонец от Есекс, и насочи вниманието ѝ към вече започналото състезание. — До един улучиха в десетката или наблизко. Вашата идея за това състезание е наистина отлична, милейди. За да определят крайния победител, ще трябва да преместят мишените още по-надалеч.

Емелин се усмихна разсеяно. Уолтър вече беше поел грижата мишените да бъдат преместени още по-далеч. Щом се стъмни, канцлерът ще се оттегли и ще отиде с армията си от придружители и слуги в своя лагер на поляната извън крепостта. Монасите бяха помолили да им позволят да останат и ги бяха настанили в конюшните. Торъл се беше погрижил и за тях.

Щом гостите се оттеглят, тя ще отиде в стаята си и ще нареди на една от камериерките да доведе Магнус, а това не беше лесно, защото Джосрън не изпускаше нито за секунда сина ѝ от очи. Всъщност това можеше да стане само с измама.

Мозъкът на Емелин туптеше болезнено и тя се опитваше да намали болката, разтривайки слепоочията с палци. Затвори измъчено очи. Глъчката наоколо тътнеше в ушите ѝ. Единственото добро досега беше златото на куриера, което трябваше всъщност да изпрати на принц Кадуоладър.

Тя ще използва златото, за да стигне с Магнус до Честър, откъдето можеше да потегли с кораб за Шотландия или Дания. Не си правеше никакви илюзии за това какво щеше да се случи, ако забележат отсъствието ѝ. Нийл щеше веднага да тръгне да я преследва. Може би дори не само той, но и уелският принц, ако се досети, че е бил измамен за златото.

— Господи, милейди! Толкова сте бледна! — възкликна високо мировият съдия, за да бъде чут въпреки шума. — Чаша от това чудесно френско вино ще ви дойде добре.

Емелин се накара да се усмихне мило на човека.

Не беше взела лесно решението да напусне Морлекс. Тук беше нейната родина, откакто се омъжи за Бърнард, и с това място я свързваха толкова спомени. За приятния живот, с който я беше глезил нейният съпруг, за чудесната къща в града, за слугите, за занаята, който беше изучила от „а“ „б“. Щеше да ѝ се наложи да изостави всичко това. Дори леглото, в което беше родила своя син.

Въпреки всичко трябваше да бяга. Нямаше друг начин да се отърве от мъжа, който ѝ бе взел сина, беше ѝ отнел богатството, беше я принудил да се омъжи за него и да му е винаги на разположение. Но ако той успее да осуети бягството ѝ, ако я хване и я върне тук, тогава бог да ѝ е на помощ. Тогава щеше да остане до края на дните си негова пленница. Разбира се, в случай че не я убие.

От стомаха ѝ се надигна буца и заседна в гърлото ѝ. Опита се, за да не издаде колко е уплашена, да я преглътне.

От друга страна... щеше ли кралят да го допусне? Гилдиите сигурно щяха да се застъпят за нея и да му попречат, но щяха ли наистина да го сторят? Ако ставаше дума само за нея, можеше и да се откаже да бяга. Но беше загрижена преди всичко за Магнус, за своя син. Заради него трябваше да поеме риска. Най-вече за да попречи да го превърнат в кръвожаден рицар.

12

— Но аз не искам да се махам от тук! — извика Магнус, докато тя го дърпаше подире си по тясната пъточка към реката. — Искам да остана тук, майко. Искам да стана рицар.

— Тихо! — измърмори ужасена Емелин. — Да не си си изгубил ума? Отвратителният тип, който ме принуди да се омъжа за него, иска да те превърне в убиец. Той е, освен това и крадец. Открадна ни всичко, което имахме.

Емелин знаеше, че трябва много да бърза. Всеки миг Джосрън или Уолтър можеха да открият, че Магнус го няма. Реши да обясни всичко на сина си по-късно и на спокойствие.

Беше късно и в крепостта вече всички си бяха легнали. Това улесни бягството им. Тук, долу, на брега на реката беше тъмно като в рог, а на всичкото отгоре почна и да ръми. Отвъд уелските планини мълнии осветяваха тъмното небе.

Щеше ли Найджъл Фулър да ги чака? Обзеха я съмнения. Беше толкова погълната да измъкне Магнус от крепостта, че изобщо не й мина през ума, че той може и да ги изостави в беда.

С облекчение видя пред себе си развалините на параклиса. Отново й струваше големи усилия да накара упорития си син да върви с нея.

— Хайде, поразмърдай се най-сетне — прошепна тя. — Трябва да побързаме.

— Но аз не искам. Искам да остана при Джосрън и при Уолтър.

От изоставените развалини се откъсна сянка.

— Господи, човек може да ви чуе отдалеч — прошепна Найджъл.

Той носеше, праметнато през ръката му, дълго кафяво наметало за Емелин.

— Защо доведохте и момчето?

Тя гледаше слисана хубавия младеж.

— Къде са конете? — попита после.

— Носят се разни слухове, че... Фицджулиън му бил баща, а не старият Нюмарч. Ако е вярно, загубени сме. Той ще ни убие.

Емелин се озърна, но не може да открие никакви коне.

— Сигурното е, че ще ни преследва и ще се опита да ни убие. Страхувате ли се? Трябва да ни придружите само до Рексам. От там ще ни поеме гилдията.

— Госпожо Емелин, има още един проблем... дойдох само аз... останалите не пожелаха. Казаха, че сте вече омъжена... и ако търсите справедливост, трябва да се обърнете към краля...

— Какви ги говорите? Зная, че има кой да ни помогне.

— Само ако оставите момчето тук. Ирландецът може да се задоволи да задържи сина си и да се откаже да ви преследва. Що се отнася до мен... можете да ми повярвате, че съм готов да поема всеки риск, за да ви помогна. Но ми кажете, моля ви, че поне не съм ви безразличен.

— Майко, нека се върнем — замоли се Магнус и я задърпа за ръката.

— За бога, млъкнете и двамата...

Междувременно беше почнало да вали и тя беше вече мокра до кости.

Какво отчайващо положение. Никакви коне, само един влюбен младеж, който иска тя да остави сина си и да избяга с него.

— Подкупих половината крепост, а сега... как да избягаме без коне... пеша няма да смогнем! — каза тя отчаяно, но и ядосано.

Найджъл бързо я настигна.

— Нали знаете колко високо ви ценя. Защо сте толкова неразумна? И къде всъщност искате да отидете?

— Понеже няма брод, ще трябва да минем по моста — каза тя, без да се обръща. — Никой, разберете ме, сега вече никой не може да ме задържи. Не след всичко, което направих, за да изчезна от крепостта. Ще изтичам в града да намеря коне.

— Луда ли сте? Само се обърнете назад. В крепостта вече са забелязали, че ви няма. Спуснали са подвижния мост.

На другия бряг вече се приближаваше група конници, идващи откъм града. Емелин едва ли щеше да повярва на очите си, ако не беше видяла как доспехите им проблясват на лунната светлина.

— Майко, лорд Нийл се връща... — извика Магнус.

Тя сложи с бързо движение ръка на устата на момчето, задържа го след себе си към моста, като използваше храстите за прикритие.

Рицарят, който яздеше начело на колоната, ги откри на светлината на мълниите. Веднага препусна в бърз галоп към тях. На другия бряг на реката той дръпна юздите на жребеца, за да го спре.

— Какво, по дяволите, правите вие тук? — изрева нейният съпруг.

Вече валеше като из ведро и оглушителни гръмотевици тътнеха в мрака. Магнус се опита да се отскубне, но тя успя да го хване за дрехата.

— Аз няма да се върна! — изкрещя Емелин колкото ѝ глас държи.

Рицарите, придружаващи господаря на крепостта, също бяха стигнали до брега. Един от тях подгони клетия Найджъл, който се опитваше да избяга.

Емелин знаеше, че ще убият нещастния младеж.

— Пуснете го да си върви — замоли тя Фицджулиън. — Не е направил нищо лошо. Искаше само да помогне.

Един от рицарите се наведе хвана сина ѝ за ръката и го вдигна на коня си.

Емелин не можеше да каже кой от рицарите. С доспехите и шлемовете с пуснати забрала те изглеждаха всички еднакво.

— Но чуйте ме... — извика тя.

Съпругът ѝ крещеше заповедите си. Хванаха клетия Найджъл. Лицето му беше окървавено и мръсно, защото един от рицарите го влачеше след коня си с въже.

— Не бива да го наказвате!

Найджъл се опита да се вдигне на крака и да коленичи. Когато Емелин се опита да му се притече на помощ, огромният жребец на нейния съпруг ѝ препречи пътя.

— Дръжте си предателската уста! — изкрещя ѝ Нийл.

Той тъкмо искаше да я вдигне на коня си, но ръката му се вкамени напред движението. Тя видя как кехлибарените му очи се разшириха от учудване.

— Какво, по дяволите... — измърмори той.

После се плъзна от седлото. Рицарите я обкръжиха. Ръцете му в ръкавици я заопипваха, после изчезнаха под мокрите ѝ от дъжда поли.

— Готселм!

Готселм скочи от коня и я хвана здраво.

— Да не сте посмял да ме докоснете — извика Емелин и се опита да се освободи.

— Да я вземат дяволите дано! Просто не можах да я вдигна. Тежка е като чувал с брашно — изруга Нийл и запретна високо полите ѝ.

После откри кесиите със злато, които тя беше навързала за бедрата си. Другите рицари се наведоха любопитно напред, за да не изпуснат нещо от представлението.

— Нищо чудно. Пълни са със злато. — Той се надигна с мъка и я погледна. — Да сте скрила някъде още, мадам? Между циците например? Или в лакомия си skut?

Той дръпна наметалото от раменете ѝ, посегна към роклята и златните копчета изхвърчаха. Емелин усети дъждовните капки върху внезапно разголените си гърди.

От гърлото ѝ се изтръгна яростен вик. Тя се опита да го удари в лицето, но той хвана китката ѝ във въздуха. С другата си ръка той дръпна колана на роклята и един замах я смъкна долу.

Сега Емелин беше вече почти гола.

— Милорд... — каза Готселм и пристъпи напред.

— Проклет боклук... — изкрещя извън себе си Нийл. — Къде е любовникът ѝ? Заловихте ли го?

— Той не ми е любовник — извика Емелин. Нийл подаде на Готселм няколко от кесиите.

— Останалите ще ми подадеш, когато яхна коня — заповяда той на рицаря.

Готселм вдигна наметалото на Емелин и го наметна на раменете ѝ. Тя се остави разплакана мъжът ѝ да я качи на седлото си. Студените му корави доспехи притиснаха гърба ѝ. Тя затвори отчаяна очи. Вече не я интересуваше какво ще се случи с нея. Смъртта щеше да е истинско освобождение. Но какво ще стане без нея с нейния син? И какво бяха сторили тези брутални животни с Найджъл? Беше ли още жив?

— Какво ще правите с мен? — попита тя мъжа си.

— Затваряйте си устата — навика я той. — Пред нас е лагерът на Бекет, любимецът на краля.

Емелин беше забравила напълно за канцлера. Нийл държеше, разбира се, да мине покрай лагера, без да събуди Бекет. Видя палатките под шибация дъжд, когато минаха покрай тях.

На последния завой ги спря страж на лагера. Когато Готселм му отговори, той вдигна копието си за поздрав.

— Милорд, бог да ви благослови. Надявам се, че ловът ви е бил успешен.

— Да, донякъде — каза Нийл и кимна към пленените уелсци. — Хванахме няколко от пиленцата на Кадуоладър и май ще позабравят да пеят.

Конете изтрополиха по подвижния мост. Вече бяха отворили портата и Уолтър очакваше завръщащите се.

— Милорд, кълна ви се... представа нямах, че тя... — Юмрукът на Нийл го улучи в главата. Господарят на крепостта влезе мълчаливо в двора.

С бързи крачки, като вземаше по две стъпала наведнъж, Нийл тичаше по стълбата на кулата, хванал яко Емелин за китката и ревеше да му донесат гореща вода. Стражата им отвори тежката дървена врата. Той влачеше подире си коленичилата Емелин и я пусна чак когато се озоваха наред стаята, до леглото.

Уолтър и Готселм ги бяха последвали.

— Милорд — каза Уолтър и простря безпомощно и молещо ръце към своя господар. — Една от нейните камериерки е прелъстила Джосрън, за да имат време да избягат. Момчето още не е опитвало от оная работа, та...

Готселм помогна на Нийл да се освободи от дългото наметало, а господарят на замъка не преставаше да засипва Уолтър с мръсни ругатни.

— Ти си един проклет задник, Уолтър! Мили боже, заради теб можех да прекарам останалата част от живота си като просещ монах. Човече, прекарах последните няколко часа в проклетите уелски планини, заобиколен от овчари и свинари, които с удоволствие биха ми забили някоя стрела в гърдите. С бързата езда за малко да уморя горкия си кон, защото исках да съм тук навреме, преди Бекет, този опитен шпионин на краля, да пристигне и с удоволствие да конфискува леглото изпод задника ми.

Той смъкна пропитата си от пот риза и замери Уолтър с нея.

— Ами ти? Ти доказва, че не те бива да опазиш дори скъпоценната ми съпруга, готова да се хвърли на врата на първия пътуващ търговец...

— Не мисля, че лейди Емелин е имала нещо с Найждъл Фулър, ако това имате предвид... мисля по-скоро...

— Осмелявам се да се усъмня дали мислиш правилно! Представяш ли си какво огромно удоволствие ще достави на канцлера възможността да осведоми краля за всичко това?

Двама слуги внесоха поисканата от господаря им гореща вода. Нийл седна на ръба на леглото и Готселм му свали ботушите.

— Виждам много ясно Бекет как натрива носа на краля с цялата тази история. Ще му разкаже със светнали очи, че когато е пристигнал, мен ме е нямало, защото съм преследвал в планините шепа от крадците на Кадуоладър, а в това време жена ми ми е слагала рога и тъкмо е напускала замъка, придружена от един местен търговец, скрила моето злато под фустите си.

Емелин го слушаше разтреперана. Зъбите ѝ тракаха, защото носеше само мократа от дъжда пелерина, която ѝ беше дал Найджъл. Не беше ли този ден преддверие на ада, където я очакваше заслужено наказание за ужасните ѝ прегрешения.

Тя беше откраднала златото, предназначено за принц Кадуоладър, което сега се беше озовало право в ръцете на неговите врагове. И нещо още по-лошо — Нийл беше сигурен, че златото е от богатството на покойния ѝ съпруг и следователно той има право да гледа на него като на свое.

Много ѝ се искаше да заплаче. Съдбата беше сурова към нея. Положението ѝ беше наистина безизходно. Съпругът ѝ сигурно щеше да я хвърли в затвора под кулата и да я остане там да изгние. Можеше и да я убие, което беше още по-вероятно.

Нали трябваше да я помисли за прелюбодейка. А това се наказваше със смърт. Беззвучно ридание се изтръгна от гърлото ѝ. Разбира се, че вината за това безнадеждно положение беше само нейна. Всъщност всичко беше почнало с това, че реши на всяка цена да роди дете. Съдбата ѝ беше решена в мига, в който помощниците в дяволския ѝ план бяха довели Нийл Фицджулиън в нейното легло.

Трябваше да признае, че никога не е искала да бъде като онези жени, които свещениците хвалеха за техните добродетели, защото бяха покорни, приспособяваха се и изобщо бяха лесни.

Вместо това тя допусна някакъв чужденец да ѝ направи дете. Каква осъдителна постъпка! Фактът, че Магнус бе щастieto на нейния живот, не променяше нищо. Стореното от нея беше и си оставаше грях. А сега господ я наказваше за него.

Междувременно мъжът ѝ се съблече гол и почна да се къпе. Можеше да види по гърба му белезите, неизбежни при неговата

професия. На едното бедро новата рана се беше възпалила. Готселм коленичи, за да избърше господаря си.

Емелин прехапа устна. За мускулист мъж като Нийл беше дребна работа да я убие. Ужасеният ѝ поглед не можеше да се откъсне от широките му рамене и тесните бедра, докато слугите палеха камината и му носеха сухи дрехи.

Колко добре познаваше тялото му. Тези силни ръце, с които той я осъждаше на безпомощност и с които щеше, може би, да я убие. Онова огромно нещо между краката му, на което я нанизваше и с което си правеше по много пъти удоволствието. Много рядко се задоволяваше с един-единствен акт.

Емелин почна да хълца. Всичко се беше провалило и сега тя беше загубена. Още повече, че сега той притежаваше златото на принц Кадуоладър.

Нийл остави Готселм да го избърше, изпи в това време чаша вино. Слугите изнесоха ваната, а също и меча му и неговите доспехи, за чието почистване щеше да се погрижи Джосрѝн.

Уолтър я погледна и каза нещо, което тя не разбра.

— Не, няма да я убия — каза господарят. — Поне не сега, докато канцлерът лагерува на нашата ливада. Той само чака да ме наклепе в Лондон. Когато Бекет си тръгне, няма да е късно.

Уолтър и Готселм изглеждаха учудени от решението му, но не можаха нищо да кажат, защото той избута и двамата до вратата, изрита ги от стаята и затръшна вратата подире им.

Емелин скочи. Не ѝ оставаше много време, ако той наистина е решил да я убие, щом Бекет си тръгне. Трябваше да помисли за Магнус, който щеше да остане сираче. Да помисли и кой ще може, след нейната смърт, да отмъсти за нея.

— Не бива да наказвате Найджъл Фулър — извика тя. — Хората от гилдиите знаят, че той е невинен. И дори ако ме убие... с това въпросът няма да бъде решен. Кралят ще научи за станалото...

— Дръжте си проклетата уста. Представа нямате как ме сърби юмрукът да ви отвикна най-сетне от глупавия ви брътвеж. Къде е останалото злато? Къде го скрихте от мен? За какво количество става дума?

— Друго ли? — попита тя и отстъпи назад.

Той я последва със свити юмруци.

— Опитайте се да избягате на север... къде искахте да отидете? В Чърк? Или дори в Честър, за да си поприказвате в някой публичен дом с вашия сутеньор?

— Исках да помоля гилдиите да ме подкрепят. Изобщо няхаме предвид Найджъл да идва с нас. Златото беше предназначено само за Магнус и за мен.

— Мръсница! Момчето е мое! — изрева, полудял от гняв, Нийл и обгърна шията ѝ с огромните си ръце. Мое, ясно ли е? Ако се опитате още веднъж да ми го отнемете, наистина ще ви убия, кълна се във всичко, което ми е свято.

Емелин хвана ръцете му, за да се освободи от задущаващата им примка. Той смъкна с ругатни мръсното наметало от раменете ѝ и го хвърли на пода.

Тя се отпусна на пода и се хвана ужасена за гърлото, по което личаха червени отпечатьци от пръсти. Вече знаеше как ще умре. Следващия път, когато той няма да се овладее и когато канцлерът вече ще си е отишъл.

Нийл изрита ядосано разхвърлените по пода вещи.

— Нещастник такъв! — изруга тя. — Сега разбирам защо крал Хенри ви е дарил тези погранични земи... защото не сте истински мъж, затова!

Нийл спря и бавно се обърна. Лицето му беше разкривено от гняв.

— Убийте ме, та всичко най-сетне да свърши — изкрещя му тя.

Той се беше изправил застрашително над нея.

— Ще ви убия, когато аз реша. Бог ми е свидетел, знаех си от самото начало... от мига, в който ви видях за пръв път, над мен виси проклетие. Вие ме използвахте през онази нощ в Рексам, когато ме доведоха при вас със завързани очи, за да осъществя дяволския ви план... а аз бях само един невинен, неопитен младеж...

— Невинен ли? Карате ме да се смея. Разгонен бик, това бяхте. Испитах го със собственото си тяло, в това легло ей тук... за невинност не можеше и дума да става... всъщност вие ме развратихте, показахте ми неща, за които и представа си няхам, изобщо не подозирах, че ги има...

— Времената се менят, днес аз притежавам титла и богатство. И проклет да съм, ако не ви заключа в тази стая, само да се опитате да ми

отнемете онова, което днес е мое...

— Кое е ваше? Вие пилеете с пълни шепи моето богатство! Без него нямаше да имате нито крепост, нито рицари... понеже те отдавна щяха да ви изоставят. Бас държа, че канцлерът на глупавия ви крал нищо не знае... или греша? Да не би случайно да сте му разказали?

— Бекет няма да научи нищо. Нито от мен, нито от вас. Ясно ли се изразих? А сега бързо в леглото, жено! — каза той и я хвърли върху леглото.

Тя изпълзя на четири крака през събраните чаршафи и слезе откъм другата страна на леглото.

— Казах — в леглото! — навика я той.

— Никога! — изкрещя тя и изтича към вратата. — Задръжете, щом толкова искате, моето злато. Но другото няма да получите от мен... докато съм жива!

Преди тя да успее да отвори вратата, той я сграбчи за раменете и я разтърси.

— Вещица! Ще ме нарича нещастник! Сега ще видим дали съм истински мъж, или не съм — извика той, вдигна я на рамо, хвърли я отново на леглото, хвърли се върху нея, разтвори коленете ѝ и проникна в нея.

Емелин извика. Противеше се като дива котка, впиваше нокти в голата кожа на гърба му. Вече ѝ беше все едно дали той ще я убие или не.

Тежестта на тялото му я прикова към дюшека и тя усещаше в себе си огромния му пенис, забит като копие в нея той ставаше все по-голям, изпълваше я все повече, докато най-сетне не изпита чувството, че в нея няма нищо друго. Над нея се поклащаше лице с паднала до очите червена коса, отворените му уста издаваха животински звуци, които проникваха до мозъка на костите ѝ.

Тя искаше да му изкрещи да спре, но думите заседнаха в гърлото ѝ, защото сега удоволствие прониза тялото ѝ и прекъсна лошите ѝ мисли.

Сякаш без да иска, тя притискаше бедра към него, обгърна го с дългите си крака и се остави на дивия ритъм на неговите тласъци. Огромните му ръце се пъхнаха под дупето ѝ и двамата се понесоха по вълните на страстта.

Той заглуши с уста и език вика й, когато тя потъна в морето от наслада. Като стенеше и пъшкаше, той направи последно движение в нея. След това тя усети тежестта на отпуснатото му тяло, пръстите му в косата си, пресекливия му дъх до ухото си.

Емелин затвори очи и си помисли колко силно всъщност го мрази. Беше й откраднал всичко, което имаше. Детето, къщата, парите и свободата. Нямаше към него друго чувство, освен тази неизказана омраза, но въпреки това изпитваше удоволствие, когато беше в нея. Какви ли дяволски, непознати сили й причиняваха това! Как да избяга, защото нямаше намерение да се откаже.

— Изгаси свещите! — каза той и се свлече от нея.

Емелин слезе от леглото, отиде, както си беше гола, защото това вече нямаше никакво значение, та той я беше виждал толкова пъти, и тръгна от свещ на свещ, гасейки пламъка между палеца и показалеца си. Последната свещ взе в ръка, за да намери във вече тъмната стая пътя към леглото. Разтреперана от студ, тя се пхна под завивката до него.

Видя, че той я наблюдава. Дали ще иска да я качи още веднъж като разгонен жребец? Нарочно придърпа завивката до брадичката си. Цялото тяло я болеше, между бедрата си усещаше лепкавото му семе. Ами ако забременее?

Мисълта й беше противна.

Ами ако наистина го убие? Имаше достатъчно възможности това да се представи като нещастен случай, такива неща се случваха често. Можеше да охлаби ремъците на седлото, той щеше да падне и собственият му кон щеше да го стъпче до смърт. Или по време на августовския лов можеше случайно да го улучи някоя стрела. Щеше да е, разбира се, трудно да намери някой, готов да изпълни тази деликатна задача. Крал Уилям Руфъс беше убит така, от Уолтър Торъл, както знаеха всички.

Идеше й да ревне. Мразеше този живот тук, в крепостта, и беше готова на всичко, за да се махне.

— Ще отпраят момчето — чу тя съпруга си да казва в тъмното до нея. — При един приятел, който ще се погрижи да го направи рицар. Джосрън ще го придружи...

Тя усети как се задушавя. Значи ще изпълни заканата си и ще отпраи любимото й дете. Знаеше, че няма смисъл да спори с него по

този въпрос. Бе взел решението и каквото и да кажеше тя, нищо нямаше да се промени.

— А къде ще го пратите? — прошепна тя задъхана.

— Това, мила моя, няма да ти кажа.

Джосрън и Магнус напуснаха крепостта Морлекс много преди зората да осветли небето. Освен стражата на портата почти никой не ги видя да заминават. Емелин не получи възможност да се сбогува със сина си, да го прегърне за последен път с майчина любов.

След време Уорън ѝ донесе инструментите, с които Магнус си беше служил като чирак в златарската работилница. Откакто живееха тук, горе, те лежаха неизползвани от собственика си под едно от леглата в кулата на рицарите.

— Не ме гледайте толкова укоризнено, милейди, желанието на момчето е да стане рицар — заяви той, за да я успокои. — Златарството не го влече, иначе нямаше да забрави за толкова дълго време всички тези неща. Вашият Магнус е чудесно момче. И можете да ми вярвате, че беше в прекрасно настроение, когато потеглиха двамата с Джосрън. Можех да чувам тъпичкия му гласец чак докато влязоха в града. Зададе хиляда въпроси, беше много възбуден и преливаше от енергия. Уверявам ви, беше весел, изобщо не тъгуваше.

Казаното с цел да я успокои сякаш ѝ разкъса сърцето. Емелин се затвори в стаята в кулата и плака цялата заран. Личеше, че слугите ѝ страдат заедно с нея. Всъщност всички бяха смаяни, че господарят не я преби от бой и не я хвърли в затвора. Камериерките бяха твърдо убедени, че ще я прати в манастир. Но когато се качиха по обяд да ѝ занесат малко ракия, черен хляб и студено печено и да съберат разхвърлените по пода дрехи на нейния съпруг, им стана ясно, че предишната нощ двамата сигурно са се сдобрили.

Успяха да придумат Емелин да стане и да се остави да я облекат.

Хедуид погали с любов корема на господарката си.

— Сега, когато момчето вече не е тук, трябва отново да забременеете — каза тя. — Повярвайте ми, бебето ще ви утеши за загубата на вашия син...

На Емелин ѝ се повдигаше само при мисълта да се остави да забременее отново от нелюбимия мъж. Даде си дума никога да не го

допусне. Казваше си, че бракът ѝ е невалиден, защото се беше съгласила само по принуда на този съюз.

От друга страна, беше неразумно да продължи да си внушава, че Нийл не може да е баща на Магнус. За нещастие беше, защото онази нощ в Рексам не бе само сън. Нетърпеливият млад рицар, в чиито прегръдки тя позна за пръв път страстта, беше идентичен с безмилостния мъж, когото крал Хенри бе направил господар на Морлекс и с когото тя беше принудена да живее.

Признанието на тази горчива истина беше толкова ужасно, че тя пак се разплака.

На другия ден Фицджулиън напусна с Готселм и неколцина рицари крепостта, за да отиде да преследва хората на принц Кадоуладър, които се бяха осмелили да откраднат стадо овце. Уолтър беше останал, да надзирава възстановяването на външната стена.

Емелин се затвори в стаята си в кулата. Беше единственото място, където можеше да се отдаде на мъката по загубата на своето дете.

Но въпреки очакванията ѝ, не я оставиха на мира. Непрекъснато се качваха хора, за да ѝ задават какви ли не въпроси за домакинството или за да се оплачат от хаоса, настъпил заради строежа. Наложиха ѝ се да слезе долу и да се опита да наглежда всичко.

Долу на двора срещна най-напред Уолтър, чиято дълга руса коса беше почерняла от сажди, защото беше помогнал да смъкнат овъглените греди от покрива на кухнята, за да се сложат нови.

Тя нямаше ни най-малко желание да разговаря с Уолтър, който за нея не беше по-добър от всички останали. Нали той беше сложил дървен меч в ръката на сина ѝ, за да го подготви за бъдещето му на рицар. Запъти се с бързи крачки към кухнята и отдалеч чу как готвачът се кара на помощниците си.

Глутницата ловджийски кучета я посрещна с весел лай и заподскача с размахани опашки.

Една дума, произнесена от Уолтър на висок глас, беше достатъчна и кучетата се усмириха. Той се обърна широко усмихнат към Емелин.

— Имам чудесна новина за вас — каза той. — Не искате ли да ви кажа каква? Ами ако издам, че става дума за къщата ви в града?

Емелин все пак спря.

— Тук всички се чудят, че той не ви уби. Но още по-странно е, че е изпълнил молбата ви... жените са вече тук!

Емелин не можеше да повярва. Беше помолила Фицджулиън някой да се грижи за градската ѝ къща.

— Наистина ли? — попита недоверчиво. — Но къде са?

— Че къде да са? В къщата ви в града! — ухили се той.

Емелин запретна поли и хукна, задъхана от радост, към конюшната. Нямаше търпение да препусне към града.

— Това е подарък от него! — извика Уолтър подире ѝ. — Не го забравяйте!

Въпросните две жени бяха една руса фламандка и нейната племенница, които Нийл беше поканил да дойдат от Лондон, за да се грижат за градската къща. Това включваше надзираване на персонала, както и почистване на къщата, предене и тъкане, приготвяне на масло, слагане на зеле и пушене на месо.

Жените не бяха евтини. След като се бяха съгласили да изминат дългия път и да работят тук, на уелската граница, бяха поискали повече, отколкото се плащаше обикновено, но Емелин си казваше, че този харч си струва да бъде направен. За щастие монасите бяха напуснали най-сетне преди няколко седмица къщата, в която бяха живели, докато възстановят техния манастир. Беше крайно време домът ѝ да се приведе в ред.

Двете жени бяха бегинки, привърженички на парижкия проповедник Ламбер льо Бег, създал религиозна общност, за да даде на жените възможност да водят живот, в който въпреки отречението от света и страстите, да могат и да работят. Те гледаха деца, правеха бира, плетяха дантели и скоро се прочуха, въпреки че църквата се стараяше да сложи край на всичко това. Реймският епископ например беше категорично против това гражданите да наемат такива жени да им водят домакинствата. Позоваваше се на светата библия, в която пише, че призванието на жената е да се омъжи, да ражда деца и да създаде на съпруга си уютен дом. Жени, които се отклоняваха от отреденото си предназначение, му бяха дълбоко противни и подозрителни. Това важеше не само за бегинките, но дори за жените от гилдиите, поели задълженията на съпрузите си след тяхната смърт. Оставяха донякъде на мира само онези, които даваха щедри дарения за църквата.

Емелин поведе двете жени из къщата, в която вече почти нямаше мебели, защото всичко беше откарано в замъка, а и останалото беше в твърде лошо състояние след пребиваването на рицарите и на монасите.

— Ще се погрижа да донесат всичко необходимо — успокояваше Емелин двете жени.

В къщата миришеше силно на мухъл и по-възрастната извърщаше нос, когато минаваха покрай зейналите мръсни камини.

— Трябва първо да бъдат основно почистени — измърмори тя. Емелин им показва двете стаи, в които щяха да спят, килийки без прозорци под покрива, в които сега, през лятото, беше задушно и горещо.

По-възрастната се озърна, пусна вързопчето си с доволна усмивка на пода и опита дюшека. Племенницата ѝ Бертилда вдигна за пръв път очи и Емелин видя, че те са сини като небето навън, под което вече беше почнал сенокосът.

— Тя знае само няколко думи нормански френски — обясни лелята. — Но след време вече ще е научила езика от мен.

Сега Емелин гледаше смаяна младото момиче. Със сините си очи, почти сребърно русата коса, нежното лице с почти бяла кожа, то отговаряше напълно на представата за хубост на мъжете в датското кралство, а по-надолу и на норманите, без да се изключват и сицилианците. Защо такова момиче беше готово да прекара живота си като бегинка?

Двете жени трябва да произхождаха от селско семейство или от работническо. Бяха предпочели, изглежда, да се грижат за домакинството на чужди хора, вместо да поемат трудната съдба, която ги очакваше, ако се омъжат за човек от тяхното съсловие.

Емелин остави двете сами и излезе на двора, където срещна Юдо.

— Какви времена! — оплака се той. — Госпожо Емелин, нощем улиците гъмжат от какви ли не нехранимайковци. Добре правите, като подслонявате няколко рицари, за да ви пазят къщата.

Както повечето хора в града, той продължаваше да я нарича госпожо Емелин, сякаш тя не се беше омъжила. Никой от приятелите ѝ тук не обичаше господаря на Морлекс.

— Прав сте, Юдо. Дълг на новия господар е да се грижи за сигурността.

Преди Нийл Фицджулиън да дойде в Морлекс, гилдите събираха пари и плащаха на стражи.

Емелин прекоси двора и отиде в работилницата, чиято врата, който знае защо, не беше заключена.

Тя застана смаяна на прага. Малкият Том седеше до тезгяха и сплескваше сребърници. Ортмънд стоеше до прозореца, подпрял лакти на перваза, и гледаше какво става на улицата.

— Богородичке! Какво правите тук — възкликна смаяна Емелин.

Откакто се беше оженила, тя не беше плащала на двамата и затова не очакваше да ги види тук.

— Ами къде да идем? — отвърна й Ортмънд, който се беше обърнал и мило й се усмихваше.

Емелин седна до чирачето. На лавиците зад тезгяха бяха наредени изпълнените междувременно от Ортмънд поръчки. Сребърна чаша със златен ръб, поръчана от манастир в Уелс Обкован в злато ловджийски рог за граф Честър. Сребърна огърлица за съпругата на търговец от Чърк.

През цялото време, което тя беше прекарала кажи-речи като затворничка горе, в крепостта, Ортмънд бе работил много прилежно, въпреки че от месеци не беше получавал заплата.

— А сега какво правиш? — попита тя Том, чирачето, и взе една от сплесканите монети. — Толкова ли нямаме друго сребро, та се налага да топите монети?

— Не, госпожо, тук вече няма сребро. Те ни взеха всичко.

В същия миг Емелин си спомни за Найджъл. От онази съдбоносна нощ долу, край реката, никой не го беше виждал. Носеха се слухове, че Фицджулиън го е хвърлил в тъмницата на крепостта. Емелин нямаше възможност да разбере дали това е истина. Никой не говореше с нея на тази тема.

— Тези сребърници тук са за вас — каза тя на Ортмънд. — Вземете ги. Сигурно е повече от заплата, която ви дължа, тъй че и Том ще получи малко пари.

— О, госпожо... — прошепна Том. — Толкова съм самотен без Магнус.

— Млъквай, момче! — навика го Ортмънд, боеше се, че при споменаването на сина й неговата работодателка ще се разплаче.

— Няма нищо — успокой го Емелин. — Не ме заболя да чуя от Том онова, което изпитвам и аз.

Разбираше, че и двамата искат да знаят какво е станало с Магнус. Но тя не можеше нищо да им каже. Отнеха ѝ детето като наказание за опита за бягство. Наказание, с което Фицджулиън постигна онова, което бе желал от самото начало — да направи от Магнус рицар.

Всички гилдии знаеха, че новият господар на Морлекс е изпратил сина ѝ надалеч, за да я накаже за опита да избяга. От камериерките си научи, че хората смятат постъпката му за отвратителна. Делегация златари беше ходила при граф Честър да протестира срещу конфискацията на имуществото на Нюмарч. Но графът дори не ги изслушал, защото историите за любимеца на младия крал Хенри вече отдавна му ходеха по нервите. Все пак много от гилдиите бяха обещали да ѝ съобщят, ако научат нещо. Междувременно бяха минали няколко седмици, но Емелин и сега не знаеше нищо.

— Готовите неща трябва да се озоват в ръцете на клиентите, за да си получим парите — каза Емелин. — Уелските монаси очакват от месеци чашата за причастие. Ще намина утре и ще имам грижата.

Обикновено Ортмънд потегляше с мулето си да предаде поръчките. Но чашата на монасите трябваше да бъде пренесена през планините от овчарите.

Ортмънд и малкият Том я изгледаха със загрижени лица. Наистина те бяха свършили работата, но спечелените пари принадлежаха на Фицджулиън, който беше очистил така основно работилницата, че те едва събираха метал, за да могат да работят.

— Със спечелените пари трябва непременно да купим мед и сребро — каза Емелин, която много добре знаеше колко опасно е да не предадат печалбата на нейния съпруг.

Какво ли ще да направи с нея, ако разбере какви ги върши?

Освен това какво ли е станало с куриера, донесъл златото? Не беше го виждала от месеци. Знаеше ли той дали последната пратка е стигнала до принц Кадоуладър или не е? Дали уелският принц е успял да го осведоми, че не е получил златото?

На времето старият Бърнард не е подозирал, разбира се, на какъв дявол помага с парите на крал Стивън. А по-късно, след войната, когато започна контрабандата със златото на френския крал, той

отново е помагал всъщност на уелския принц в желанието му да убие и младия крал Хенри, и новия съпруг на бившата му жена.

Присвоявайки златото, за да го използва за бягството си, тя беше действала съзнателно срещу намеренията на френския крал. Как да оправи нещата, след като нещастните обстоятелства на пропадналото ѝ бягство бяха предали златото в ръцете на нейния мъж, убеден, че то е част от богатството ѝ?

— Госпожо? — обади се Ортмънд.

Тя го погледна, все още потънала в мислите си. Господи, ако Магнус беше до нея! Тогава щеше с повече смелост да посреща новите опасности.

— Продължете си работата, Ортмънд — каза тя решително. Сега най-важното беше да има достатъчно време да обмисли своя план.

След като напусна Морлекс, Бекет се отправи към двора на граф Честър, който не беше сред любимците на крал Хенри, но беше несъмнено най-могъщият. След това посещение канцлерът се запъти обратно към Морлекс.

Слънцето светеше на безоблачното небе и селяните прибираха с песни сеното. Житото щеше скоро да узрее, а след това щяха да почнат да берат и засетите напролет боб и грах. Досега всичко предвещаваше спорна година, защото не беше падала градушка, нямаше и прекалено силни дъждове.

Огромният двор на канцлера, към който принадлежаха монаси, рицари, управители на имения, коняри, трубадури и цяла, армия слуги, приличаше на змия, която напредваше бавно към Морлекс.

Бекет наблюдаваше с интерес голите до кръста мъже, които работеха в полето извън града и сред които бяха и новият господар на крепостта, а също и френските рицари.

Познаваше Фицджулиън от Лондон, където го беше срещал при двора. Първоначалното му впечатление от дивия ирландец не се беше променило, макар да знаеше за подвизите му на бойното поле, за победите му на турнирите и как бе спасил младия крал. Както Бекет установяваше сега с учудване, че той трябва да се беше научил някога и да върти коса. Спря възхитен поглед на почернялата от слънцето кожа, под която се движеха смайващи мускули. Можеше да чуе дори доста грубия глас, с който онзи насърчаваше работниците.

Френските рицари първи забелязаха канцлера. Тутакси оставиха косите и си проправиха път през високото жито. Представляваха гледка, която даде на лондончани повод за иронични забележки.

— Няма ли да млъкнете — каза усмихнат канцлерът. — Верни рицари следват своя господар. Макар бойното поле да е само нива с жито.

Тази забележка предизвика смях от сърце. В същия миг Нийл Фицджулиън застана пред тях като загорял на слънцето езически бог, в чиято коса се бяха заплели няколко класа. Щом зърна канцлера, чертите на лицето му се втвърдиха.

— Бог да благослови труда ви — каза иронично Бекет и се прекръсти. — В светата библия пише: благословени да са преди всичко онези, които берат плодовете на неговата земя.

Господарят на Морлекс сякаш не го чу. Той сграбчи първия попаднал му гасконец и заби юмрук в стомаха му. Рицарят обели очи и падна на земята. Останалите се поколебаха, но взеха, въпреки смеха на свитата на канцлера, отново косите в ръце и се заловиха за работа.

— Добре дошли, милорд. Дъждът опустоши вчера две от нивите ни, затова сега всеки трябва да помага за жътвата.

— Не бъдете толкова докачлив — каза канцлерът. — Нашият крал сигурно щеше да оцени способностите ви, сигурен съм. Ще трябва, преди да се завърна в Лондон, да разположа още веднъж стана си на вашата ливада.

— Тя е ваша. Както и моята трапеза или от каквото още имате нужда, милорд.

По знак на канцлера колоната потегли отново на път.

Нийл видя рицарите да минават в доспехите си край него, видя и един управител, коняри и слуги, а в края и теглените от мулета каруци. На последната седеше певец със струнен инструмент на коленете, той го погледна право в очите и продължи да пее за добрите селяни, които жънат за своя господар.

Нийл ги изпроводи с ругатни.

Сега Бекет щеше да иска фураж за животните и деликатеси за собствената си трапеза. При последното си пребиваване тук неговата свита беше струвала на Морлекс и нейния господар куп пари. Затова радостта на Нийл да види канцлера отново си имаше граници. Всъщност той си пожелаваше от сърце мъдрият министър на краля да

се върне най-сетне в Лондон и да си остане там. Наистина не можеха да си позволят да хранят толкова много чужди гърла. Житниците бяха почти празни, а новото зърно още не беше ожънато.

Нийл избърса потните си гърди. Към жетварите сега се приближаваше в бесен галоп група рицари. Уолтър, който яздеше начело, дръпна юздите на коня си, от чиито ноздри хвърчеше пяна. Той се осведоми смаян дали канцлерът наистина се е върнал.

— Да, това е онзи задник Бекет, че кой друг? — изръмжа Нийл. — Само той прекосява цяла Англия с такава огромна свита. Сега е на път за крепостта и отново ще се разположи на нашата ливада.

— Защо ще ни цъфне отново? — попита с кисело лице Уолтър.

— Защото Морлекс му е на пътя.

— Мога да се закълна, че това не е единствената причина — каза Уолтър и се спеша. — Крал Хенри сигурно не изпраща Бекет да се разхожда напред-назад из пограничните земи, за да опита киселото зеле на неговите поданици. Бас държа, че зад това се крие нещо друго.

— Ние нямаме какво да крием от Бекет.

— В това не бих бил чак толкова сигурен. Този тип е дяволски умен. Казват, че кралица Елинор го мразела.

— Някоя жена не обича най-добрия приятел на съпруга си.

— Той това ли е?

— Често съм придружавал Хенри в пътуванията му. Можеш да ми вярваш, че апетитът му е огромен. Що се отнася до жени... той е наистина ненаситен.

Групата на Уолтър беше довела пленник с вързани на гърба ръце.

— Още един от онези свинепоклонници — обясни Уолтър. — Обикновено са дебели жени на средна възраст, които се покланят на това езическо чучело. Но стават все повече, множат се като мухите... въпреки вашата забрана този маскарад продължава и те си танцуват голи около огъня. Четирима тикнахме в затвора, задето подстрекават срещу църквата и срещу ограбването, както те го наричат...

— Е, казвай? Наистина ли си поклонник на Серидцен? — попита го Нийл, който нарочно употреби тукашното име за бог.

Тъмните очи на мъжа светнаха гордо, но той не отговори.

— Ако зависеше от мен — каза Уолтър, — нека си боготворят когото или каквото си щат... Прасета, скали, конски тор... все ми е едно, докато тия селяндури си вършат работата. Ама не, те не се

задоволяват с това... не мога да повтора как се изразяват за благородниците... Направо е невероятно.

— Затвори го. Нашите нови монаси все ще намерят причина да го изправят пред църковния съд.

Уолтър кимна и сякаш понечи да каже нещо, но се поколеба.

— Няма я дори в къщата й в града — каза той най-сетне. — Вече втори път и то по същото време.

— Но я придружават рицари, нали?

— Така е, но милейди изчезва някъде в къщата и заключва след себе си вратата. Джахан и останалите трябва да я чакат. Понякога трае с часове, докато излезе.

Нийл светкавично навлече ризата.

— Намери ми веднага кон. Ще дойдеш с мен. Не, по-добре остани тук. Ако я сваря с любовник, не искам да го разбере цял свят.

Той скочи на седлото.

— Дали не е калфата, който работи за нея в златарската работилница? Ако е така, ще я убия. Човекът е толкова възрастен, че може да й е баща.

Уолтър вече съжеляваше за изречените непредпазливо думи.

— Милорд, не исках това да кажа... — изпелтечи той. — Може и да няма нищо. Откакто бегинките са тук, тя често препуска до дома си.

— И се заключва с двете жени? Господи, та това е още по-лошо!

— Но аз не твърдя такова нещо... нали ви казах, че тя остава в другата част на къщата, а рицарите я чакат до конюшните.

— И ти, глупако, не намираш това за странно? — изкрещя Нийл, пришпори коня и препусна по пътя към града.

— Този път наистина ще я убие! — измърмори рицарят, който държеше пленника.

Същото си помислиха всички, които останаха на нивата.

Старият свещеник, който тъкмо правеше вечерната си разходка, едва успя да отскочи встрани, за да не го прегази конят на Нийл. Господарят на Морлекс накара взетия назаем кон да прескочи каруцата с вино пред къщата на винаря, препусна през портата на градската си къща и спря на двора пред конюшните.

— Милорд! — извика Джехан, който беше седнал с още неколцина рицари и тъкмо се канеше да си опита късмета в играта на зарове.

— Къде е тя? — изрева Нийл и скочи от коня.

Посочиха му с пръсти противоположната страна на къщата.

Нийл изпсува. От лудото препускане кракът го беше заболял адски. Проклетата женска! Не проумяваше ли, че за доброто на детето беше то да научи не златарския занаят, а да бъде възпитан като рицар, та да може един ден да се бори за своето наследство? Изглежда беше твърде глупава и не го разбираше. А за да му натрие носа, сега му изневерява. Пред всичко живо. Не се ли сецаше, че по такъв начин го предизвиква да я убие?

Нийл отвори, бесен, една от вратите. Но беше на килер към кухнята. Тя все трябваше да е някъде. Изглежда не смееше да заведе любовника си в някоя от спалните в средата на къщата, защото там бяха настанени бегинките. На прозорец на първия етаж зърна една от тях и лесно я разпозна по бялото боне, под което те си криеха косите.

Вдовицата на златаря явно искаше да му отмъсти. Задето я беше принудил да се омъжи за него и задето ѝ беше отнел сина. Да, сигурно беше отмъщение. Това желание я беше тласнало да му изневерява с някой минаващ през града тип, въпреки скандала и въпреки риска, че той може да я убие. Изглежда се мислеше за много умна. Крал Хенри, който също се беше оженил за богата и горда наследница, би презирал барон Морлекс, ако позволи на съпругата си да му слага рога. Хората в града сигурно щяха да изпитват същото чувство.

Нийл отвори една много малка врата. Тя извеждаше на улицата и към кофите с боклук. Гневно я затръшна.

Трябваше да я убие още в деня, когато я хвана, че иска да бяга с хубавеца Найджъл Фулър. Ако я намери сега с любовник и не я удуши, ще го смятат за страхливец.

Вратата на работилницата беше заключена, установи Нийл, когато задърпа дръжката. Твърдо решен, той се затича и се хвърли с цялата си тежест срещу нея. Ключалката поддаде. Той се озова, полудял от яд, насред работилницата и се стовари върху работния тезгях. В същия миг чу нейния вик.

Обърна се и я видя. Тя държеше в ръка малко чукче и крещеше, сякаш я печаха на бавен огън.

— Какво, по дяволите, правите тук? — изръмжа той. — С кого сте се заключила?

Той чак сега осъзна колко горещо е вътре. Тя носеше тънка ленена рокля, беше навила ръкави до лактите и той можеше да види началото на белите й гърди, защото беше разкопчала якичката. Дори кожената престилка, която носеше над роклята, не я правеше по-малко привлекателна.

Тя го гледаше смаяна, сякаш си имаше работа с някой луд.

— С кого съм се заключила ли? — повтори тя неговия въпрос. Главата й беше вързана с бяла кърпа. Няколко червени къдрици падаха върху зачервените й бузи, а устните й трепереха. От страх или от чувство за вина?

— Къде е старецът, който работи обикновено тук?

Зелените й очи светнаха весело.

— Да не сте си въобразили случайно, че ще ме сварите тук с любовник?

— Аха, признавате, значи — изрева Нийл гневно.

— Да си признавам? Вие затова ли съсипахте една здрава врата? Затова ли нахлухте тук и ме изплашихте до смърт? Господи, наистина съжалявам, че трябва да ви разочаровам, милорд, но нали виждате, това помещение е прекалено малко, за да приемам тук любовниците си. То е само една работилница. Следователно любовниците ми трябва да си чакат реда навън, в пералнята. Ако имате минутка търпение... ще ги повикам да дойдат.

Тя се запъти към вратата, но Нийл я хвана за китката.

— По дяволите, няма да ви позволя да ме правите на глупак! Ще ми кажете ли най-сетне какво вършите тук?

Тя отметна глава и го стрелна със зелените си очи.

— Ще ме оставите ли най-сетне на мира! Не ми ли отнехте вече всичко?

— Аз взимам каквото си пожелаая... независимо от това дали ви харесва или не. Вие сте моя жена, да ви вземе дяволът! Какво криете от мен? — Той се огледа с див израз в очите и посегна към клещите, които лежаха на тезгяха. В същия миг парче сребърна тел падна на пода. — Да не би да работите случайно тук, дяволска жено? — Той вдигна среброто, което още беше топло. Натисна я със сила да седне на един стол. — Покажете ми какво правите тук? Хайде, покажете ми го.

Тя гледаше в нищото. По тила ѝ се спускаха влажни къдрици. Дося му се да ги докосне. Хубостта ѝ можеше да подлуди един мъж. Но тя го мразеше.

Емелин се наведе с въздишка, взе клещите, хвана с тях сребърната тел и я задържа над пламъка.

После я сложи на един камък и я обработи сръчно с малкото чукче. Беше изцяло погълната от работата си и сякаш бе забравила дори за неговото присъствие.

Старият Нюмарч я беше посветил в златарското изкуство. Нийл можа изведнъж живо да си представи как двамата са прекарвали заедно времето си в работилницата. Старият мъж и неговата жена, която е била още почти дете. Златарят наистина не е могъл да ѝ направи бебе, но я беше научил на всичко, свързано с неговия занаят.

Нийл не разбираше почти нищо от тези неща, но не можеше да не види, че тя е истинска майсторка.

Всъщност му беше олекнало, защото се оказа, че тя идва тук само за да работи, а не за да се отдава доброволно на някой мъж.

Той развърза възела, който придържаше кърпата на тила ѝ. Тя се обърна ужасена.

— Какво...

Нийл я дръпна от стола и я вдигна на ръце, въпреки че тя се съпротивляваше. След това я сложи с едно движение на тезгяха.

— Не се противете... — измърмори той.

Тя отвори широко очи. Бяха като зелено езеро през зимата.

— Престанете... Ще се изгорите, глупак такъв! — извика тя.

— Няма, ако мирясаш най-сетне — каза той.

Той пхна ръка под полите ѝ, в цепката на долните ѝ гащи, зад които се намираше онова, което търсеха неговите пръсти.

Тя нямаше възможност дори да се дръпне, ако не искаше да се пореже с някой от остриите инструменти или да се опари на огъня. Той я държеше здраво с едната си ръка, а с другата галеше топлото, влажно място между нейните бедра. После проникна в нея.

Каква наслада да я вземе така, седнала на тезгяха. Страстта нахлу в главата му като тежко вино. Той задуши с устна протестиращите ѝ вопли. А тя никога не беше изживявала толкова силен оргазъм.

— Кога ще ме дариш най-сетне с дете? — измърмори той до врата ѝ.

Тя го отблъсна с вик на ужас.

— Пуснете ме...

Изкушението да я остави да падне върху горещата печка беше голямо, но той се овладя. Пусна я разочарован, дръпна полите ѝ надолу, а панталона си нагоре. После изкуцука към вратата.

— Ще кажа на Джехан и на другите, че сте готова да потеглите.

Той нарочно си заоправя дрехите, докато прекосяваше двора, за да не остане никакво съмнение в случилото се преди малко в работилницата. Както се беше надявал, рицарите се захилиха многозначително. Беше нахлул като луд, а излизаше като безкрайно доволен съпруг. Колко добре действа понякога такова внезапно съвкупление!

Всъщност Нийл не се чувстваше по-добре от преди. Когато яхна коня, вече не си даде труда да се преструва пред хората си на благоразположен. Препусна навъсен през портата.

За малко да не забележи мъжа, който се туткаше на улицата. Певец, хванал струнния си инструмент под мишница. Но когато Нийл се озърна още веднъж, мъжът беше изчезнал безследно.

— Уелсците не могат да победят и само заради това, че си нямат крал, а само принцове... — обясни канцлерът. — При това толкова много, че никога няма да могат да се споразумеят. Оуен Гуинет, Рис Дшуварт, Кадуоладър... тримата седят с часове и се съветват дали

могат да имат доверие в съюзниците си или не. Изглежда единственото, което знаят със сигурност, е, че Англия е техен враг!

— Милорд, понякога навярно и това е достатъчно — каза глас откъм долния край на масата.

— Само Всевишният знае... трябваша ни години, за да ги държим сега в покорство — забеляза управителят на имотите на канцлера.

Бодри Торъл стоеше зад стола на Нийл. Сега той се наведе напред и му прошепна нещо на ухото. Господарят на крепостта го отпъди нетърпеливо с ръка.

— Уелсите не могат да бъдат покорени, още по-малко победени — изръмжа Нийл. — Ако в Лондон мислят така, допускат голяма грешка.

— Е, Морлекс, естествено всички разбрахме какви лоши шеги ви е изиграл Кадуоладър... дори ви бил подпалил крепостта — каза управителят и добави със смях: — Това е могло, разбира се, да се случи само защото късметът е бил на негова страна. Не ще и дума, че следващия път вие ще сте по-добре подготвени, още повече, че външните стени отново са вдигнати...

— Джъстин...

— Не, няма да мълча. Искам само да обърна внимание на това, че нашият високоблагороден владетел вече се е сражавал в този край още когато е имал жълто около устата, та не му е било трудно да разбие уелсите.

— Банастър, не е честно да упреквате Морлекс в каквото и да било, защото вината наистина не е негова. Той от самото начало нямаше достатъчно хора, за да брани крепостта.

Един от личните му слуги сервира на Бекет доставена от Лондон желирана змиорка.

— Нашият многоуважаван лорд Фицджулиън винаги е бил един от военачалниците на принц Хенри през годините, за които споменахте. Неприязънта на Кадуоладър към Морлекс е свързана тъкмо с това.

— Милорд, кралят...

— ... мрази бойните полета и кръвопролитията, Банастър. Известно е наистина на малцина, но той винаги предпочита преговорите и споровете пред грубите военни действия.

— Така е, касапниците той предпочита да предоставя на други — измърмори Нийл.

Никой не чу забележката му. Нийл погледна към жена си, седнала от другата страна на Бекет. Тя тъкмо си вземаше с пръсти парченце змиорка от блюдото, което ѝ поднасяше един слуга. Беше толкова хубава със златното украшение, което блестеше в червената ѝ коса.

Тя наистина беше най-красивата жена в залата. Нийл бе пийнал повече от обикновено, затова последната забележка му беше убегнала. Странно, но изведнъж изпита желание да остане насаме със съпругата си. Шумът в препълнената зала го нервираше, чувстваше се неудобно в копринените си дрехи, а испанските ботуши му бяха тесни. Колко хубаво щеше да е, да лежи сега с жена си в широкото легло и да се вслушва в прашенето на огъня.

Колко ли време щеше да им се наложи да търпят присъствието на канцлера, който още не беше издал истинската причина за престоя си тук, на уелската граница. Изтъкнатият от него претекст — защото явно ставаше дума именно за претекст — беше, че е дошъл да заповяда събарянето на издигнатите нелегално крепости, да съди и да назначи управителите на имоти, като представител на краля, който се намирал със съпругата си в Нормандия. Нийл не повярва, разбира се, на всичко това. Познаваше твърде добре Хенри и не се съмняваше, че зад това се крие нещо друго.

Нийл видя, че вече раздигат някои маси. Както всяка вечер, сега щяха да се появят певците на канцлера, за удоволствие на лондонските гости, които явно обичаха подобни развлечения. Певци, които правеха голямо впечатление на публиката, защото изпълняваха повече или по-малко смели текстове. Дори начинът им да се обличат се превръщаше в мода. Все повече такива певци прииждаха от Франция в Англия, където славата им ги предшества.

Техните изпълнения, изглежда, много забавляваха свитата на канцлера. За разлика от нея рицарите от Морлекс по-скоро се отегчаваха. Под претекст да задоволят естествените си нужди, те се изнизаха един след друг навън. Нийл знаеше, че няма да се върнат.

Двамата певци седнаха на столове и почнаха да си настройват инструментите. Нийл ги гледаше замислено.

Торъл беше му прошепнал преди малко, че отвън, във външния двор, го чака делегация от Уичърли, беше му казал и какво искат от него.

Тази година всички селяни помагаха заедно при сенокоса. Всяка община избираше кого да прати. Навярно затова работата вървеше толкова добре и много рядко възникваха кавги. Да, но посещението на Бекет беше объркало всичко. Неговите рицари и слуги не само изкупуваха всички запаси, те наемаха хора, които да им готвят в крепостта и да им сервират. Резултатът беше, че не успяха да приберат сеното.

За това искаха да поговорят с него хората от Уичърли. Те трябваше отдавна да са свършили сенокоса, за да се погрижат за вече узрялото жито. Времето си беше обичайното за този месец. Горещини и бури се следваха едни след други. Някои ниви вече бяха съсипани от силни дъждове. Уичърли беше разположен в северната част на неговите владения. Дойдеше ли още една буря, хората там нямаше да приберат необходимото им сено.

Докато селяните се притесняваха за реколтата, канцлерът на краля и свитата му се развличаха с конни състезания, лов, игра на зарове, през времето, когато не седяха на неговата трапеза и не се радваха на безкрайните си празници.

— Моля да ме извините, милорд — обърна се Нийл към Бекет, — но трябва да се погрижа за нещо неотложно. Чувствайте се като у дома си. За съпругата ми ще е удоволствие да ме замества, докато отсъствам.

Той поне се надяваше да е така. Можеше да направи за него поне това.

Нийл прекоси затревения двор, където бяха спрели каруците на градинарите. Мъжете от Уичърли бяха застанали под стряхата на конюшната, за да са поне донякъде на сянка. Лицата им бяха загубели от работата на открито и дори босите крака под дългите конопени ризи бяха почернели от слънцето.

Щом го видяха, че идва, всички скочиха. Изглежда не бяха очаквали той да се отзове на молбата им.

Беше откъсвал ден след ден тези мъже от работата им, защото му трябваша тук, в крепостта, защото толкова държеше да възстанови всичко.

— Дойдохме да поприказваме за сенокоса — каза един от мъжете.

— Две мои момчета работят тук, в крепостта. Сам няма да се оправя да прибера сеното — оплака се белокос селянин.

— Как се казвате?

— Аз съм малкият Рис, а той е Гуерн. Старците казват, че пак ще има бури, а ние вече загубихме толкова много сено.

Нийл изгледа мъжете. Някои сведоха очи, но повечето срещнаха смело погледа му.

— Щом времето е толкова непостоянно и ви остава много малко време за сенокоса, трябва да се помолите на богинята на късмета. Освен това и да използвате един трик на опитните войници — каза Нийл.

— И какъв е този трик? — попита най-сетне някой, нарушавайки мълчанието.

— Трябва да определите с жребий реда, по който ще жънете нивята.

Като видя смаяните им лица, той едва се сдържа да не се разсмее.

— Мислех, че трябва да се отречем от езичеството — измърмори един от мъжете.

— Че защо? — намеси се друг. — Така е по-справедливо, отколкото да жънем най-напред нивите на господаря.

— Вярно е — обади се и беловласият. — За Уичърли е във всеки случай по-добре да се довери на късмета. Нали иначе сме все последни на ред. Но трябва да си приберем мъжете, които работят на гостите ви в крепостта.

— Ще се погрижа, свечери ли се, те да напуснат крепостта — каза Нийл, за когото това решение беше дори приятно. Може пък да успее по този начин да разкара канцлера.

— Милорд! — каза с благодарност едрият белокос мъж, а останалите го подкрепиха с одобрителни възгласи.

Нийл си тръгна, преди те да успеят да паднат на колене.

— Не забравяйте да се помолите и на Светата Дева да не праща дъжд, преди да сте прибрали сеното — добави той и се върна в залата.

Един от певците беше висок и строен, обут с украсен със скъпоценни камъни панталон. Друг, малко по-нисък, носеше пелерина с качулка, от която лицето му не можеше да се види добре.

Ако се съди по силните ръкопляскания и смеха, слушателите бяха във възторг от изпълнението и на двамата. Емелин ръкопляскаше и тя, но само от учтивост, защото не беше разбрала нито дума. Бекет се наведе към нея и докосна леко ръката ѝ с показалеца си.

— Онова, което чухте току-що, беше изпълнено на провансалски и на северно френски. В нашите уши звучи твърде странно, нали? — засмя се той.

Емелин отпи от виното. Тук, на границата с Уелс, бяха свикнали най-вече с певци, които възпяват кървави битки и чутовни победи. За разлика от тях провансалските трубадури пееха най-често за любов и как влюбени рицари служат на омъжена и затова непостижима дама, с думите на тези песни те разкриваха на избраницата си своя копнеж и свенливата си страст.

Емелин отмести чинията с желираната змиорка.

— Това е Жерве Русел — каза канцлерът и посочи дългокракия певец, — той е любимецът на нашата кралица Елинор. Но той не може, разбира се, да се мери с Бернар дьо Вентадур, трубадурът на хубавата Елинор, когато още е била френска кралица. За вас ще бъде може би интересно, да научите, че въпреки красивото си име, той не е бил благородник, майка му е била, доколкото зная, проста готвачка... но нали талантът на поета не зависи от принадлежността към определено съсловие... човек или го има, или го няма...

Емелин го слушаше разсеяно. Дългокракият певец тъкмо пееше за любовта на един рицар към лейди Олуин, която жестокият ѝ съпруг затворил в една кула.

Въпреки че канцлерът и свитата му бяха вече от седмици тук, тя все още се изненадваше колко много обичат тези хора слуховете и клюките. Беше чувала, че при двора на краля било още по-зле.

Като вдовица, майка и член на златарската гилдия тя беше всичко друго, само не и наивна.

Въпреки това направо не проумяваше историите, които нейните гости разказваха за Хенри Втори. Според тях бил не по-малък женкар от своя дядо Хенри Първи, който много се хвалел, че е създал повече копелета от който и да било друг мъж в Англия.

Неговата дъщеря Матилда, майката на сегашния владетел, се омъжила най-напред за краля на Светата Римска империя, а след това, вече трийсетгодишна, за едва седемнайсетгодишния красив херцог

Анжу, чийто най-малък син беше сега крал на Англия. Лошата слава на херцозите Анжу беше стигнала чак до Уелс и до Англия. За един от техните предци, Фълк Нера Черния, се знаеше, че се оженил за хубавата Мелузина, за която свещениците твърдяха, че била щерка на самия сатана. След като родила децата си, тя се превърнала насред църквата, пред очите на всички присъстващи в прилеп и отлетяла направо за пъкъла.

За кралица Елинор и нейното семейство в Аквитания също се разказваха какви ли не истории. Нейният дядо, херцог Вилхелм Аквитански, е бил безпощаден боец и кръстоносец, добър певец и поет. Той изнасилил жената на съсед — херцог, направил я своя любовница и я затворил в една кула. Бащата на Елинор, херцог Вилхелм Десети бил отлъчван няколко пъти от църквата, защото ограбвал манастири. Самата кралица предизвикала скандал, развеждайки се с първия си съпруг, френския крал Луи, за да се омъжи малко по-късно за единайсет години по-младия Хенри Анжу.

— Вентадур, красивият трубадур на кралицата, наистина го прекали — чу Емелин да казва канцлерът. — Крал Луи наказал младия обожател на своята съпруга... не помня вече как именно... доколкото зная, той вече никога не се завърнал във Франция.

Бекет изръкопляска на покланящия се певец. Емелин се беше загледала замислено пред себе си. Историите, които Бекет ѝ беше разказал за краля и кралицата, ѝ напомниха за собствения ѝ грях. Въпреки че беше още омъжена, тя позволи на чужд мъж да ѝ направи дете, а сега, каква ирония на съдбата, той бе станал неин съпруг.

Видя, че Фицджулиън се връща и заема отново мястото си на трапезата. Слънцето вече беше залязло и слугите внесоха свещи и фенери.

Рано или късно щеше да ѝ се наложи да разкаже на съпруга си, че е откраднала златото, предназначено за принц Кадоуладър. Потрепери при мисълта как щеше да възприеме той новината.

Често мислеше за сина си, за когото дори не знаеше дали е добре. Кога най-сетне ще ѝ бъде позволено да го прегърне отново?

Мъжът ѝ си говореше сега с управителя на имотите на канцлера. Тя се взря на светлината на свещите в рязко очертания му профил, огромните му ръце, с които силно жестикулираше, подчертавайки казаното.

Беше готова да се хвърли в краката му, ако можеше да се надява, че ще смекчи така сърцето му. Но добре знаеше, че не е в състояние да стори абсолютно нищо, за да ѝ върнат детето. Онова, което се беше случило преди години, го караше да я смята за развратно чудовище.

Двамата трубадури се покланяха и благодаряха на възторжено ръкопляскащата публика. При това качулката на по-ниския се плъзна леко назад.

Емелин се втренчи ужасена в него. Веднага разбра, че той нарочно ѝ се е разкрил. С мъка накара зъбите си да престанат да тракат, защото сега контрабандистът на злато я погледна право в очите.

Емелин беше сигурна, че куриерът ще се опита да се свърже с нея, но за нейно учудване заговори я дългокракият трубадур.

На ливадата под крепостта цареше невероятен хаос, предизвикан от отпътуването на канцлера. Той самият вече се беше сбогувал с домакините си и Фицджулиън препусна веднага след това към полята, където сенокосът бе в разгара си.

Двама мъже от свитата на канцлера тъкмо бяха впрегнали две мулета в една каруца и твърдяха, че са тяхна собственост, което не отговаряше на истината. За щастие Торъл откри на време опита за кражба и въпреки силните протести на лондончани заповяда на неколцина рицари да им попречат да тръгнат.

Емелин позна веднага каруцата, защото беше участвала в шествието на Възнесение и за тази цел беше изрисувана отстрани с облаци и ангелчета.

— Тя е наша — каза на Торъл, който веднага заповяда на мъжете да разпрегнат.

При пътувания на краля става още по-зле — засмя се Жерве Русел, който се беше приближил незабелязано. — Наистина знае се отнапред къде ще живее, а неговите министри, барани и духовници също се държат що-годе прилично там, където са подслонени, но що се отнася до другата част от свитата... вече съм виждал рицарите да се сражават с меч за място за преспиване.

Емелин не каза нищо, защото нямаше нито време, нито желание да подхваща разговор с трубадура. Трябваше веднага да отиде в кухнята, там готвачите си скубеха косите, защото килерите им бяха съвсем празни.

— Милейди... — Не можа да каже повече, защото един слуга на канцлера го дръпна за ръкава.

— Милорд ви търси навсякъде. Искате да пеете за него.

Ръсел се откачи ядосано от човека.

— Моля за разговор с вас — обърна се той отново към Емелин, много изнервена, защото цялата сутрин беше чакала куриерът да се появи и да я пита къде е златото.

— Чух, че сте много изкусна златарка — продължи трубадурът. Все пак Емелин спря. Нима този мъж си позволява да ѝ се подиграва? Можеше да си представи, че лондонските клюкари ѝ се присмиват, защото сегашната господарка на крепостта Морлекс е била омъжена преди за някакъв златар.

— За бога, не ме разбирайте погрешно... аз дълбоко ви уважавам и ако не се надявах, че ще ми помогнете, никога не бих се решил да ви досаждам...

Какво искаше той от нея? Беше с цяла глава по-висок, имаше честно лице с надвиснали дебели черни вежди.

Той я отведе до оръжейницата, където беше много сенчесто.

— Много ви моля... не ми отказвайте. Искам да ви покажа нещо.

Той бръкна с бързо движение в джоба на зелената си кадифена дреха, извади златна верижка с медальон и я сложи в ръката ѝ.

— Вие не подозирате какво означава това украшение за мен. За нещастие се случило, а не можах да го поправам. Не знаех към кого да се обърна и тогава си помислих за вас...

Емелин огледа медальона във формата на сърце, което проблясваше като бяло-синкаво късче лед. Такива кристали имаше в Бохемия и при испанския двор, както и в Южна Франция, където много ги харесваха. Сърцето се беше отделило от обсипания с рубини златен обков. Украшението беше несъмнено много скъпо и тя можеше да си представи, че повечето придворни дами биха дали мило и драго, за да го притежават.

— Носите го на тази верижка на врата си? — попита тя.

Русел кимна притеснено.

Тя намери мястото, на което кристалното сърце се беше отделило от обкова. С опитна ръка го притисна и го върна на мястото му.

— Камъкът отново ще падне, закрепен е много хлабаво за обкова. Носете украшението много внимателно докато не намерите златар, който да отстрани дефекта.

Русел пое бижутото и я погледна недоумяващо.

— Това ли е всичко?

— Да, но както ви казах, закрепих го само временно. Искате ли още нещо от мен?

Русел я погледна с благодарност.

— Невероятно, наистина невероятно... Не можете да си представите как ругая вече дни наред тая моя несръчност, защото просто не успяха... как да ви обясня, медальонът ми е подарен...

— Препоръчвам ви да го занесете на Бъртрам, в Рексам, той ще фиксира камъка трайно.

— О, милейди, ще съм ви вечно благодарен... — изпелтечи Русел, коленичи пред нея и привлече пръстите ѝ към устните си. — Кълна се, че отсега нататък ще внимавам по-добре... а до края на живота си няма да забравя колко ми помогнахте...

Емелин взе да губи търпение. Изглежда държеше много на дамата, която му е подарила медальона.

— Ако мога да направя нещо за вас, лейди Емелин... готов съм на всичко.

— Радвам се, че можах да ви помогна. Но сега ви моля да ме извините... — каза тя и избърза към Готселм, който продължаваше да се кара с нахалните крадци, които не искаха да върнат каруцата.

— Тези последните ли са? — попита Емелин.

Готселм кимна.

Емелин гледаше тенджерите, тавите и спалното бельо, с които лондонските пътуващи търговци бяха натоварили каруцата.

— Позволете им в името божие да вземат две завивки, но да оставят няколко от големите тенджери. Срещу тях могат да вземат каруцата — каза тя за голямо учудване на застаналите наоколо.

Повече от щастливи, търговците почнаха да показват на Торъл стоката си. От голямата порта Емелин виждаше пътя към града, по който бавно се предвижваше кортежът на канцлера. Можеше само да се надява, че и предрешеният като трубадур куриер е там. Все още виждаше пред себе си очите му, чийто поглед я пронизваше до мозъка на костите.

Като се изключи кратка градушка, времето беше горещо и сухо. Това бяха най-хубавите дни в годината, защото бе жътва. В края на юли идваха тъкачите от Лондон и от Фландрия да купуват овча вълна. Цените, които даваха, бяха толкова добри, че овчарите почти не

изтрезняваха. Качеството на житото тази година бе наистина чудесно, защото пролетта беше влажна, но топла. Хората работеха в нивята от зазоряване до късно през нощта.

Емелин мислеше непрекъснато за Магнус. Миналото лято беше му подарила първото му пони, а сега си спомняше колко щастлив и възбуден беше, когато препусна през летните поля. Какви чудесни времена бяха! Момчето ужасно ѝ липсваше. А не знаеше дори къде е. Дали баща му го беше пратил на север, близо до Йорк? Или на юг? Може би в Чепстоу? Беше сигурна, че поне един от рицарите знае къде са отвели Магнус. Но беше безсмислено да задава въпроси, те щяха да останат без отговор.

Странно, но Уолтър сякаш я разбираше и се опитваше да я успокои.

— Момчето наистина е добре, милейди. Господарят му мисли доброто, трябва да го разберете. Може да му позволи дори един ден да ви пише. Защо не помолите съпруга си за това?

Емелин се усмихна горчиво. Какъв смисъл да отправи молба, която със сигурност щеше да бъде отхвърлена?

Тя потъваше от ден на ден все повече в меланхолия, но понякога оставаше с впечатлението, че тъжното ѝ настроение я прави още по-желана за Фицджулиън. Той я използваше всяка нощ, преди всичко, за да задоволи страстта си, но и за да забременее тя най-сетне. Когато Емелин не отвърщаше на нежностите му, той ѝ обръщаше ядосано гръб и заспиваше. Тя лежеше будна с часове, заслушана в шума на млатилките и веселия смях на празнуващите, които пиеха и танцуваха до късно през нощта, въпреки че на другата заран отново ги чакаше тежък труд.

По традиция на първи август се печаха хлябове от новото брашно и се благославяха, защото това носеше късмет. Този ден беше познат сред някои селяни като Самуна, стара саксонска дума. Самун означаваше кръгъл хляб.

Обичайно беше през тези осветени от месечината летни нощи пътуващите търговци да изпълват пътищата с каруците си. През последните две години, откакто Хенри младши се беше възкачил на английския трон, проповедници от Париж и от Италия прекосяваха страната, а също и комедианти и музиканти, италиански търговци,

които продаваха дрехи, сарацини, които предлагаха килими, и търговци на кожи от далечния север.

Въпреки всичко горите още бяха пълни с хора извън закона, мъже, които не се бояха да нападат дори пътници, придружени от въоръжени рицари. Двеста конни рицари на граф Херефорд бяха успели да изловят много от тях и да ги обесят в Лемстър. Но не бяха малко и кръстоносците, които се връщаха от Светите земи и се явяваха в крепостта да предлагат услугите си на господаря на Морлекс.

Уолтър и Нийл седяха почти всеки ден в голямата зала, приемаха тези рицари и правеха подбор. При един се оказваше, че е прокажен и се е опитал да го скрие. Друг беше рицар от ордена на тамплиерите и също нямаше никакви шансове да бъде нает от Нийл.

— Към тях съм винаги недоверчив — обясни той на Уолтър. — Все нещо им куца. Дори когато се молят ден и нощ, не го правят, защото се разкайват. А престанат ли да се молят, стана още по-лошо. Тогава можеш да си сигурен, че дяволът ги е яхнал.

Емелин беше в кухнята, когато Джайън, един от гасконците, дойде да я извика в залата.

Господарят седеше до Уолтър протегнал крака и разкопчал ризата заради ужасната жегата, тъй че тя можеше да види потните му голи гърди с червени косми. На масата пред него беше отворена тетрадка, изписана със сметки, но погледът му издаваше, че не е разбрал какво означават.

— Викал сте ме? — попита Емелин, застана зад него и погледна отворената страница. По-старите сметки бяха нанесени от Бърнард Нюмарч, по-новите бяха нейни.

Пред масата стояха трима кръстоносци и я зяпаха недоверчиво.

Нийл почука нетърпеливо с пръст по страницата.

Тук би трябвало да са отбелязани и закрити сметки — изръмжа той. — Не мога да се отърва от впечатлението, че изобщо никой не си плаща дълговете.

— Защо искате да платите на тези рицари още сега? Та те още не са започнали да ви служат — каза Емелин.

— Хайде, вижте сама — каза ядосано Нийл. — Нито един не си е платил заема. Проклета сган, човек трябва първо да ги опердаши, та да си ги върнат!

Той говореше за задълженията, останали неизплатени вече повече от година.

Емелин седна на пейката до него. Кръстоносците се спогледаха. Бяха измършавели, а дрехите им целите в кръпки. Само доспехите и оръжието им бяха чисти и лъснати до блясък.

Емелин посегна към малкото желязно сандъче пред Уолтър и го притегли към себе си.

— А за какво трябва да послужат парите, които искате да дадете в аванс на тези мъже? За да си купят оръжие? — попита Емелин, взе перото в ръка и го потопи в мастилото, за да нанесе нова сметка.

— Познахте. И да си купят добри коне. С дъртите кранти, които яздят сега, няма да стигнат далеч.

Емелин отвори сандъчето и надникна в него.

— Вадил сте пари, без да го отбележите в тетрадката — каза тя укоризнено. — Това няма нищо общо с начина, по който хората си плащат дълговете.

Уолтър беше сякаш готов веднага да възрази.

— Не, остави я... това е нейна грижа. Притежава невероятен талант за тези работи, има тетрадка със сметки там, където на жените им е оная работа. Пък и аз трябва да знам какво става.

Кръстоносците избухнаха в силен смях и млъкнаха чак когато Нийл ги изгледа.

— Уолтър ще им плати. След това можете да вземете тетрадката и да ми посочите хората, които ще се наложи да принудим най-сетне да си платят.

Забележката подсказа на Емелин, че отново е останал без пари.

През последната седмица на юли по заповед на краля нови петдесет рицари бяха пристигнали в крепостта. Повечето бяха англичани от източните графства. Уолтър ги обучаваше в двора заедно с кръстоносците и гасконците. Още преди първите студове трябваше да отмъстят на принц Кадоуладър.

— Трябва най-сетне да го сложим на място — повтаряше Уолтър, докато обсъждаха с часове разни стратегии. — Трябва да го ударим там, където най-много ще го заболи. Бог ми е свидетел, че си го заслужи. Нашия уелски приятел се фука където седне, където стане, че е успял да ни открадне овцете и да подпали портата на крепостта.

Трябва да му го върнем. Всъщност не виждам в това никакъв проблем. По-силни сме от преди, имаме и повече хора. Можем да вземем и няколко души селяни, защото жътвата почти привърши. Мисълта да нападнем Глин Сирог е според мен превъзходна...

Приготовленията бяха вече в разгара си. Оръжейникът работеше дори нощем на светлината на факли. Страховитият шум достигаше чак в стаята горе на кулата, където Емелин лежеше будна с часове, въпреки че бе капнала от умора. Когато огромните ръце на съпруга ѝ почваха да я галят между бедрата, тя ги отблъскваше ядосано.

— Какво ви става? Нещо не е наред? — питаше тогава Нийл и я гледаше изпитателно.

Тя очакваше вечер след вечер той да заговори с нея за Магнус. Искаше от неговите уста да чуе, че детето е добре. Но той не обелваше нито дума, не казваше дали Уолтър е говорил с него за писмото, както ѝ се беше заклел да направи.

Не се случи нищо такова. Той не спомена нито веднъж за Магнус.

Емелин и камериерките се наведоха над крепостната стена, за да проследят с поглед мъжете, които минаха по подвижния мост и поеха по пътя към реката. Петдесет и девет конни рицари и седемнайсет селяни придружаваха Нийл Фицджулиън и Уолтър.

Мъжът ѝ беше стиснал шлема под мишница и червената му коса светеше на слънцето. Наистина беше хубав в бляскавите си доспехи и насърчаващи викове изпращаха бойците. Най-късно тази вечер уелските щяха да разберат, че господарят на Морлекс е потеглил към Глин Сирог, за да си отмъсти на принца.

— Това е истинска лудост — измърмори Емелин. — Тази война ще погълне запасите, за които сме работили цяла година.

Застаналият до нея Торъл я погледна недоумяващо.

— Налага се да сложим уелските на място, милейди. Такава е волята божия.

Този отговор не я учуди. Нямаше мъж в крепостта, който да е против този наказателен поход, въпреки че изходът не можеше да се предвиди. Защото, доколкото можеха да си спомнят, уелските никога не са били истински побеждавани.

Още на другия ден донесоха първите ранени. Шестима млади рицари, които не бяха забелязали вражеските стрелци, защото те се бяха покатерили по дърветата и ги бяха причакали там скрити в листата. Трима от тях изглежда щяха да се оправят, двама със сигурност щяха да умрат, защото стрелите бяха пронизали белите им дробове.

Емелин заповяда да извикат Гейудан, жената на Авенант, която беше не само добра акушерка, но разбираше и от болести. В града имаше наистина и двама бръснари, но техните пациенти твърде често си отиваха от треска след оперативната им намеса.

Гейудан погледна двамата младежи с пробити бели дробове и поклати глава.

— Понякога кървят, понякога не — каза тя и вдигна напоената с кръв риза на един от рицарите, въпреки че той я погледна с молба в очите. — Нали виждате какво имам предвид? Ако не престанат да кървят, ще си отидат.

Емелин се извърна. Както гледаше ранените, взе да ѝ се повдига.

Жената на Авенант се оказа права. Смъртта настъпи вечерта. Готселм се погрижи двамата млади рицари да бъдат погребани на хълма зад крепостта. Пренесоха живите в кулата на рицарите.

На другия ден при Емелин дойде майсторът, който ръководеше възстановителните работи. Голямата зала беше най-сетне готова.

— На времето тук, вътре в крепостта, имаше малък параклис — каза той. — Преди да вдигнат другия, до реката.

Той прокара пипнешком ръка по камъните на стената. Емелин видя изведнъж пред себе си черна дупка, защото камъните се бяха разместили. Тя се наведе и надникна. Отворът беше достатъчно голям, за да може човек да се промъкне през него.

— Господи! Какво е това? Таен път?

— Точно така. Много мъдра система са измислили — каза майсторът. — Вчера разгледахме всичко и се вмъкнахме вътре... Истърин, зидарят Коб и столарят Уотсън. Това е тунел, който води надолу, към подземните тръби на цистерната, от която крепостта се снабдява с вода. Една от най-сполучливите идеи в отбранителната система на крепостта.

— В какъв смисъл? Никога не бях чувала за това.

— Но вие трябва да го знаете, милейди. Може някой ден да ви спаси живота. Когато крепостта е в обсада, мъжете могат да използват тези кухни под стените. А когато стените рухнат, враговете могат преспокойно да влязат и да завладеят крепостта. Тогава, благодарение на тази чудесна система, подземните ходове могат да бъдат наводнени с вода от цистерната... което значи, че враговете ще се издавят.

Емелин потрепери.

— Не зная Морлекс да е бил някога обсаждан — каза тя.

— Но е така — възрази майсторът. — Последния път крепостта е била обсадена от крал Стивън, когато се е опитвал да заеме мястото на кралица Матилда.

Майсторът намести с рамо камъка на предишното му място. Никой не би могъл да предположи, че зад него е входът към таен

тунел.

— Знае ли някой какво ни носи бъдещето — каза той. — Мирните времена никога не траят дълго. А войни ще има винаги, не мислите ли?

Човекът имаше право. Емелин си помисли за ранените в кулата, които се надяваха да оздравеят, и за двамата мъртви, които бяха погребали вчера.

— Старата отбранителна система още съществува, това поне е сигурно. За да можем да я използваме, трябва да намерим колела, с които да отваряме шлюзовете, и тогава всичко ще е наред...

Емелин нямаше представа как трябва да стане всичко това. Доколкото знаеше, цистерната не бе чистена от години. Случваше се в кофите, с които качваха водата, да плуват парчета мърх.

— Това не е всичко, милейди — продължи майсторът. — Няма да повярвате, но открихме къде свършва тунелът...

— Свършва? — попита глупаво Емелин. — Искате да кажете... Значи под крепостта има таен тунел, който води навън?

— Точно така. И да ви кажа ли — изобщо не е за чудене. Всеки що-годе разумен господар на крепост заповядва да бъде прокопан такъв тунел, за да могат хората, в случай на нужда, да избягат. — Това звучеше убедително.

— Ще ви помоля да помислите, милейди, дали няма да заповядате все пак да построим отново стария параклис...

Емелин не беше особено въодушевена от тази мисъл. Нали монасите си имаха сега нова голяма църква. Вече бяха помолили и да им разрешат да проповядват всяка неделя на пазарния площад в Морлекс и всеки четвъртък в Уичърли. Ако и тук, вътре в крепостта, има параклис, едва ли щеше да е възможно да откажат на някой от монасите да служи в него, а той щеше да претендира и за ролята на изповедник.

Не, това наистина не й харесваше. Главата на ордена, Бернар дьо Клерво, беше широко известен с това, че предпочита да вижда жените като монахини зад манастирските стени.

— Този стълб, от който започва тунелът, ще бъде, разбира се, включен в строежа — обясни майсторът.

Но Емелин си мислеше за разходите, свързани с евентуален строеж на параклис.

Тя поклати отрицателно глава.

Майсторът беше явно ужасно разочарован.

По-късно, вече останала сама, тя се запита защо ѝ беше разказал той за тайния тунел тъкмо сега, когато господарят бе потеглил с малката си армия?

Крепостта изглеждаше празна, въпреки че бяха останали още много хора. В двора обучаваха новодошлите рицари, зад кухнята Торъл и неколцина слуги пълнеха чували с току-що овършано жито, конярите разхождаха купените през юли млади коне, а всяка заран пред голямата порта чакаха търговците със своите каруци, натоварени със стоките, които се надяваха да продадат.

С мислите си всички бяха при мъжете, потеглили на война срещу принц Кадоуладър. Стражите наблюдаваха зорко далечните сини планини на Уелс. Носеха се слухове, че вече е имало едно сражение на някаква река северно от Гламорган и че Нийл Фицджулиън е победил. Сега бил с малката си войска вече на път за Глин Сирог.

Няколко дена по-късно отново донесоха в Морлекс ранени бойци. Всички бяха в окаяно състояние, защото им се бе наложило да изминат без придружители обратния път през планините. Сега лежаха, уморени до смърт, в предния двор.

— Господи, само толкова ли са? — възкликна Уолтър, който се връщаше с празни каруци от склада. — Някои не са издържали? Поне два пъти повече са тръгнали за насам.

Емелин не му отговори, защото имаше толкова много работа, че не можеше да губи нито миг. Не знаеше къде да подслони толкова много ранени, защото във вътрешните дворове имаше много малко покрити помещения. Конюшните и кулата на рицарите бяха вече претъпкани, а бяха, освен това, тъмни и невероятно мръсни.

— Ще откарате сега тези нещастни мъже с каруците долу в града, в моята къща. Ще я използваме като лазарет. Освен това двете бегини са там и ще има кой да се погрижи за ранените.

— Боя се, че няма да имам време. Вашият съпруг очаква оръжието, което сега товарят.

— Ще му се наложи да почака малко повече — каза гневно Емелин и се залови да разтоварва щитове и шлемове от една от каруците и да ги хвърля на земята.

Хората на Уолтър я гледаха нерешително.

— Оставете ранените там, където са — каза Уолтър. — Те са рицари и са свикнали. Трябва да тръгна час по-скоро. В Глин Сирог сражението е в разгара си и...

Емелин сякаш не го чу. Тя задърпа с все сила от каруцата една бойна брадва и успя да я хвърли в краката му.

Уолтър изглеждаше застрашително с полепналата по косата му кръв и ядно стиснатите устни, които бяха станали почти бели.

— Къщата в града вече не е ваша! И не можете да решавате какво да става или да не става там. Тя е собственост на моя господар.

— Махнете се от пътя ми! — изкрещя Емелин, покатери се на каруцата и посегна към юздите.

Присъстващите отвориха широко очи, любопитни да видят как ще свърши този словесен двубой. Емелин знаеше, че с вехтата си престилка и вдигната високо коса не прилича сега на свикнала да заповядва господарка, а по-скоро на робиня. Само че това не я притесняваше ни най-малко. Важно беше единствено и само да се погрижи за болните и умиращите.

— Ако не желаете да ми помогнете, ще откарам сама ранените в града — каза тя, твърдо решена.

Уолтър изруга и махна на рицарите си да почнат да разтоварват каруцата.

Времето продължаваше да е сухо. Това беше добре за жътвата, но кравите даваха вече много малко мляко, защото им липсваше зелена паша.

— Ами то си е така — философстваше по-възрастната бегинка, седнали с племенницата на една пейка пред пералнята, двете ронеха грах. — Кое е добро за житото, е лошо за млякото.

Емелин също беше излязла навън за глътка въздух, защото в работилницата беше непоносимо горещо.

— Но е добре за грашката — измърмори по-младата и плахо ѝ се усмихна.

Емелин я погледна. Бертилда говореше много рядко.

— Да, за граха е добре — повтори Мейнсант.

Ранените лежаха на слънчице върху чували със слама в двора пред конюшните. Доведените от Емелин от крепостта чирачета влачеха

с кофи вода, за да измият ранените, вперили алчни погледи в Бертилда.

От няколко дни двете бегинки белеха грах. Когато проснатата в краката им покривка се напълваше, носеха я към струпаните плоски телени кошници, изпразваха граха в тях и ги разтърсваха. После вдигаха пълните кошници на покрива на кокошарника, за да изсъхне жълтият грах на слънцето. Най-много след два дни можеха да го прехвърлят в чували. Гъста грахова супа, в която е врял овчи кокал, беше вкуснотия, която се услаждаше на всички през дългите зимни вечери.

Емелин наблюдаваше двете жени, които работеха толкова сръчно. Натискаха с палец зрялата шушулка, докато тя се пукне, изваждаха с едно движение лъскавите топченца и ги оставяха да паднат върху покривката в краката им. Празните шушулки хвърляха в чувал, който щяха да отнесат после на свинете.

Емелин затвори очи и остави слънцето да огрява лицето ѝ. На двете жени дължеше чудесния ред в къщата си. Дори килерите бяха пример за чистота и ред. Лук и треви бяха окачени до трайни салами и пушено месо. Под една кърпа зрееха пити кашкавал, имаше и яйца, и осолено масло, чувалите с изсушените грах и боб вече можеха да заминат за кухнята. В спалните миришеше чудесно на сменената наскоро слама на дюшеците, чаршафите бяха не само белоснежни, но и меки и дъхави.

Емелин се прозя. Двете жени наистина ѝ струваха куп пари, но си заслужаваха всяко пени. Бяха организирали всичко до съвършенство. Изведнъж ѝ скимна нещо. Защо да не превърне дома си в странноприемница? Откакто крал Хенри се беше възкачил на трона и Англия беше почнала да се възстановява от ужасите на войната, пътниците бяха повече от когато и да било. Колкото повече се замисляше, толкова повече ѝ харесваше тази идея. Двете жени бяха крайно пестеливи и рядко харчеха нещо от заплатите, които получаваха от нея. Щеше може би да ги придума да ръководят странноприемницата, ако ги убеди, че по този начин могат доста да забогатеят.

Една мисъл изпреварваше другата. С приходите от добре ръководена странноприемница и със златарската работилница тя би могла да живее безгрижно. Каква чудесна, примамлива мисъл. Да

избяга най-сетне от този мъж, който я използваше нощ след нощ с надеждата, че тя отново ще забременее.

— Ще донеса вода — каза в този миг Бертилда и я откъсна от мечтите.

Емелин отвори уплашено очи.

— Горещо е — каза Бертилда и стана. — Ще донеса вода за пиене.

Емелин я гледаше как прекосява двора. Бертилда носеше скромна сива рокля и дървени обувки. Ранените вдигаха глави, за да видят хубавото момиче.

— Да, да... измърмори Мейнсант. — И монасите вече се мъкнат тук.

— Монасите ли? Но защо?

— Заради нея — каза възрастната бегинка. — За себе си грижа нямам, аз съм вече стара, но... те искат Бертилда. А знаете ли защо? Защото искат да я покалугерят. Непрекъснато търсят жени, които работят и не се омъжват... и почват да им внушават колко хубаво било за една жена да живее като монахиня в манастир и колко щял да им се радва господ... иде ми да се смея! Та сега са се спрели на Бертилда...

— Дай на монасите нещо да хапнат, но не ги пускай в къщата — каза твърдо Емелин.

— Моята сестра, майката на Бертилда, роди само момичета — продължи Мейнсант. — Нито едно момче. Бертилда е живяла само между жени. Девет сестри, две лели и нейната майка. Сестра ми овдовя преди Бертилда да се роди. Бертилда е добро, работливо момиче. От мъже няма никаква представа. Затова е толкова щастлива. Другите ми сестри и аз направихме всичко възможно, за да станем бегинки. Искаме да работим и да печелим пари, а не да свършим като калугерки.

— Госпожо Емелин, получих малко сребро — каза Ортмънд, който се беше появил на прага на работилницата.

— Ето на, появи се още един, един от рицарите — прошепна Майнсант и хвърли празна шушулка в чувала за свинете. — Тоя непрекъснато се мотае край нея.

— Идвам — извика Емелин на Ортмънд и се наведе над бегинката. — А друг някой да се навърта и да иска да разговаря с Бертилда? — попита тя тихо.

— Да поприказва ли? — възкликна горчиво по-възрастната жена. — Много му се иска да я заговори. Но той само я гледа от улицата, хвърля ѝ едни погледи, нали разбирате... русокосият младеж. Щом си свърши работата, с която го е натоварил неговият господар, веднага препуска насам и чака, дълго чака, само за да я зърне. Моята Бертилда...

Не беше трудно да се разбере кой е мълчаливият обожател. Уолтър! Емелин се обърна ядосана и последва Ортмънд в работилницата. Уолтър нямаше право да досажда на когото и да било от нейния персонал. Добре разбираше какво търси тук. Погледите на ранените издаваха достатъчно ясно мръсните им мисли. На това трябваше да се сложи край. На тоя Уолтър трябваше да му се прочете дълго конско. Дори ако ѝ се наложи да поговори с Нийл Фицджулиън по въпроса. Разбира се, ако съпругът ѝ се върне от тая проклета война.

Над уелските планини беше надвиснало гарваново черен облак, предвещаващ близка буря. И Нийл беше навъсен като облак. Искаше да сложи най-сетне край на проклетата обсада на Глин Сирог, но за тази цел му трябваше сухо време.

Препусна уморено покрай редиците на своите войници, за да им внуши още веднъж, че щом запалят котлите с катран, те трябва веднага да се дръпнат назад. Те му се хилеха с изпоцапани лица.

— Е, ще нападаме ли най-сетне? — извика му весело Уолтър. — Тези дяволи се бранеха храбро, трябва да го призная... имаме много ранени и убити... сега трябва да им дадем да се разберат!

Нийл не му отговори. Над тях се издигаше келтската крепост. От четири дни нейните обитатели се съпротивляваха упорито, въпреки че ги обстрелваха непрекъснато с катапулти. Дори оттук, докъдето стигаха техните стрели, можеха да се видят разрушенията, които стеноломите вече бяха причинили.

Господарят на Морлекс би предпочел хората в крепостта да се предадат. Но сега се виждаше принуден да подпали цялата стена. Въздъхна, вдигна металната яка на ризницата си, за да му пази врата и долната част на лицето, намести си шлема.

Уолтър трябваше да нападне отдясно веднага щом пожарът лумне. Той самият щеше да се погрижи за голямата порта.

Войниците му държаха факлите в ръка и чакаха заповедта му. Нийл се питаше дали уелсците вътре в крепостта подозират какво ще се случи след малко. Ако не бяха слепи, трябваше да са видели факлите и да подушат проклетата смола.

Нийл вдигна ръка и даде знак да запалят котлите с катран и да ги придвижат към крепостта. Малко по-късно видя как един от запалените котли прелетя като комета над стената. В същото време докараха стенобитната машина, готова да пробие отвор в стената.

След това всичко стана по-различно от преди. От центъра на крепостта се вдигна черен облак дим. Силни викове раздраха небето и на Нийл му се изправи косата. Не беше обичайният вик на ранени или гневни мъже. Викове бяха на неукрепнали гласове и проникваха до мозъка на костите.

Един от гасконците дотича при него и изрева нещо. По дяволите тоя неразбираем развален френски, помисли си Нийл, който нищо не беше разбрал. Край него се трупаха все повече от войниците му, ръкомахаха диво и крещяха все една и съща дума.

Деца!

Тези проклетите глупаци изглежда вярваха, че Глин Сирог е непревземаем. Наистина ли не подозираха за съществуването на котли с катран, на нормански обсадни кули, стенобитни машини и катапулти? Изглежда бяха се чувствали толкова сигурни в старата крепост, че я бяха претъпкали с жени и деца.

Нийл препусна към подвижния мост, който гореше като факла. И вътре в крепостта се виждаха огромни червени пламъци, които поглъщаха всичко с поразителна бързина. Викове ставаха все по-силни.

— Хвърлят ги през стената — извика му Уолтър, който току-що беше препуснал към него.

Междувременно неговите войници бяха вързали за подвижния мост дълга верига и се опитваха с нейна помощ да го натрошат.

Нийл принуди съпротивляващия се кон да стъпи на моста.

— Да ги вземат дяволите дано! — извика Уолтър. — Защо не се опитаха да преговарят с нас, щяхме да приемем примирие заради децата?

— Те не водят по такъв начин война, въпреки че ние също. Подвижният мост беше станал толкова горещ, че на него не можеше да

се стъпи. Отгоре ги обсипваха със стрели. Един от войниците, които дърпаха веригата, падна улучен. Двамата от другарите му пуснаха веригата, за да го изнесат от обсега на неприятеля. Уолтър скочи от коня и посегна към веригата.

Огънят поглъщаше бавно гредите и мостът най-сетне се разцепи. Едната половина падна в рова.

Отвътре задействаха колелото, с което отваряха портата. Жени и деца нахлуха през нея като паникьосани мравки. Виковете ставаха все по-силни. Някои не улучваха горещите греди и падаха в дълбокия ров. Най-сетне портата беше широко отворена. Орда диви уелсци се понесе срещу тях с копия и къси мечове и ги нападна. Някои бяха като пламтящи факли, защото дрехите им горяха. Атаката беше толкова стремителна, че бойците на Нийл отстъпиха назад.

Самият Нийл се видя заобиколен от крещяща тълпа, хората простираха безпомощно ръце или се опитваха да си помогнат взаимно. Полудели от страх говеда тъпчеха всичко, което им пречеше да избягат от пламъците. Във въздуха се носеше миризма на изгоряла плът.

Жена с обгоряло наполовина лице крещеше истерично и простираше с проклятие към Нийл ръце, в които държеше овъглено детско телце.

Когато Нийл се опита да избегне полудялата жена, тя заби меч между ребрата на неговия кон. Животното изцвили ужасено, вдигна се на задни крака и го хвърли от седлото. Нийл се озова точно пред огромните му подкови.

Емелин се събуди веднага щом Хедуид влезе със свещ в ръка в стаята ѝ в кулата.

— Връщат се! — каза Хедуид, която се беше навела над Емелин. — Носят съпруга ви.

Емелин разтърси глава, за да се събуди. Появата на Хедуид посред нощ беше необичайна. Емелин отметна завивките и седна. Навън валеше като из ведро. Тя отметна нервно разрошената от съня коса от челото си. Обзе я лошо предчувствие.

— Долу в двора ви чака вестоносец. Мъжете се връщат и носят мъжа ви. Той само това каза.

Емелин се зави с разтуптяно сърце в едно одеяло и последва момичето по стълбите.

Покритият с трева двор сега приличаше на езеро. Емелин тръгна, без да обръща внимание на босите си крака и на водата, която ѝ стигаше до глезените.

Мъжете се връщаха от Уелс.

Уолтър яздеше начело на колоната. Едва го позна. Лицето му беше бяло като платно, очите хлътнали дълбоко в орбитите.

— Уолтър! — извика тя и изтича към него.

С мокрите си наметала мълчаливите рицари зад него бяха като издялани от камък.

— Къде е... — подхвана тя и се озърна.

Едва сега видя, че Уолтър води един кон за юздата, а на гърба му лежи увито бездиханно тяло.

— Мъртъв ли е? — изпелтечи тя.

— Конят му го стъпка с подковите — обясни Уолтър. — Улучен е ранения му крак. Докато минавахме през града, заповядах да доведат бръснарите.

Двама рицари занесоха тялото на съпруга ѝ в стаята горе в кулата. Камериерките, които бяха спали при Емелин и сега слизаха по стълбата, се притиснаха уплашено към стената. Рицарите смърдяха на дълго немита пот и на коне. Те сложиха внимателно мъртвешки неподвижния си господар на леглото.

— Нямаше друг начин да го пренесем. Вече не можеше да се крепи в седлото. Затова го завих в наметалото и го сложих с лицето надолу напреки на седлото — каза тихо Уолтър.

Емелин никога не беше предполагала, че могат да донесат мъжа ѝ в такова състояние. Тук всеки знаеше, че тя не го обича. Как трябваше да се държи сега?

В стаята замириса на пушек и дъжд. Миризмата беше пропила наметалата на рицарите. Мъжът на леглото простена. Рицарите се спогледаха безпомощно.

Уолтър се залови да развързва колана, с който беше пристегнал наметалото на своя господар.

Емелин го побутна настрана. Гледаше смаяна безжизненото лице на съпруга си. Мръсният и мокър вързоп на леглото я плашеше.

— Още е жив. Проверяха начесто дали диша. Но той не ме позна.

Емелин докосна с ръка ледено студеното лице на своя съпруг.

— Мисля, че кракът му е счупен.

Имаше чувството, че трябва да крещи. Уолтър нямаше ли най-сетне да спре да говори?

Една от камериерките ѝ подаде нож и тя разряза с него връзките на наметалото. Рицарите обърнаха тялото. Раненият извика.

Емелин плувна в пот. Доспехите под наметалото бяха целите в кръв.

Какво, ако той умре, докато се опитват да го съблекат? Щяха ли да я обвинят в неговата смърт? Ръцете ѝ почнаха да треперят.

— Уолтър — прошепна тя задъхано.

— Милейди, оставете ни ние да го направим — каза Уолтър.

Рицарите измъкнаха господаря си от тежките му доспехи и Нийл отново извика от болка.

Емелин се дръпна и отиде до прозореца, за да не чува виковете му. Градските бръснари влязоха в стаята с чантите си.

— Ето ви най-сетне — поздрави ги Уолтър и взе да говори с тях, поглеждайки начесто към лежащия в кревата.

Бръснарите бяха с лъскави от помада къдрави коси и мръсни нокти. Те се втрениха в Емелин, а тя се извърна ужасена. Можеше да си представи какво бяха намислили тези двамата.

Тя заповяда на една от камериерките да намери веднага Готселм и да му заръча да изпрати един от гасконците в града да доведе съпругата на Авенант.

Момичето я изгледа с широко отворени очи.

— Да, но... боя се, че майстор Авенант едва ли ще позволи на жена си да тръгне посред нощ...

Емелин се беше превърнала във възел от нерви. Тя изблъска нетърпеливо момичето към вратата.

— Трябва ли първо да те набия, за да изпълниш каквото ти казах? Става дума за живота на твоя господар!

Камериерката заслиза разплакана по стълбата.

Сега Емелин се усети, че е само по къса бяла нощница, защото беше захвърлила някъде прикриващото голотата ѝ одеяло. Всички в стаята можеха да видят зърната на гърдите ѝ, дългите ѝ крака. Но какво значение имаше това сега?

Тя се приближи бавно към леглото.

Нийл Фицджулиън, господарят на Морлекс, беше вече съвсем гол. Лежеше на кревата разперил ръце и крака. Пенисът му лежеше наполовина възбуден на едно от бедрата. Тялото му миришеше на влажен пушек. Кожата му беше необичайно бледа в ярък контраст с червените косми по срамните места и жълто-синята подутина, която стигаше от лявото му бедро чак до коляното. И двете му ръце бяха обгорели, краката и ръцете целите в мръсотия.

Камериерките бяха донесли вода. Емелин потопа кърпа и му избърса лицето с набола червена брада. Той имаше треска и тя усещаше през кърпата горещината, която излъчваше кожата му.

Очите му се отвориха като цепки и тя спря уплашено да го бърше. Пръстите му стиснаха китката ѝ с неочаквана за един болен сила. Емелин стисна зъби, за да не извика.

— Крака... да не го режат — изрече той с мъка. — Предпочитам да умра.

Уолтър пристъпи напред и тя разбра по израза на лицето му, че е викнал бръснарите тъкмо с тази цел.

Но без крак съпругът ѝ едва ли щеше да има шанса да задържи Морлекс. Крал Хенри можеше да си позволи да докаже великодушието си, подарявайки на рицар, който му беше спасил живота, тези погранични земи със задължението да ги брани, но за целта му трябваше здрав мъж.

Тя гледаше замислено бялото като платно лице на Нийл. Не се ли беше надявала непрекъснато на възможност да му отмъсти? Сега я имаше. Ако му отрежат крака и той оживее, кралят сигурно ще му отреди някой спокоен пост. Ако осакатее, той ще може да се движи само с патерици.

— Кракът му не може да се спаси — измърмори Уолтър. — Никакъв шанс.

Красивите кехлибарени очи светеха трескаво. Нийл я погледна с тях и в погледа му имаше мълчалива закана.

Какво иска от нея? Нали знае как мечтае тя да се освободи. Не беше ли откраднала злато, за да се опита да избяга? Забрави ли как я обвини, че иска да избяга с Найджъл, който бил неин любовник? Ако си запази крака, а той продължи да гние, той ще умре и тогава тя ще е свободна. Трябваше да го знае.

Тя се наведе над него и му даде вода. Той преглъщаше с мъка, водата се стичаше от ъгълчетата на устата и мокреше шията. Погледът му беше втренчен в нея.

— Момчето — изхърка той.

Рицарите се наведоха към него, за да го разберат. Уолтър я погледна. Емелин седеше неподвижно, защото съпругът ѝ държеше със сякаш железни пръсти китката ѝ.

Какво искаше да каже? Изведнъж проумя. Та единствено той знаеше къде е нейният син. Само ако останеше жив, тя имаше надежда да види отново Магнус. Господи, беше в неин интерес да направи и невъзможното, за да му спаси живота.

— Да го обърнем ли така, че кракът по-малко да го боли? — попита Уолтър.

Емелин погледна отново към мъжа в огромното легло. Той наистина искаше да се спазари с нея. Спасението на крака му срещу нейния син, единственото, което тя обичаше. Колко жесток беше, колко безмилостен и вулгарен.

Към такъв човек не можеше да изпитва съжаление. Ни най-малко. С бързо, неприязнено движение отдръпна ръката си.

— Милейди? — върна я Уолтър към действителността.

Емелин взе решението си. Нийл Фицджулиън щеше да запази крака си. Трябваше някак да го постигне. Защото, ако той умре, тя никога няма да разбере къде е Магнус.

Наведе се ниско над него, за да не могат другите да я чуят.

— Обещавам ви да се погрижа бръснарите да не ви отрежат крака.

Той присви презрително устни. Имаше точно толкова доверие в нея, колкото тя в него.

— Заклевам се — повтори натъртено тя. — Гейудан, съпругата на майстор Авенант, ще дойде след малко. Тя разбира от болести.

Очите му се отвориха широко от учудване.

— Но и бръснарите чакат отвън — не можа да се сдържи тя да не добави. — Ако пожелаете... ще ги викна да влязат. Достатъчна е една ваша дума.

Въпреки ужасната рана, която го беше тласнала на ръба на смъртта, той сигурно е все пак в състояние да превъзмогне нрава си и да прояви известна доброта. Господи, за него е толкова лесно да каже къде е изпратил сина й. Но той мълчеше. Въпреки опасността, ако все пак умре, да не отиде на небето.

— Милорд? Нийл? — извика Уолтър, защото видя, че господарят му затваря очи.

— Той е в безсъзнание и не ви чува — каза Емелин и се залови да промива раните на мъжа си.

Уолтър прехапа устна.

— Това за Гейудан не биваше да го казвате — забеляза той.

Емелин отметна с енергично движение косата си и го погледна.

— Сър Уолтър, напуснете сега заедно с рицарите си тази стая и кажете на готвача да ви даде да хапнете. Конярите да се погрижат за конете. И ми изпратете Торъл. Да ми донесе кана вино и нещо за ядене. Гладна съм.

Не беше сигурна, че той ще допусне да се държат така с него, но Уолтър само си свали шлема, прокара ръка през русата си коса и излезе, без дума да каже, от стаята. Рицарите го последваха без подканване.

Не преставаше да вали. Старият свещеник и младият му колега дойдоха от града, за да дадат на болния последно причастие.

— Той още не умира — отсече Емелин и отпрати и двамата. Пухтенето на Гейудан се чуваше отдалеч, докато тя се качваше със своето вързопче билки по стълбата. Емелин ѝ помогна да си свали палтото и го окачи пред камината да се суши.

— Ама че гадно време — оплака се тя. — Реката е придошла и е повлякла какво ли не. Дано скоро спре да вали, че ще залее бреговете.

Емелин ѝ подаде чаша вино, за да се подкрепи, после я заведе до леглото.

Гейудан се наведе над ранения, опипа му корема, помириса му устата и сложи ухо на сърцето му. След като прегледа много внимателно и крака, тя се отпусна на един стол.

— Какво искате да чуετε от мен? Да отпратите тия смешни бербери? Да ви уверя, че мога да му спася крака?

Емелин ѝ доля вино и я погледна втренчено.

— Той настоява ли да си запази крака или не? — натърти Гейудан още веднъж. — Така си и мислех. Ами ако проклетият крак му отрови тялото и той умре? Нали тогава ще ме изгорят на кладата, момиче. Не вас. Вие ще сте просто неговата вдовица. А кралят няма да е особено затруднен да намери нов съпруг на хубавица като вас. Та ако искате да чуετε моя съвет... Извикайте роксетърския доктор. Той знае много неща. Евреин е, като дядо си, стария Хан Коен. Аз предпочитам евреите пред италианците. Той ще направи за господаря всичко, което зависи от него. И тогава никой няма да може нищо да ви каже, в случай че...

— До Роксетър и обратно са два дена... — отвърна Емелин. — Пътищата са непроходими.

Гейудан протегна ръце над пламъците.

— Тази рана му е от отдавна. Изглежда винаги го е наболявала. Но толкова красиво и силно тяло е дар от бога. Във всеки от нас е примесено добро и по-малко добро, през всеки от нас минава поток от главата към бедрата и стъпалата... после отново се връща... Тази рана никога не е заздравявала напълно.

— Личи си. Вече много му е напакостила. Бръснарите ще му отрежат крака. Но си мисля, че той и тогава ще умре.

Емелин вече едва се държеше на крака. Тя седна на леглото и опря глава на ръце.

— Старият Хан Кoen, лека му пръст, беше майстор по срязване на гноясали рани. Работеше с много тънки стоманени ланцети от Толедо и успяваше да изчисти дяволската отрова. Трябва да се изрежат местата, които вече са загнили, разбирате ли ме? След това раната да се наложи с лапа от добре сварен лук, докато всичко добре се изчисти.

В същия миг донесоха поръчаната от Емелин закуска. Но само като я помириша и усети, че ѝ се повдига. Тя предложи яденето на жената на Авенант, която приближи стола си към масата и се нахвърли лакомо върху храната.

Емелин затвори очи. Трудно ѝ беше да диша.

— Отвори раната и премахни отровата. Но ми обещавай да не отрязваш целия крак.

Гейудан човъркаше с нокът в зъбите си.

— Това е рисковано — каза тя после. — Когато се изрязва загнило месо, често се случва да остане някое парченце и тогава разложението обхваща цялото тяло. А това означава сигурна смърт. Затова мнозина доктори смятат, че е най-добре раната да не се пипа.

Тя избърса устата си с ръкава и отмести чинията.

— Но в този случай... ами състоянието му ще се влоши, защото конят е паднал върху него. Личи си по треската.

Уолтър се върна. Беше свалил доспехите, косата му отново си беше руса както винаги, защото дъждът я бе измил. Под очите му се бяха очертали сини сенки, издаващи, че е изтощен.

— Уолтър, трябва ми четирима яки рицари, които да държат господаря, докато се почисти раната — каза Емелин.

— А на мен ми трябва четири кофи сварени трици, които още да вдигат пара — каза Гейудан. — И чисти кърпи. Ама ще помоля да не са от кухнята. Нося си свои ножове, но с удоволствие бих опитала и тези на готвача, за да видя дали някои няма да ми свършат работа.

Бръснарите напиреха да влязат, поклониха се и се усмихнаха. Единият бръкна в торбата си и извади лъскав трион.

Откъм леглото се чу протестиращо пъшкане.

Значи е буден, каза си Емелин. Много ѝ се щеше да му каже, че бръснарите ей сега ще пристъпят към работа. Само за да го поизмъчи. Като отмъщение за всичко, което ѝ беше причинил.

— Имате ли някакви пари? — попита тя вместо това застаналия до нея Уолтър. — Дайте на тези мъже две пепита и ги отпратете да си вървят. Всъщност не, в тази буря ще е по-добре, ако хапнат преди това нещо в кухнята.

Уолтър я погледна смаяно. Емелин опря глава на една от подпорите на леглото, беше така безкрайно уморена.

— Значи ще се опитате да му спасите крака? — каза рицарят, поклати глава и излезе.

За щастие кракът не беше счупен. Това стана ясно, когато Гейудан срязва с ножа старата, незаздравяла рана, а четирима рицари държаха здраво Нийл. От срязаното месо бликнаха гной и кръв. Мъжът на леглото извика веднъж, а после припадна.

Смрадта в стаята беше почти нетърпима. Момичетата едва успяваха да изчистят. И чаршафите трябваше непрекъснато да се сменят. Гейудан работеше като луда и хвърляше изрязаното месо в една дървена паница. От време на време горе се качваха рицари да попитат дали могат да бъдат полезни с нещо.

Емелин беше седнала на стол в долния край на леглото и се беше замислила дълбоко. Когато готвачът се появи с триците и обеления лук, тя се изправи. Подложиха под бедрата на господаря кравешка кожа, над нея сложиха овча. След това изляха горещата смес в раната и завиха крака от горе до долу.

— За бога, дръжте го здраво! — изкрещя Уолтър на четиримата рицари, които се хвърлиха върху мъжа в леглото, защото той крещеше, сякаш го дерат, и се дърпаше като луд.

Гейудан се разхождаше нервно напред-назад, бършеше ръце в престилката си. Лицето ѝ лъщеше като пържена сланина, така се беше изпотила. Кой знае дали беше от напрегнатата работа или от страх, защото не беше сигурна дали нейният метод ще се окаже сполучлив.

След известно време тя се върна при леглото и помогна на слугите да махнат пропитите с кръв чували с трици и да сложат чисти. Кракът на Нийл приличаше на варен говежди бут.

Емелин спеше седнала. Когато се събуди, вън още беше тъмно, но дъждът бе спрял. В стаята беше здрачно и тихо. Смрадта още не се беше разнесла.

Гейудан седеше до камината. Тя се надигна с мъка, отиде до леглото и се загледа замислено в мъжа, който лежеше там и беше трескав. Той мърмореше нещо неразбираемо и се опитваше да отметне с ръце завивките. Тя търпеливо го зави отново.

— Триците ще изтеглят отровата, но той още доста време няма да се отърве от треската и ще отмалее от нея. Ще трябва да го къпете често със студена вода — предупреди тя Емелин.

— Двама рицари ще те придружат до града — каза Емелин и стана.

Гейудан я погледна с благодарност. Още не се беше развиделяло и навън беше тъмно. Явно се зарадва, че няма да ѝ се наложи да се прибира сама.

Емелин изпрати жената до вратата.

— Хайде, кажете, момичето ми, защо всъщност искате той да живее? — попита тя и се втренчи любопитно в господарката.

Емелин не отговори нищо.

— Ами добре, ваша воля. Ако нещата потръгнат зле, ще кажа, че сте направила за него всичко, което ви е било по силите... както го повелява дългът на добра съпруга — побърза Гейудан да добави.

Готселм беше сложил двама рицари на пост пред вратата и по лицата им личеше, че много биха искали да зададат въпроси.

Но Емелин беше прекалено уморена, за да им обърне внимание. Тя затвори тежката дървена врата, но не я залости.

В стаята беше топло. Дъждът не бе донесъл прохлада.

Застанала пред камината, тя забеляза многобройните петна по нощницата си. С омерзение я съблече и я хвърли в огъня.

След което веднага се почувства по-добре.

Нийл се съвзе от припадъка, но с голяма мъка можа да отвори очи. Усещаше кожата на лицето си изпъната и сякаш пламнала. Изпитваше ужасни болки. Но още по-лошо беше, че не можеше да си помръдне крака.

Намокри с език пресъхналите си от треската и напукани устни. Откъслечни спомени нахлуха в мозъка му. Беше болен, много болен. Чуваше пискливи детски викове, почувства как конят му пада върху него.

После видя нея. Съвсем гола жена с чудесно тяло и дълга коса танцуваше на светлината на пламтящия огън. Движенията ѝ бяха грациозни и гъвкави като на самодива.

Тя сякаш доплува до леглото, вдигна високо завивката и легна до него. Желанието да докосне това ангелско същество се превърна за него в идея фикс. Но когато се раздвижи, сякаш демони забиха нажежени мечове в бедрата му. Затова продължи да лежи неподвижно, доволен, че стройната хубавица е до него.

Сигурно някой му я беше пратил да пази живота му. Присъствието на това дишащо същество беше вълнуващо, но и успокояващо. Имаше чувството, че тя му вдъхва нов живот. Затвори облекчено очи и въпреки силната треска, веднага заспа.

Емелин беше вперила неподвижен поглед в сенките, които пламъците в камината хвърляха на стената. Допреди няколко минути беше капнала, струваше ѝ се, че няма да може да се довлече до леглото. Но сега беше изведнъж съвсем будна. Беше си спомнила, че е забравила нещо много важно.

Нали искаше всъщност да помоли Гейудан за нещо.

Ако Найл Фицджулиън остане жив, имаше надежда да намери Магнус. Но ако останеше жив, имаше опасност той да се опитва отново и отново да ѝ направи дете. А тя не искаше второ дете от мъжа, който лежеше до нея. В никакъв случай.

Ето че беше забравила да помоли Гейудан да ѝ донесе от онези билки.

Уолтър се озърташе почти отчаяно, дано я види, въпреки че би трябвало да си забрани тъкмо сега да мисли за нея. Беше началник на рицарите, наредени от двете страни на улицата, водеща от портите на крепостта до пазарния площад в Морлекс.

Рицарите, яхнали с изправена стойка своите коне, представляваха наистина внушителна гледка, очите им бяха вперени в бяло-зелените знамена с цветовете на крепостта, които държаха в ръце. Беше се събрало невероятно множество хора, дошли да зърнат крал Хенри и неговата съпруга. Но онази, която тайно обожаваше, не беше сред тях.

Разбираше, че да я открие сред толкова много хора, беше като да търси игла в купа сено. Селяните бяха тръгнали още вчера, за да стигнат навреме в Морлекс. Уолтър се беше опитал да се придума, че няма да е никак трудно, въпреки множеството, да открие прелестното й лице и приказно тънката й снага. От седмици мечтаеше толкова силно за нея, та понякога имаше чувството, че наистина я държи в обятията си.

От часове яхаше с тежките доспехи бойния си кон и се озърташе, дано я види. Навярно старата й леля й беше забранила да вземе участие в събитието. Друго обяснение не успяваше да намери. Наистина не можеше да ги разбере тия бегинки. Щом искат да водят трудолюбив, но добродетелен живот, защо не дадат обет и не отидат в манастир?

Не беше успял нито веднъж да заприказва двете жени. Тъкмо обратното, те сякаш нарочно го избягваха. При това той често придружаваше господарката до къщата й в града, използваше всяко слизание с поръчение в Морлекс, за да мине покрай тази къща, все с надеждата да види Бертилда. Беше почти сигурен, че момичето не знае дори как изглежда той. В нейните очи беше просто рицар като толкова други. Мъж с доспехи, който носи шлем и меч.

Беше поразпитал, разбира се, някои от другарите си, за да разбере нещо повече за тази общност.

Научи само, че не е орден в обичайния смисъл на думата, защото жените не даваха обет, нито бяха задължени да се отчитат пред някого за постъпките си. Избираха доброволно този скромен живот, който се състоеше от работа и молитви, посвещаваха се, освен това, често на трудната задача да помагат на бедните.

За него най-странното беше, че макар да не бяха монахини, очевидно бяха напълно доволни да водят живот като техния. Още по-странно бе, че, изглежда, нямаха нужда от мъже.

Не можеше да го проумее. Особено що се отнася до Бертилда с невероятната ѝ хубост. Не можеше да повярва, че дори любопитството не е накарало двете жени да дойдат тук, за да видят краля и неговата съпруга. Той самият искаше да се убеди, че Елинор Аквитанска наистина е най-красивата жена в Европа, както се твърдеше навсякъде.

Кралят щеше да се появи всеки миг. Тълпата се струпа в тясната улица, защото свитата на краля вече се задаваше откъм Чърк. Първенците на град Морлекс бяха застанали на висока дървена трибуна наред пазарния площад, за да приветстват владетеля на Англия с речи, които бяха репетирали дни наред и бяха подготвили толкова усърдно. Уолтър зърна в последната редица дебелия ковач, над огромния му търбух се издуваше черна туника, спусната над яркочервен панталон.

Лек ветреца развяваше бяло-зелените знамена. Готселм, който тъкмо беше огледал още веднъж критично редицата на рицарите, препускаше сега към Уолтър. Двамата наблюдаваха заедно пристигането на рицарите от Анжу, френското херцогство, което принадлежеше на Хенри. Техните цветове бяха оранжево и червено, а на високите им конични шлемове се развяваха черни петльови пера.

— Чух, че щяло да има и турнири — извика високо Готселм, за да надвие шума на фанфарите.

Уолтър кимна. Рицарите бяха, изглежда, в добра форма. Сега в Англия се бяха побъркали по турнири не по-малко отколкото във Франция. За рицари, които нямаха задължения към определен господар, беше истинско удоволствие да обикалят през лятото от едно до друго населено място и да търсят предизвикателства. Тези мъже на

късмета участваха в турнири, за да печелят. Бяха готови да загубят всичко, но и много да спечелят.

Уолтър изпрати още веднъж Готселм да прегледа редиците на техните рицари. Те бяха заели местата си още при изгрев слънце, та беше всъщност време да напоят конете. Уолтър тъкмо се канеше да заповяда на ратаите да донесат кофи с вода, но в същия миг видя червената хоругва на епископа на Сейнт Ботолф. Неговите рицари бяха облечени почти толкова пъстро, колкото италиански комедианти.

Тълпата напираше напред, за да вижда по-добре. Конят на Уолтър изпръхтя, направи няколко танцови стъпки напред и се изпика шумно на улицата, което предизвика силен смях.

Уолтър едва успя да върне своеволния си кон в редицата, когато се появиха Робер дьо Бомон, граф на Лестър, и Ричард дьо Лейси. Заобиколени от рицарите си, двамата така се бяха вдълбочили в разговор, че сякаш не виждаха нищо от онова, което ставаше наоколо им.

А после, съвсем изненадващо, Уолтър откри Бертилда в нейната простичка сива рокля. Тя крачеше с очарователна грация през тълпата. Беше по-висока от повечето жени и той виждаше как покритата ѝ с бяла кърпа глава се мярка ту тук, ту там сред множеството. Дългата ѝ плитка, в която бяха вплетени сребърни нишки, се поклащаше в ритъм с крачките ѝ.

Уолтър изпита желание да я последва, за да не я изпусне от очи и най-сетне да поговори с нея. Но тя изведнъж изчезна.

В това време Торъл се опитваше да влезе във владение на седемнайсетте елена, които кралската ловна дружинка беше убила вчера в горите на граф Херефорд. Само че готвачите и лакеите на краля, хора от Анжу в Прованс, изобщо не бяха склонни да му отстъпят дивеча.

Торъл взе да се ядосва. Бяха му нужни часове, за да стигне до каруците, на които беше натоварено месото за тържеството тази вечер, за да ги придружи до кланицата, където месарят вече ги очакваше с нетърпение. Стотици мъже, на кон или пеша, слугите, рицарите и придворните дами на кралицата, духовните сановници с огромния си багаж бяха изоставили пътя, идващ от Чърк, защото той беше направо

задръстен, и за да могат да стигнат някак до Морлекс, сега вървяха през току-що ожънатите ниви.

Когато Торъл стигна най-сетне кланицата, оказа се, че хората на краля говорят на език, от който един почтен норманин не проумяваше нито дума. Торел се досети все пак, че недоверчивите кралски слуги не разпознават в негово лице домоуправителя на крепостта и затова се държат с него, сякаш е дошъл да открадне елените на граф Херефорд.

— Проклети шутове — измърмори един от хората му. — Мислят почтени хора за такива като тях.

Французите жестикулираха диво и твърдяха, че гощавката за краля трябва да бъде приготвена, разбира се, от неговите хора.

Сигурно нямаше норманин в Англия, който да харесва тази безкрайно арогантна свита на краля. Та ако ще и само поради това, че запасите, които носеха, скоро щяха да свършат и те щяха да плякосат всичко, до което се доберат. В кухнята на замъка мърмореха даже, че придворните на краля са в състояние да опустошат в кратко време и най-богатото васалство.

Кавгата между двете страни ставаше все по-ожесточена и шумна. Ругатни и клетви хвърчаха от едната група към другата. Стигна се даже до използване на сила. Както се беше хванал за кървящия си нос, готвачът на краля заповяда на хората си да натоварят отново дивеча на каруците на графа.

— Ама вие способни ли сте изобщо да сготвите в малкото часове, които ни остават, да опечете елена цял и да го поднесете с все копита, глава, очи и карантия сред ароматно цвекло и кнедли? — осведоми се подигравателно Люк, главният готвач на Морлекс.

— Цвекло ли? И кнедли? Не мисля. Какви са пък тия кнедли? — изръмжа готвачът на краля.

Хората от двата лагера се фиксираха мълчаливо. Печени фазани, които се сервират със забучени пера, та изглеждат сякаш всеки миг ще хвъркнат във въздуха, или опечени на шиш прасенца-сукалчета, които се подреждат до цицките на майка си, бяха кулинарни шедеври, които се поднасяха само на най-тържествени пиршества. Но едър елен, който тежи, дори вече опечен, колкото трима мъже, щеше да е абсолютният триумф на един главен готвач.

Французите се спогледаха.

— То се знае, че и това може да стане — обади се кралският готвач, специалист по сосовете. — Та това е любимото блюдо на нашия пресветъл господар. Но нека ви задам един въпрос... вие можете ли да се справите?

За миг настъпи тишина. Във въпроса се криеше не само съмнение, повече от явно беше, че ги смята за неуки варвари. Но те щяха да покажат на този арогантен тип какви чудеса могат да бъдат извършени в кухните на крепостта.

Торъл чуваше виковете откъм пазарния площад и околните улици, с които хората поздравяваха кралската двойка. Ужасно го беше яд, че е пропуснал толкова важен момент. Живота си даваше да присъства и със собствените си очи да види дали кралицата наистина е най-красивата жена на света.

За щастие после му мина през ума, че ще види кралската двойка на пиршеството горе в крепостта, когато тя ще седне с най-знатните английски благородници и с господаря и господарката на Морлекс на официалната маса. Оставаше му само да се надява, че ще може да изтича за няколко минути от кухнята, в която тази вечер положително щеше да е същинска лудница.

Томас Бекет вече изпитваше желание за чревоугодни наслади, защото беше станало обед. Впрочем допускаше, че едва ли може да разчита на нещо за хапване, защото младият крал беше склонен изобщо да забравя, че е обед, ако е яхнал кон или се е задълбочил в четене. Що се отнася до личните му запаси, канцлерът си спомни, че те са на една от каруците с багаж, до които беше невъзможно да се добере, колкото и да иска. Покори се с въздишка на съдбата си, която го принуждаваше да чака. Преди цялата дворцова свита да стигне до върха на хълма, нямаше да може да предприеме нищо срещу своя глад.

Надяваше се все пак кралската двойка междувременно да се е поуспокоила и да е загърбила кавгата, започната тази заран в малкия ловен замък на граф Херефорд. Впрочем изпитваше и съмнения.

Погледът му следваше яздещата начело кралска двойка. Хенри, възнисьък и набит, не излъчваше като ездач особена елегантност. Освен това изглеждаше по-отегчен, отколкото беше всъщност. Стройната и висока кралица беше заобиколена както винаги от певци, които се чудеха как да привлекат вниманието ѝ.

Въпреки че кралят се беше метнал тази заран без предупреждение на коня и беше препуснал напред с главоломно темпо, слугите му успяха все пак да го напъхат в копринена туника малко преди да пристигне в Морлекс. С шапката, украсена с пера, и поръбеното с кожа, сложено в последния миг наметало, изглеждаше дори издокаран. Впрочем краката му още бяха обути в мръсните ловджийски ботуши, с които след якия гуляй беше заспал, последван и от лейди и граф Лестър. След него яздеха четири пажа, хванали по един край на наметалото.

Процесията стигна най-сетне до пазарния площад. Хората почнаха да викат с пълни гърла, когато зърнаха кралската двойка. Томас знаеше, че сега ще се състои нещо като церемония за добре дошли. Хенри и съпругата му не бяха разменили нито дума, но канцлерът предпочиташе все пак това ядно мълчание пред шумните им кавги.

Томас отново въздъхна. Донякъде можеше дори да разбере гнева на кралицата. Двайсет и три годишният крал беше непоправим женкар, който посягаше не само на нейните придворни дами, на жените и дъщерите на благородниците, но не оставяше на мира дори слугинчетата в кухнята и едва преминали детската възраст селянки.

Трябваше, разбира се, да не се забравя, че и кралицата непрекъснато го предизвикваше, като се заобикаляше с певци, учители и философи. Някои от нейните обожатели демонстрираха доста лошо възпитание, но това явно забавляваше кралицата. Бекет отдавна подозираше, че тя се стреми съзнателно да отмъсти на съпруга си, защото отлично знаеше, че странните ѝ обожатели са трън в очите на приближените на краля благородници.

Един от най-младите подчинени на Томас Бекет спря коня си до неговия и му подаде половин самун още топъл хляб, а след него и мехче с вино. Канцлерът пое с благодарност и двете.

Пред тях се спеша най-неочаквано Гиобърт Фолиът, лондонският епископ, който искаше да поговори с него за една молба.

Томас видя пред себе си шията на кралицата и косата ѝ, хваната в златна мрежичка, в която проблясваха червени рубини. Горката Елинор! Сигурно беше капнала от умора, нали тази заран ѝ се наложи да препуска с кобилата си подир краля. Тези двамата не си отстъпваха в нищо. Тя беше не само не по-малко добра ездачка от краля, беше и

невъздържана, и лекомислена като него. Да препуска в галоп по селските пътища беше същинско безумие, още повече, когато знаеше човек, че пак е бременна. Поне така се приказваше при двора. Последното й дете, принц Хенри, беше на не повече от три или четири месеца.

Канцлерът отпи последна глътка и върна мехчето на Ърнуик. В същия миг си спомни за последното си посещение тук, в Морлекс. Престоят беше общо взето твърде приятен, макар да не можеше да твърди, че цени особено високо ирландеца — негов господар. Виж, съпругата му, тази червенокоса вещица, беше наистина очарователна.

Нийл яхна коня си доста предпазливо — заради крака — и подаде ръка на жена си, за да ѝ помогне. Жестът не беше любвеобилен, а по-скоро собственически. Искаше тя на всяка цена да е до него, за да омилистави краля. Защото преди няколко седмици Хенри му беше наложил тежко наказание, задето се беше оженил без негово позволение. Освен това едва вчера му бе съобщено, че кралят претендира за половината от състоянието на жена му.

Нийл коленичи и подхвана реч, с която поздравяваше с добре дошъл Хенри, херцог на Нормандия и крал на Англия.

Емелин почти усети ръката на съпруга си, когато коленичи и тя пред краля на Англия, защото духналият внезапно вятър беше вдигнал прах и все ѝ се искаше да избърше сълзящите си очи.

Гледаше малко разочаровано краля на Англия, далеч не толкова хубав, колкото беше неговият баща, херцогът на Анжу. Бащата бе наистина много красив мъж, намразил своята с единайсет години по-голяма и подчертано грозна съпруга. Синът им явно бе наследил нейната външност. Хенри Плантадженет беше набит и тялото му над кръста приличаше на бъчва, имаше криви крака и огромна глава с късо подстригана червена коса, почти квадратно лице, изпъкнали светлосини очи и брада, която не допринасяше за благоприятно впечатление. Беше чувала, че изпадал от време на време в пристъпи на ярост и тогава се търкалял по пода и с пламнало лице издавал животински крясъци. Но погледът му, установи тя сега, говореше за изключителна интелигентност и невероятно твърда воля, която е притежавал навярно още като шестнайсетгодишен, когато нахлул с

войската си в Англия, за да оспори трона на покойния крал Стивън и бил толкова близко до победата.

Докато кралят разговаряше с Нийл Фицджулиън, Емелин гледаше очарована кралицата. Елинор беше несъмнено изключителна жена, въпреки че не отговаряше на съвременния идеал за красота. Не беше нито руса, нито синеока. Съвършеното ѝ по форма лице с малко голяма уста беше с по-скоро тъмна кожа. Красивите ѝ кафяви очи издаваха, че обича да е весела и да се смее, но е склонна и към темпераментни изблици, когато иска да наложи волята си.

Сега носеше червена копринена шапчица, над която бе закрепена малка златна, украсена с рубини корона, а много дългата ѝ тъмнокестенява коса блестеше като река на слънчевата светлина. Нищо чудно, че цял свят говореше за нейната хубост.

В този миг епископът на Лондон се наведе към Емелин и изрече забележка относно кралицата, а тя я чу и кимна с глава. Кралят продължаваше разговора си с нейния съпруг. Зад него двама пажове, яхнали понитата си, държаха краищата на поръбеното му с кожи наметало.

Един от двамата беше Магнус.

— Откъде, по дяволите, мога да зная как се е озовал при краля?
— избоботи Нийл — Джосрън заведе момчето при мой приятел в Уолингфорд, добър рицар, семеен човек. Там трябваше да направят от него рицар.

Той избута нетърпеливо една слугиня, която искаше да му помогне да си обуе ботушите. В стаята на кулата беше пълно със слуги, които им помагаша да облекат празничните дрехи. Пред вратата се трупаха пратениците на разни велможи и всеки от тях искаше по нещо, но Уолтър и още един рицар успяваха да не ги пуснат да влязат.

— Кралят знае всичко — каза Емелин с пребледнели, треперещи устни. — Той използва сина ми като заложник.

— Какво ви става? — попита навъсено Нийл и седна внимателно на ръба на леглото, за да се обуе сам. — Кралят знае само това, което аз съм му разказал. Случайността ни е събрала и аз чисто и просто съм се оженил за вас. Казах му също, че момчето е копеле и е от мен. От Лестър разбрах, че трябва да платя чудовищна сума, задето съм се оженил за вас без разрешението на краля.

— Копеле, значи, и от вас? Значи така го наричате? — ядоса се Емелин, застанала все още само по ленена риза и трепереща от студ. — Защо не ми позволихте да отида при него? Единственият ми син е само на няколко метра от мен, а аз... аз можех само да го гледам и да стоя безпомощно, когато той си тръгна с дворцовата свита...

Нийл я изгледа намръщено. Целия следобед трябваше да я държи насила до себе си, нали иначе щеше да изтича при момчето и пред очите на кралската двойка да го смъкне от понито и да почне да го милва и целува.

Уолтър влезе да каже, че ливадата е претъпкана с хора и част от кралската свита се е запътила към града. Първенците на Морлекс, които се намираха по случай днешния празник в крепостта, искаха да поговорят с господаря си по този въпрос.

— Господи, аз пък се надявах, че вече са свикнали сами да се пазят. Но кралят обича този хаос наоколо си. Ще видиш, Уолтър, утре заран, за предпочитане в някой нечовешки час, когато още не се е развиделяло, кралят ще се метне без предупреждение на коня и ще препусне да задоволява ловджийската си страст... разбира се, че цялата му свита ще изпадне в ужасна паника... Зная колко е непредвидим, неслучайно сме прекарвали толкова години заедно по бойните полета. Признавам, че ми трябваше много време, докато проумея кои са истинските причини за това странно поведение.

Уолтър подаде на господаря си скъп кожен колан с катарамата — сребърна вълча глава.

— А кои са? — попита любопитно русият рицар.

— Не можеш ли да се досетиш? Въпреки младостта си Хенри е вече майстор в изкуството да третира първите велможи на Англия и Франция сякаш са глутница ловни псета. Те правят всичко възможно, за да спечелят неговата благосклонност и когато му писне от тях, ги сритва. Виж само Херефорд, Честър, Дьо Лейси, как се свиват, как се унижават в присъствието на краля.

Уолтър пригладил с ръка копринената туника на раменете на своя господар, после взел двете златни верижки, които му подаде една камериерка, и ги окачил на врата му.

— И ние не сме по-добри от тях, Уолтър. Така де, какво ще правим тази вечер? Надяваме се да спечелим благоволенieto на краля, та ровим в калта като свине, които си търсят нещо за ядене. А когато си тръгне, ще сме докарани до просешка тояга, но ще продължаваме да се надяваме, че сме прочели милост в неговите очи.

Той се огледал критично в малкото огледало, което му подаде камериерката. Пригладил с две ръце дългата си къдрава коса, после погледнал към жена си, която вече си беше облякла роклята.

Тя беше от тъмножълта коприна и с шлейф по последна лондонска дворцова мода. Корсажът беше плътно прилепнал и подчертаваше коравите й гърди и тънката талия. От тесните, но въпреки това женствени бедра се спускаше на дълбоки гънки надолу. Емелин приличаше сега на голямо жълто цвете.

Въпреки придворните обичаи не носеше шапка, а беше сресала хубавата си дълга коса на път и я беше пуснала да пада свободно по

раменете. Вплетените в нея наниз от перли контрастираха красиво с медночервената коса.

Уолтър прошепна нещо на господаря си и Нийл кимна одобрително. Бледото лице на Емелин беше розово и свежо само на бузите, след като камериерките я бяха оципали няколко пъти. Устните ѝ блестяха благодарение на специална помада и бяха чувствено червени, а сините сенки на клепачите подчертаваха зеленото на котешките ѝ очи. Изглеждаше наистина чудесно.

В този миг Нийл си каза, че навярно ѝ дължи живота си. Не знаеше защо, но тя бе попречила на ония знахари от града да му отрежат крака.

— Кралицата ще ви възприеме като конкурентка, по-добре щеше да е да ви сложим да седнете другаде — забеляза сухо Нийл.

— Да, някъде, където кралят да не може да я види — ухили се Уолтър.

Емелин слушаше разговора на двамата мъже, които си приказваха преспокойно за нея, сякаш я нямаше в стаята.

Тя добре беше забелязала възхитените погледи, с които камериерките се въртяха край съпруга ѝ. Той още беше бос и само по панталон, издут над могъщия му член. Всички го смятаха за хубав мъж, въпреки че всъщност всички обожаваха не него, а Уолтър заради високия му ръст и русата му коса.

На нея самата Нийл Фицджулиън ѝ напомняше каменните нормански рицари, които почиваха с шлемовете и доспехите си в подземията на църквата в Морлекс, стиснали с две ръце мечовете си. Впрочем мислеше така само когато той не изживяваше някой от припадъците си на гняв.

Той никога няма да ѝ прости кражбата на златото, помисли си тя и потрепери. Ужасът, че тази тайна може един ден да види бял свят, ѝ тежеше повече, отколкото искаше. Тежеше ѝ като камък, който сякаш всеки миг можеше да ѝ смаже сърцето.

От мига, в който погледна за пръв път краля в лицето, вече беше сигурна, че Хенри Плантагенет е мъж, който много добре знае какво става наоколо му. Трябваше само да го зърне човек, за да усети могъществото, което излъчваше, и да разбере какви невероятни владетелски способности притежава, докато други на неговата възраст едва успяват да си заслужат първите шпори.

Беше сигурна, че не е заповядал да му доведат нейния син, нито го е взел сега със себе си само от някаква игрива прищявка. Причината беше по-скоро да използва Магнус като един вид заложник, за да разбере истината за човека, който пренася злато, и за предателите, които са му доверили това злато.

Само като си го помислеше, изтръпваше цялата. Как щеше да издържи тази вечер със съзнанието, че кралят може да я изобличи пред всички присъстващи като предателка, допринесла златото да се озове в ръцете на смъртния му враг, уелския принц.

Застраших не само собствения си живот, но и този на съпруга си и на своя син, призна си тя. Заради мен ще трябва и тримата да умрем.

Нийл застана до нея и камериерките се отдръпнаха ухилени. По лицата на слугите личеше, че са много впечатлени от външния вид и на двамата.

— Боже милостиви, ако продължите да правите тази физиономия, хората ще си помислят, че отиваме не на празненство, а на погребение.

— Милорд, такова нещо не бива да казвате дори на шега — обади се Уолтър.

— Ами тогава си направи труда да я накараш да се засмее.

Слугите отвориха пред съпрузите вратата, до която тъкмо беше дотичал Торъл с готвачите.

— Милейди! — извика домоуправителят. — Трябва на всяка цена да говоря с вас. Много е важно. Става дума за елените на граф Херефорд...

Уолтър избута грубо Торъл встрани, а хората му побързаха да отстъпят назад.

Емелин докосна с връхчетата на пръстите си ръката на мъжа си, вдигна с другата ръка полите и шлейфа, за да слезе по тясната виеща се стълба.

Сега си каза, че кралят най-вероятно няма да я изложи тъкмо днес и то пред всички. А тя щеше да намери може би дори възможност да поговори с Магнус, който не подозираше нищо.

Навън беше топло, въпреки че беше късен следобед. Придворните распоредители полагаха в двора пред голямата зала всички усилия, за да подредят на чакащата опашка важните велможи

според техния ранг. Повечето бяха увлечени в интересни разговори и не обръщаха внимание на усилията на разпоредителите. Графовете Честър и Херефорд направо се отказаха да висят тук и тръгнаха да си търсят бира. Кралят се появи със закопчана до половината копринена дреха, цялата на мазни петна. Очевидно губеше търпение празненството най-сетне да почне и избърза да влезе в новата зала, която още миришеше да прясно издялано дърво. Въпреки молбите на разпоредителите всички се заблъскаха, за да го последват.

На духовни сановници и по-маловажни благородници бяха отредени места на втора маса, точно под сложената на подиум маса за краля. Херефорд и Честър се качиха на подиума и седнаха на пейката до Лондонския архиепископ. Музикантите се подредиха в задната част на залата и засвириха, когато кралската двойка седна на предвидените за нея столове с високи облегалки, които не бяха сложени един до друг. Между тях седнаха канцлерът и неговият приятел, граф Солзбъри.

Кралицата носеше зелена рокля и корона, обсипана с рубини, от която прозрачен червен воал се спускаше до раменете ѝ. Тя се наведе напред и извика един трубадур, който веднага се подчини и дори доведе със себе си свой приятел.

Уолтър, който беше заел на почетната маса мястото си зад Нийл, се наведе и му прошепна нещо на ухото.

— Кралицата е в лошо настроение.

Нийл погледна към Хенри. Елинор беше подхванала опасна игра. Кралят беше започнал да пие от сутринта, лицето му беше болезнено зачервено, а клепачите тежко отпуснати.

Двамата трубадури седнаха на два стола пред кралицата и ѝ разказваха нещо явно доста пикантно, защото звънкият ѝ смях се чуваше в цялата зала.

Подпрял глава на лакът, крал Хенри наблюдаваше жена си. Седналият до него Бекет се опитваше да го въвлече в разговор за Аристотел, но явно единствено Лондонският епископ можеше да бъде заинтригуван от такава тема.

Между масите тичаха слуги и сервираха вино, хляб и сирене. Дьо Лейси, който седеше до Емелин, отбеляза, че хората от Анжу май не се спогаждат с провансалците.

Нийл хвана ръката на жена си, а тя се обърна и го погледна. Уолтър съобщи шепнешком, че кралицата е накарала да издигнат

нейните палатки на долната ливада, докато съпругът ѝ се беше разположил извън крепостната стена, както и канцлерът, Лондонският епископ и Кентърберийският архиепископ.

Нийл смръщи чело. Смяхът на кралицата звучеше провокиращо. Един от трубадурите беше сложил крак на нейната пейка и сега пееше с поглед, изпълнен с любовна мъка. Тя го слушаше внимателно и тъмните ѝ очи блестяха. С бързината на мълния той сложи нежно ръка върху нейната и пак така бързо я отдръпна. Духовниците на долната маса бяха зяпнали двамата. Другият трубадур побърза да си седне на стола и се залови да настройва инструмента си.

— Боже милостиви! — каза тихичко Нийл, защото видя, че монархът наведе глава като бик, който се готви да нападне.

Торъл се появи с опръскана с кръв престилка, придружен от двама кухненски пажове.

— Милейди, изпратете, за бога, някого в кухнята да ни помогне! — простена той, когато успя най-сетне да привлече вниманието ѝ. — Хората на краля... толкова са много... в този миг Робърсън и Дайс защищават заедно с неколцина стрелци нашето печено.

— Господи, кълна се, че сложих рицари на пост в кухнята, за да предотвратят тъкмо това — каза Уолтър и поклати глава. — Тия чужденци ще ни провалят всичко.

Емелин сигурно щеше да изтича лично в кухнята, ако сметнеше, че това има смисъл. В отношенията си с персонала тя не беше особено авторитетна и слугите често се опитваха да видят в нея жената на златаря, а не господарката на крепостта. Та какво би могла да стори тя срещу нахалните и арогантни лондончани, които и без туй смятаха тукашното население за варварско?

Дьо Лейси напълни нейната и своята чаша с вино.

— Всички много обичат кралицата — каза той. — Даже англичаните я харесват.

— Сър Уолтър, идете, моля ви, в кухнята и се опитайте да сложите там всичко в ред — обърна се Емелин към русия рицар.

Томас Бекет, който напразно се бе опитал да отвлече вниманието на краля, сега седеше мълчалив и въртеше празната си чаша между пръстите. В това време Елинор вече свиреше на лютня и пееше. Някой извика музикантите, които се промъкнаха между масите, застанаха

пред кралицата и нейните певци и подхванаха с инструментите си тяхната песен.

— Тя е много талантлива, нали? — продължи дьо Лейси. — Нищо чудно, след като е от такова семейство. Нейният дядо, старият Уилям, беше известен трубадур, изобщо първият, ако се вярва на неговите хвалби. И дори баща ѝ... сигурно е наследила таланта и от двамата. Погледнете само колко ѝ е приятно да е в центъра на вниманието и всички да ѝ се възхищават. И това не е случайно... Луи, кралят на Франция, никога не е крил, че я е обожавал.

Тъй като Емелин не каза нищо, Дьо Лейси веднага млъкна, за да се убеди, че тя поне го слуша.

— Знаете ли, че за нея е трябвало всъщност да се ожени негов по-голям брат? Защо това не е станало? Ами защото клетникът претърпял злополука, както яздил един ден по улиците на Париж... Наистина много глупава случайност. Конят му се подплашил и го хвърлил, защото някакво прасе му се изпречило изведнъж на пътя. По-малкият му брат Луи, който всъщност трябвало да се покалугери, бил измъкнат от манастира, коронясан за крал и оженен за годеницата на брат си.

Емелин кимна. Елинор е била само на четиринайсет, когато се омъжила за симпатичния, възпитан от монасите Луи. Дьо Лейси отпи замислено от чашата си.

— Е, да... тези трубадури и поети! Кралицата ги харесва. Но Хенри предпочита философите и не вдига глава от своите законници и разни други науки... когато не се отдава... как да го кажа... на човешките наслади. Е, да, двамата са наистина много различни. Докато е била женена за Луи, веднъж за малко не се стигнало до скандал. Причина станал трубадурът Маркарбрю. След това дошла и онази история с Бернар дьо Вантадур, син на най-обикновена готвачка. Той не криел страстната си любов към кралицата, тя го вдъхновявала за най-хубавите му и най-любими песни. Е, Хенри Плантадженет проявява много по-малко толерантност от добрия Луи... един божи ден Вантадур просто изчезнал. Дълго време никой не можел да го открие. Сега бил при двора на херцогинята на Нарбон, поне така твърдят.

Емелин свикваше постепенно с начина, по който се дрънкаха клюки за кралицата. Разказът на дьо Лейси ѝ напомни изведнъж за певица, който беше придружил канцлера при първото му посещение

тук, в Морлекс, и я беше помолил да поправи подаръка от неговата възлюбена. Само че как му беше името?

Тъкмо искаше да попита дъо Лейси, когато кралят се наведе изведнъж силно напред и кресна на музикантите. Ядосан, защото те изобщо не реагираха, а продължиха преспокойно да свирят, Хенри ги замери с парче хляб, което не улучи целта си и падна точно пред кралицата.

На горната маса настъпи тишина, защото седналите там бяха видели случилото се. Хенри блъсна с лакът чашата си встрани и тя шумно се преобърна. Той се надигна, като се олюляваше, от стола си и се втренчи в жена си и групата нейни обожатели. Томас Бекет сложи успокояващо ръка върху ръката на монарха, но той ядосано я отблъсна.

Всички очи бяха вперени напред. Всеки знаеше за холеричните припадъци на Хенри, при които той се търкаляше по пода и хапеше застланите рогозки. Кървавочервеното му лице с яростно святкащите очи подсказваха, че е на косъм да загуби самообладание.

В същия миг Емелин зърна управителя на крепостта Торъл, който се появи с неколцина готвачи и чирачета на вратата на залата. Четиримата готвачи носеха на рамене дъска, която много приличаше на откачена врата, върху нея лежеше цял печен елен, заедно с главата, карантията и копитата — беше като жив.

От мястото си не виждаше подробности, защото безброй лакеи сновяха между масите с табли, отрупани с ядене и пиене. Двама рицари от Морлекс пристъпиха напред и надуха фанфарите си.

При този сигнал повечето гости впериха очакващо очи във входа. Торъл, който за щастие беше хвърлил в кухнята мръсната си престилка, сега пристъпваше облечен в черна туника, на чийто колан висеше огромен ключ. Изглеждаше наистина внушително, когато поведе процесията.

Емелин докосна мъжа си по ръката, защото той наблюдаваше краля и изобщо не забеляза появата на Торъл. Нийл махна с ръка на процесията да тръгне.

Готвачите, понесли товара си на височина на раменете, бяха вкопчили пръсти в мазните краища на дъската. От всички страни се чува викове „браво!“

Печеното беше разположено в средата на дъската, заобиколено от цвекло и кнедли, които имаха, освен всичко друго, и задачата да

попречат на соса да потече надолу.

Носачите ускориха крачка, дъската се заклати и горещият сос закапа по пръстите на готвачите. Те забавиха ужасени темпото и се опитаха да хванат с мазни ръце по-здраво дъската, в резултат на което печеното се плъзна още по-напред.

— Продължавайте! — изкомандва домоуправителят. — Вдигнете отпред малко по-нависоко и не се забавяйте. Хайде, по-бързо!

Двамата готвачи, които държаха предната част на дъската, се олюляха под тежестта на печеното, което се беше плъзнало опасно напред, но се опитаха все пак да изпълнят заповедта.

Няколко рицари на граф Норфолк се надигнаха предпазливо от пейката си. И точно в този миг горещият сос премина издигнатата преграда от цвекло и кнедли и закапа от дъската. Едно от чирачетата, забило според заповедта поглед напред, се подхлъзна и падна на пода, сподавило вик на болка.

Изпотените готвачи се препънаха и товарът им се плъзна първо на дясно, после наляво.

Почти всички гости на официалната маса бяха наскочили прави.

Пияният крал се наведе напред с леко отворени уста.

— В името на свети Георги! — извика дьо Лейси. — Кажете, Морлекс, да не мислите случайно, че това на дъската ще вземе да ви избяга?

Нийл не му отговори, защото главата на елена вече беше увиснала от дъската и оставяше влажна диря, понеже мазнината капеше от брадичката на животното.

Торъл се опита да предотврати най-лошото.

— Дръжте добре! — извика той отчаяно. Но за целта нямаше достатъчно място.

Готвачите смениха леко посоката, за да запазят краля от по-близък контакт с печеното.

Музикантите осъзнаха в последния миг каква опасност се приближава към тях. Те захвърлиха инструментите и се пхнаха под най-близката маса. Двамата млади трубадури вдигнаха ръце, за да опазят кралицата.

Но печеният елен се плъзна вече окончателно от дъската и се стовари от височината на раменете на готвачите върху трубадурите.

Кралят избухна пръв в шумен смях. Очевидно изпаднал изведнъж в чудесно настроение, той скочи на масата, извади ножа си и подкани всички да избързат на помощ на християните от официалната маса, понеже били нападнати от извечните си горски врагове.

Гостите на пиршеството седяха смаяни и сякаш сковани на местата си и само дърпаха дъската, погребала певците.

— Разбрахте ли какво става тук? — изрева младият крал. — От векове ние ги преследваме, а сега... сега те дойдоха от горите, за да си отмъстят. Трябва да потушим това въстание!

Най-сетне и гостите се разсмяха. Графовете Херефорд и Солзбъри, пияни като краля, скочиха при него на масата, на която бяха изпопадали чаши и парчета хляб плуваха в локви вино.

Рицарите, които продължаваха да измъкват музикантите изпод дъската, сега се озоваха сред парчета печено месо. Един от тях заби хладнокръвно ножа си в еленовия бут, покрит с няколко кнедли, и го сложи пред краля.

Хенри седна и му се видя изглежда ужасно смешно да наблюдава как Патрик Солзбъри поема с дворцова елегантност еленовата глава, която кралят му подаде с протегнати нагоре ръце.

Емелин също скочи, когато процесията стигна официалната маса, и се вкопчи ужасена в дъо Лейси. Съпругът ѝ се опитваше да помогне на рицарите, да издърпат дървената врата от припадналите трубадури.

Сега кралица Елинор също стана, отстрани обидено цвеклото от роклята си и напусна с придворните си дами официалната маса.

— Благодарение на вашите хора монархът е отново в добро настроение — каза дъо Лейси на Емелин. — А това е наистина чудесно, скъпа. Едно мога със сигурност да ви обеща... за каквото и да помолите в бъдеще краля, той няма да откаже на нито едно ваше желание.

Емелин вече си беше сложила нощницата и беше изгасила повечето свещи, когато чу изведнъж стъпки по стълбата отвън.

Нийл седеше на ръба на леглото и си събуваше ботушите.

— За бога, не пускайте никого да влезе! — изръмжа той. — Все пак нощ е, нали може човек в тази проклета крепост и да поспи!

Но някой блъсна вратата и в стаята влетя Магнус, последван от Джосрън, понесъл вързоп с дрехите им.

Емелин не можеше да повярва на очите си. Стоеше като вцепенена, неспособна да изтича към сина си.

— Майко! — извика Магнус, изтича при нея и я прегърна толкова силно, че тя за малко не загуби равновесие. — Не можеш да си представиш какво изживях тук! И къде ли не бяхме, Джосрън и аз. Ох, трябва толкова много неща да ти разкажа... но не сега. Джосрън казва, че трябва веднага да слезем долу и да се помъчим да си намерим легло. А знаеш ли какво? Бях и при двора на краля. Там има един много строг човек, който се грижи за момчетата от благороднически семейства. Името му е сър Улфрам. Аз трябваше да събирам шлемовете за лъскане, да слагам на мястото на изгорелите свещи нови и тям подобни. А вчера и днес трябваше заедно с другите момчета от благородни семейства да измина пеш целия път от Чърк, защото на каруцата вече нямаше места. Но сър Улфрам каза, че сега мога да си остана у дома.

— За бога, ще се задавиш, ако продължиш да говориш толкова бързо — каза Емелин и го притисна към себе си. — О, скъпи, спри за малко, та да мога хубаво да те видя — изхълца тя щастлива и покри лицето му с хиляди целувки.

Но Магнус се отскубна от прегръдката ѝ.

— Майко, недей! Стига си ме целувала, вече не съм бебе!

Емелин го пусна и се загледа в сина си. Само за няколко седмици той се беше променил толкова неузнаваемо, че тя с мъка вярваше на очите си. Хубавата му коса беше подстригана в нормански стил.

Носеше цветовете на краля, а на наметалото му видя герба на рода Анжу. Стоеше изправен с отметнати назад рамене, притиснал длани към хълбоците. Беше ужасно, защото той изглеждаше като истински рицар.

— Уважаема майко — каза той изведнъж, сякаш се беше сетил за нещо, научено от Джосрън, падна на едно коляно и взе ръката ѝ. — Нека бог ви пази и ви дари благословията си.

Той притисна бързо устни към ръката ѝ и скочи пак на крака. После изтича при Нийл, който го беше наблюдавал цялото това време.

— Милорд — каза той и се поклони дълбоко. — Моите най-искрени пожелания за здраве и благоденствие. Радвам се да съм отново при вас.

— Чудесно е, че изглеждаш толкова добре — каза Нийл. — Как можа за толкова малко време толкова да пораснеш?

— Времето не беше чак толкова малко, сър. Все пак нямаше ни цялото лято. А що се отнася до растежа... казаха ми, че на моята възраст това било нормално — отговори сериозно Магнус.

— Вярно, съвсем бях забравил. Ти ужасно липсваше на майка си. Не забравяй да се молиш за нея. Джосрън, май ще е най-добре сега бързо да слезете долу, за да си намерите легло. Попитай сър Готселм, той е запазил за нашите хора няколко от най-хубавите места.

Джосрън поздрави и Магнус последва примера му.

— Но ти дойде само преди малко, хайде, поостани, скъпи — каза Емелин, без да обръща внимание на ядосаното лице на Джосрън. — Ела, седни на леглото до мен, както обичаше да го правиш... когато беше още малко момче. Ще кажа да ти донесат нещо да хапнеш, а после ще ми разкажеш къде си бил и какво си преживял...

— Не, уважаема майко, трябва да се покоря на своя господар и да сляза долу. Въпреки че бих предпочел да остана. Моята кучка още ли е жива? Роди ли кученца? — Той махна на Джосрън да го последва и изхвърча навън.

— Джосрън... — прошепна безпомощно Емелин.

Нийл кимна на своя оръженосец, който поздрави още веднъж и също излезе от стаята.

Емелин седна на леглото. Магнус беше отново тук, още не можеше да повярва. А колко се беше променил! Външността му, начинът, по който говореше, всичко в него я дразнеше.

— Защо Джосрѝн беше толкова хладен с мен? — попита тя мъжа си.

Нийл се метна внимателно на леглото.

— Защото съсипвате педагогическите му усилия! — отговори той.

Емелин го погледна. Той се беше облегнал на възглавниците и я фиксираше с вдигнати високо вежди.

Знаеше ли нещо за предателите при двора, които бяха пратили злато, за да подкрепят уелсците? Знаеше ли нещо за нея?

Защо не можеше най-сетне да престане да се измъчва така? Дори собственият ѝ син явно уважаваше Нийл. Господи, а защо не? Та нали в края на краищата Нийл му е баща.

Емелин се втренчи в нищото. Животът ѝ явно поемаше в такава насока, че тя не можеше с нищо да я промени. Вече нищо не ѝ принадлежеше.

Нито любимото дете, нито къщата ѝ в града, нито златарската работилница. Всеки свещеник щеше да ѝ каже, че вината е само нейна, защото беше съгрешила, щеше да я упрекне, че не проявява смирението, с което би трябвало да приеме съдбата си.

Но тя не искаше да е съпруга на Нийл Фицджулиън. През последните няколко дена вече беше наясно и колко мрази свитата на краля. Непрекъснатите ръкопляскания, дамите и господата, готови всеки миг да се скарат и непрекъснато загрижени да спечелят нечие благоволение, духовниците, управителите, готвачите и слугите, които поддържаха живота на придворните.

Не, тя наистина не би желала да живее така.

Но не го ли правеше вече? Тази мисъл ѝ беше противна. Никога ли нямаше да се върне към предишния си живот? Никога ли нямаше да заживее отново в градската къща, където беше толкова по-уютно и удобно, отколкото в тази крепост? Никога ли вече нямаше да седи с Магнус, Ортмънд и Том в работилницата и да се труди? Господи, колко силно копнееше за предишния си живот!

— Какво става? Хайде, изгасете най-сетне свещите и си лягайте.

Емелин неохотно стана, озърна се да намери малкия железен конус, с който гасеше свещите. Една крепост не е пригодена да се живее в нея. Крепостите са само за войни. В това и най-добрите слуги не могат нищо да променят.

— Какво каза кралят за малко необичайното сервиране на яденето тази вечер? — попита тя, защото в настъпилата суматоха не бе имала възможност да види всичко.

Откри по някаква случайност конусчето, което явно беше паднало, и изчовърка с нокът полепналия по него восък.

— О, вашият управител получи дори награда. Е, Хенри беше, разбира се, доста пиян, но цялата история ужасно го развесели. Цяло щастие, че проклетият елен не се стовари върху кралицата. Елеонор трябва да внимава. Ако е умна, ще направи добре да отпрати пойните си птички някъде по-надалеч. Един път вече си имаше разпавии заради тях — каза Нийл, прозя се и придърпа завивката до врата си.

— Да, разказах ми — каза Емелин, угаси свещите, наплюнчи пръст и притисна фитилите, за да не пушат. — Дьо Лейси ми разказа за певеца, по чиято вина възникнали затруднения, когато кралицата още е била женена за Луи. Спомена и за още един... когато е била вече съпруга на Хенри. И двамата признавали прекалено открито любовта си към нея... в песните. Чудя се как може да се допуска подобно нещо. Дьо Лейси е ужасно дрънкало. Каза, че кралицата е свикнала да ѝ се възхищават и смята, че това е нейна голяма слабост...

Нийл кръстоса ръце под тила и я загледа как слага последната запалена свещ на масата до леглото.

— Тя е свикнала да бъде богата и красива. Не познава нищо друго — каза той.

— Мисля, че тя иска само Хенри да я обича. Както я е обичал кралят на Франция — каза Емелин, която подозираше, че мъжът ѝ иска да спи с нея.

Нийл протегна ръка, хвана единия край на нощницата ѝ и я притегли върху леглото.

— Хенри я обича по свой начин. И с пълно основание. Тя му даде всичко, което той искаше... половината Франция, богатство и двама сина.

— Не мисля — възрази Емелин и се отпусна в неговата прегръдка.

Нийл я привлече върху себе си, вдигна нощницата и погали голото ѝ дупе.

— Тя наистина е толкова хубава, колкото се приказва. Не бях виждала толкова красива жена...

Тя вдигна ръце, за да може той да ѝ съблече нощницата през главата. Голите ѝ гърди бяха безукорни като перлите в нейната коса.

— Ти си по-хубава от нея — отсече Нийл.

Тя го погледна учудено.

— Целунете ме — прошепна той и я привлече към себе си. Устните му бяха меки и топли. Беше гол и тя усещаше през завивката коравия му член. Ръката му се плъзгаше между бедрата ѝ и нежните му милувки я възбудиха въпреки волята ѝ.

— Моята малка вещица, моята красива малка вещица — прошепна той.

Тя се наведе към корема му, за да стори онова, което той толкова обичаше.

— Не, искам да ви виждам — измърмори той. — Седнете върху мен... Внимателно, кракът ми...

За нейно огромно учудване този път той си даде много време. Целуваше я нежно по раменете, съвсем лекичко, сякаш я кълвеше птиче, а топлият му език ближеше зърната на гърдите ѝ, които щръкнаха вкоравени. После той я привлече надолу, взе розовите пъпки в уста и ги засмука, сложил ръка на влажните ѝ срамни косми.

Необичайната му нежност я възбуди невероятно.

— Това ли те прави щастлива? Момчето да е при тебе? — прошепна ѝ той на ухото.

Забележката му я върна към действителността. Магията на мига изчезна.

— През онази нощ, когато онази жена от града беше тук, за да се погрижи за проклетия ми крак... нали се опитах да ви кажа, че ако умра, Джосрън ще доведе момчето...

Тя не повярва на нито една негова дума.

— Кълна ти се, щяха да ти върнат Джулиън. Кралят няма нищо общо с това. А сега бих желал да проявиш своята благодарност...

Дали пък не трябваше да му повярва?

Тя се протегна, зарови ръце в медночервената си коса и я вдигна нагоре. Дишането му се ускори, когато тя се отпусна бавно върху него. Той държеше здраво с ръка огромния си член, а с другата я притисна върху него.

Косата ѝ се развяваше в ритъма, с който го яздеше. Ръцете му се впиха в къдриците ѝ, когато усети, че върховният миг е вече близо. В

същия миг Емелин изкрещя. Нейното тяло още веднъж я беше предало. Тя се разплака.

— Сега защо плачеш? Нали момчето отново е тук... — прошепна той.

Тя притисна лице към гърдите му — толкова топли и близки. В двора долу се чуваха виковете на някои от гостите, които очевидно още нямаха намерение да си лягат, въпреки че бледата светлина на зазоряването вече се промъкваше през прозорците.

Тя още се притискаше силно към него дори когато членът му се изхлузи, мек и влажен, от нея. Би искала да остане завинаги да лежи така.

— Емелин, кога най-сетне ще си имаме дете?

Тази нощ не бяха вдигали подвижния мост, за да могат и последните гости да стигнат до шатрите си.

Слънцето тъкмо изгряваше, когато Уолтър мина по моста и пое по пътя към града.

По поляните неколцина слуги палеха огън, за да приготвят закуската. Стражите от двете страни на пътя го поздравяваха, когато минаваше покрай тях.

Над реката се влачеха повесма мъгла. Уолтър препусна през каменния мост и се прекръсти, за да прогони злите духове, които обичат да се събират по такива места. Беше капнал от умора, защото цялата нощ се беше грижил за удобствата на гостите. Въпреки това пришпори коня, за да стигне час по-скоро в града.

Пред градската порта стоеше каруца със зеленчуци. Стражите я претърсваха с вдигнати високо фенери, търсеха скрити крадци и прочее нехранимайковци. Хлебарят отваряше вратата на фурната и чудесната миризма на прясно опечен хляб изпълваше въздуха.

Всички познаваха младия рус рицар и навярно добре се досещаха къде отива. Мнозина от тях го бяха виждали пред къщата на златаря, докато минаваше уж случайно край нея.

Дори конят му сякаш си знаеше пътя. Той мина край църквата, край стената, зад която се намираше гробището, край складовете на тъкачите. После конят изведнъж спря.

Предишната градска къща на господарката на Морлекс беше заобиколена с висока стена. Откъм улицата можеше да се видят само

горните етажи и затворените кепенци на слугинските стаи под покрива. Зад един от тях му се стори, че вижда светлина.

Те работеха от зазоряване до здрач и се молеха. Въпреки това бегинките изглеждаха щастливи. Когато оставаха сами, много се смееха. В присъствието на други свеждаха очи и казваха само най-необходимото.

Кепенците на един от прозорците се отвориха и струя вода се изля на улицата. Божичко, беше Бертилда, която току-що се беше измила. Под широката ѝ рокля се очертаваха младите ѝ корави гърди. Още не си беше вдигнала косата и тя се лееше като просветваща на слънцето изворна вода. Момичето почна да реши бавно дългата си коса.

Уолтър седеше на коня и гледаше като хипнотизиран нагоре, сякаш от жената на прозореца зависеше по-нататъшната му съдба. Небето просветля. Беше вече достатъчно светло, за да се видят конниците по улицата.

Бертилда погледна надолу и шумно се прозя. После го видя. Само няколко секунди изглеждаше ядосана, а после очите ѝ светнаха. Погледът ѝ беше като балсам за душата на Уолтър.

В следващия миг тя изтърва четката, наведе се напред и пак затвори кепенците. Светлината в стаята угасна.

Уолтър седеше неподвижен на коня и още дълго гледа нагоре. Най-сетне се отдалечи от къщата. Повече от щастлив, защото тя най-сетне го беше забелязала.

— Да ме вземе дяволът, ако почна да твърдя, че в пребиваването на Хенри тук е имало нещо добро — изкрещя гневно Нийл и запокити чашата си в стената.

Граф Херефорд се наведе, вдигна я и я сложи на масата.

— Към вас прояви поне любезността да ви даде съвет. Докато на мен... останах с празни ръце, въпреки че миналия месец рискувах оная си работа, за да отблъсна Кадоуладър!

— По-спокойно, Морлекс — каза Ранолф Честър и почеса огромния си търбух. — Когато видях оная ви работа за последен път... не изглеждаше така, сякаш уелците са я дъвкали.

— Въпреки това Морлекс е прав — обади се замислено граф Херефорд. — Кой можеше да предположи, че кралят ще прати своя любимец Бекет при Кадоуладър да води тайни преговори? Още едно доказателство за непредвидимостта на Хенри. С него човек трябва да е всякога готов за изненади. Това е неговият начин да ни държи в напрежение. И ако ме питате, променил е мнението си след сражението при Глин Сирог. В огъня са загинали и жени, с които той...

— Боже мили! Дано даде господ да забравя колкото може по-скоро тези ужасни събития! Не се гордея със станалото — възкликна Нийл.

— Питам се кой идиот е решил да затвори всички тези жени и деца в една-единствена дървена крепост — каза Херефорд.

Емелин беше застанала до отворената врата, но се колебаеше дали да прекрачи прага. Новината, че кралят се опитва да склучи мир с уелския принц, беше за всички силен шок. Типично за Плантадженет, казваха всички. Политическите преговори бяха любимото му хоби.

Когато чу за пръв път за това, тя тъкмо разговаряше с делегация на членове на гилдии, дошли да се оплачат от различни произшествия в града. Откакто кралят пребиваваше със свитата си в Морлекс, често се стигаше до сериозни сбивания между пияни. Пред портите на града се шляеха търговци, изминали дългия път от Йорк и Честър. Те

продаваха на свитата на Хенри не само храна, търгуваха и с дрехи, бижута и дори с коне и мулета.

Впрочем гражданите забравиха оплакванията си, щом научиха, че крал Хенри и принц Кадоуладър имат намерение да се срещнат и да преговарят за евентуален край на войната. Никой не знаеше какво да мисли по въпроса.

— Я си спомнете — каза ковачът, — че старият принц, бащата на Кадауладър, вече е изявявал претенции за нашите земи.

— Крал Хенри ни излъга. Тази долина тук е английска. Ние винаги сме побеждавали уелсците.

Емелин мислеше по-малко за бъдещия мир с уелсците, повече я тревожеше мисълта, че Кадауладър ще дойде в Морлекс, за да се срещне тук с крал Хенри.

Години наред куриери бяха контрабандирали злато от Франция в Англия, а овчарите го бяха пренасяли до Уелс. Тя знаеше, че само един от тези куриери я познава лично, но това не изключваше и други да знаят къщата на стария Бърнард и да са наясно на какви цели е служила.

— Но може и да не се стигнеше до разбирателство, пък и подобни преговори понякога се проточват до безкрайност — опита се тя да успокои гражданите, преди да ги отпрати. Не бива в никакъв случай да изпада в паника, каза си тя. И все пак нов опит за бягство изплува в съзнанието ѝ. Само че нито имаше пари, нито знаеше накъде да бяга. Гражданите на Морлекс бяха дошли при нея с грижите си, защото тя продължаваше да е една от тях, защото още беше членка на гилдия. Освен това — и то беше решаващото, защото сега тя бе господарката на крепостта, съпругата на Нийл Фицджулиън. Те я молеха за помощ, защото предполагаха, че може да има някакво влияние.

Но какво влияние имаше тя в действителност? Върху кого? И върху какво?

Емелин пое от качилия се горе рицар подноса, на който бяха наредени хляб и парчета студено месо, и го занесе в стаята.

Щом я видяха, мъжете смениха темата и запrikaзваха за предстоящите в скоро време турнири.

— Уелсците не са свикнали да се сражават на турнири — каза Херефорд. Те не знаят дори значението на тази дума. Вместо да

поискат откуп от победените рицари, те ще им отрежат главите.

В такъв случай ще трябва да се задоволят да присъстват в ролята на зрители — заяви Нийл.

Те не са чак такива варвари, за каквито ги представяте. Давид ан Ландро например е живял една година при двора на крал Луи, нали така? Там сигурно е научил как да се държи на турнир — намеси се Честър. — На ваше място, Морлекс, щях много да внимавам. Съмнявам се вече дали не сте забравил случилото се в Глин Сирог. Ако ви пленят, ще поискат за вас доста голяма сума пари.

— Ако се задоволят с това... само да ви пленят!

— Аз не обичам турнирите — каза господарят на крепостта. — Те ни струват чудесни хора и великолепни коне.

— Аз с удоволствие бих ви предизвикал, Морлекс — засмя се Херефорд. — Новият ви кон ми направи силно впечатление. Въпреки това жалко, че предишният загина. Момент, та как му беше името?

— Чук.

— Великолепно животно. Виждал съм ви във Франция как се биете, яхнал Чук.

Емелин слушаше мъжете. Всъщност турнирите не я интересуваха особено много, но трябваше да мисли за това, че кралят и принц Калоуладър със сигурност щяха да се появят.

— Вие не бива да участвате — каза тя на съпруга си. — Представете си, че ви пленят... ще ни вземат всичко... нали онези мислят, че сме богати.

Нийл пресуши на една глътка чашата си и си избърса с ръка устата.

— Аз пък се надявах, че ще се опитате да ме спрете, защото изпитвате добри чувства към мен и се страхувате за клетия ми ранен крак! — каза той подигравателно и злобно.

— Какъв смисъл да изричам молба, която няма да бъде чута? Нали правите винаги само онова, което искате. А що се отнася до парите за откупа... не ни е останало много и аз само се опитвам да спася малкото, което още притежаваме.

Тя много би желала да разбере какво всъщност е останало от богатството на покойния ѝ мъж. Но подозираше най-лошото. Всеки, преживял посещение на краля, знаеше колко му е струвало то. Дори Честър беше казал загрижено, че сигурно той е следващият.

Съпругът ѝ вече не беше трезвен. От часовете седеше тук с Херефорд и Честър и пресушаваше чаша подир чаша.

— Никой няма да успее да ме победи в някой от проклетите турнири — изръмжа Нийл. — Вие май не сте много убедена в моите способности. Е, да, нали никога не сте ме виждала как се бия.

— Ковачът ми каза, че кралят изпращал всеки ден някаква възрастна жена, придружена от двама негови рицари в града, да му търсят млади момичета. Майстор Авенант вече е пратил дъщеря си при роднини — каза Емелин.

— Господи боже мой, тоя пощръклял пръч никога ли няма да се насити?

— Ех, има, разбира се, и такива, които с удоволствие биха видели дъщерите или дори съпругите си в леглото на краля — въздъхна Емелин. — После ще могат да се хвалят, че са спали с монарх. Някои момичета мечтаели дори да забременеят от него.

— Не му позволявайте дори с пръст да ви докосне!

— Вие затова ли не ме изпускате от очи, когато Хенри е някъде наблизо?

— Твърде добре го познавам. Той отдавна да се е приближил до вас, ако не знаеше колко добре ви пазя.

Емелин с удоволствие би му разказала за Кадоуладър и златото, но първо, той не беше трезвен и второ, изобщо нямаше да повярва на тази история. Но уелският принц може би знаеше вече коя е тя и каква роля е играла при контрабандата. Дали щеше да я издаде на Хенри?

Първите години тя изпращаше златото в Уелс, както съпругът ѝ вече го беше правил. Беше сравнително безопасно. Но и след това не престана да го прави, въпреки че куриерът я предупреди, че става дума не само за златото на Луи, но и за пратки от приближени на Хенри.

Разбира се, че представа нямаше кои са били. Може някои от тях да бяха в свитата, гостуваща в Морлекс?

— Какво ви е? — попита я Нийл и я погледна със стъклени очи.

Емелин не го слушаше. Не знаеше за какво по-напред да мисли. Беше откраднала златото, предназначено за принц Кадоуладър, за да го използва за своето бягство. Това беше факт. С поведението си беше станала предателка. Това също беше факт. Кой знае, може би смъртта ѝ вече да е решена. Предателите първо ги измъчваха, отсичаха им ръцете и краката, а после ги обесваха.

Всичко наоколо ѝ сякаш се олюляваше. Или тя се олюляваше?
Какво ѝ ставаше?

— Емелин!

Загриженият му глас идваше сякаш от много далеч.

— Добре ли сте? От бебето ли е?

Повдигаше ѝ се, усещаше на езика си горчива слюнка. Не можеше да му отговори, защото се боеше да не повърне.

Когато очакваше Магнус, никога не ѝ беше прилявало. Възможно ли беше сега да е все пак бременна?

Усети как я вдигат високо и изведнъж се озова легнала на кревата.

— Ще викна Хедуид — чу го да казва.

Не искаше Нийл да я оставя сама, копнееше той да я закриля.

Секунди по-късно чу как вратата се затръшна зад него.

— Къде, по дяволите, е Уолтър? — изруга Нийл, застанал с разперени ръце, за да може Готселм да му сложи доспехите. — Обикновено е самата точност.

През означената с колчета ливада, на която щеше да се състои турнирът, сега препускаше старият кръстоносец Фициднът и проверяваше дали са изчистили мястото от камъни. Под сянката на едно дърво лагеруваха кралски рицари от Анжу. Денят обещаваеше да е много горещ. Слънцето беше изгряло преди малко, но вече беше изсушило капките роса. Уелсците гледаха да са по-далеч от французите и от англичаните и бяха разположили лагера си по-встрани.

За облекчение на всички само шепа уелски рицари щеше да участва в турнира. Споменатият от Херефорд Давид ан Ландро беше един от тях, както и братовчед му Мийфод, който също беше прекарал известно време при двора на Луи. По всяка вероятност Кадоуладър искаше да избегне опасността от нова война, защото имаше слухове, че неговите хора имали намерение да убият всички, които ще се сражават в този турнир.

Самият Кадоуладър тъкмо се беше появил на черния си боен кон. Над току-що лъснатите доспехи носеше черна туника с емблема — сребърен дракон. Той се озърна наоколо, а неговите хора нададоха гръмко „ура!“

Мястото за турнира беше на една ливада край реката, що-годе равна и достатъчно голяма, за да могат да се сражават две групи от по двадесет души мъже. За кралицата и придворните ѝ дами беше изграден отделен павилион. Елинор още не се беше появила, но някои от дамите вече бяха там и си приказваха. Нийл откри сред тях дебелата жена на Честър, но от Емелин нямаше и следа.

Спречкването, което почна, докато той се обличаше, завърши с това, че на нея ѝ прилоша и трябваше да повърне.

Всъщност изобщо не я съжаляваше. Какви бяха тия глупости, че не искала той да участва в турнира. Не разбираше ли, че мъжът няма

избор. Славата му на боец просто го задължава да участва.

Тя изобщо не се беше притеснила за неговия крак, както би трябвало да се очаква от една съпруга. Това го ядоса, защото раната още не беше напълно заздравяла и кракът му не бе толкова як, колкото би желал. Вместо това беше разиграла същински театър на тема парите за откуп и го бе навикала, понеже имало вероятност някой уелсец да го победи, а онова, което ще поиска да получи, би означавало за тях пълен финансов крах.

Причина за нейната истерия трябва да беше бебето, или по-скоро фактът, че сега тя вече не можеше да го напусне.

— Къде е младият Уолтър? — попита Херефорд, който тъкмо минаваше оттам.

Нийл си задаваше същия въпрос относно своя иначе толкова точен рицар. Беше пратил един ратай да иде до кулата, в която живееха рицарите, но момчето се беше върнало с учудващата новина, че днес още никой не е виждал Уолтър, а леглото му изглежда така, сякаш не е спал в него.

— Ще участвате ли още в първото сражение? — отговори той с въпрос.

В първия двубой участваха обикновено посветените наскоро в рицарско звание, които искаха да си спечелят първите шпори. По-възрастните поизчакваха на спокойствие и наблюдаваха държанието на новациите и на техните коне.

— Не, във второто, а вие?

— В първото.

Нийл искаше по-скоро да разбере до каква степен може да натоварва крака си. Твърде възможно беше да не е в състояние да издържи целия ден. Освен това следобеда условията ставаха по-трудни, защото човек трябваше да се сражава сред облаци прах. Но къде, по дяволите, се губи Уолтър?

Магнус дотича развълнуван при него, последван от малко задъхания Джосърън.

— Сър! — извика той още отдалеч, но после спря като омагьосан. Възхищението в очите на момчето достави голямо удоволствие на Нийл.

— О, сър! Може ли да ви помогна! Чух, че сър Уолтър е закъснял. Но нали аз бих могъл...

— Виж дали шпорите ми са сложени добре.

Магнус веднага коленичи и прегледа шпорите. Джосрън го гледаше ухилен.

След малко Нийл го отблъсна приятелски настрана. После падна на едно коляно, прекръсти се и измърмори една молитва. Тъкмо ставаше, когато конярят му доведе новия му жребец — Юпитер. Конят бе добър за езда, но още нямаше опит на бойното поле нито в турнир. Нийл се метна на седлото.

— Наистина е малко мързеливичък, милорд — каза конярят. — И доста добродушен, ако може да се каже така.

— Значи точно противоположното на мен — засмя се Нийл, хвана копието си под мишница и пришпори животното.

Юпитер препусна бързо.

На плаца срещна Херефорд, яхнал тъмнокафявия си жребец.

— Е, драги, не се засягай, но аз ще си извоювам Уичърли и петстотин крони отгоре. Между другото... как ти е кракът?

Юпитер протегна шия напред и се опита да ухапе графа по крака. Той препусна с ругатни, а Нийл се засмя подире му. Фициднът беше застанал под кралското знаме.

— Ще участвате ли в първата част? — попита той Нийл.

Нийл кимна и видя, че му махат откъм другата страна на поляната. Знаеше, че Фициднът го следва с поглед. Той нареди с няколко маневри коня си в редицата на другите участници, чиито коне ровеха нетърпеливо пръстта. За щастие откъм тази страна слънцето нямаше да му блести в очите. Някои от рицарите на отсрещната страна си бяха изрисували щитовете. Той разпозна белия кон на граф Честър, глигана на граф Херефорд, сребърния дракон на уелския принц.

— Внимавайте, напред поляната има дупка, която не се вижда, защото е покрита с трева — каза рицар от неговата група.

Секунди по-късно прозвуча сигналът. Нийл дръпна юздите, пришпори Юпитер. С отворена муцуна и протегнат врат жребецът му препусна през ливадата.

Всеки турнир започваше с бой с копия, при който всеки се опитваше да свали съперника от седлото с ловък удар в средата на щита му. Когато копията се счупеха, сражението продължаваше с мечове, а окончателният изход се решаваше в ръкопашен бой. Шест или седем от неговите рицари препускаха, също като него, в първата

редица. Противниците бяха и те приблизително толкова на брой. Нийл наведе копие, вдигна щита на необходимата височина и препусна срещу Херефорд. Над поляната се понесоха виковете, чуваше се как се трошат копия, конете цвилеха.

Копието на Херефорд се заби с такава сила в щита на Нийл, че за малко не го събори от седлото. Двамата се разминаха в галоп, обърнаха конете и отново се понесоха един към друг.

Рицар на черен кон се втурна изведнъж между тях и развъртя меч. Нийл едва успя да отблъсне с щита удара му. Веднага замахна гневно с меча и отсече голяма част от щита на противника. Двамата мъже се нахвърлиха като диви един срещу друг. Херефорд погледа няколко секунди двубоя им, а после препусна надалеч.

Междувременно на поляната беше станало същински ад. Някои рицари се сражаваха все още на седлата, други вече пеш. Застаналите покрай поляната оръженосци улавяха останалите без ездачи коне.

Юпитер се оказа по-темпераментен, отколкото се беше проявил отначало. С парцали пяна на ноздрите и наведена глава той се приближи към черния кон. Нийл вече беше разбрал кой е неговият ездач. Веднага му стана ясно, че Кадуоладър изобщо не се интересува от турнира, единствената му цел беше да го убие.

Нийл накара жребеца си да се приближи към противника откъм другата страна, размаха меча и улучи уелския принц в гърба. Кадуоладър падна на земята, но веднага скочи на крака. Видя пред себе си огромните подкови на Юпитер и заотстъпва все по-назад и по-назад.

Залитна, но успя да се изправи и наведе меча си надолу — знак, че се предава. Нийл спря коня и сложи за миг меча си върху рамото на облечения в черно рицар.

Двама противници препуснаха покрай тях. Във въздуха летяха снопчета трева. Уелският принц отстъпи встрани и свали шлема. Мократа му от пот коса беше прилепнала към главата, очите му блестяха, изпълнени с омраза.

— Какво ще искате? — извика принцът.

— Вашия кон, оръжието ви и доспехите — отвърна му Нийл. Пари за откуп нямаше да му иска. Не и след кървавата баня в Грин Сирог. Принцът кимна.

Нийл докосна с ръка шлема си. В същия миг се чу сигнала, слагащ край на двубоя. Рицарите се отдалечаваха, препускайки или куцукайки, от поляната. Един кон лежеше убит, измъкнаха друг със счупен крак. Юпитер ровеше нетърпеливо с копита, надявайки се боят да продължи още.

Докато препускаше покрай павилиона, Нийл забеляза, че кралицата още я нямаше. За всеобщо учудване и кралят не се беше записал за участие.

Джосрън и конярите дотичаха при него.

— Е, как ви се стори Юпитер, сър? — попита Джосрън.

Нийл скочи от седлото и хвърли на Готселм юздите. Сложи с много обич ръка върху червената коса на треперещия от вълнение Магнус.

— Тоя кон трябва да е откачил. Наистина, ако щете вярвайте, но се опита да ухапе Херефорд.

— Ние ви видяхме как подредихте уелсеца. Юпитер си свърши добре работата, така мисля. Не чухте ли възторжените ни викове?

Найър нищо не беше чул. Човек, който се сражава на бойното поле, нищо не чува.

— Нещо ново за сър Уолтър?

Фициднът вече подготвяше следващото сражение. Дамите в павилиона си приказваха като възбудени кокошки. Вестоносец с цветовете на краля препускаше към пътя.

Нийл свали шлема. Под доспехите дрехите му бяха мокри. Кракът почна да го боли и той се отказа от мисълта след обед отново да участва. Имаше лошо предчувствие. Второто сражение щеше след малко да почне. Но къде беше кралят? Херефорд и Честър бяха важни лордове и си позволиха да не се отзоват на сигнала.

Бекет си проправи път през множеството и отиде при тях. По израза на лицето му личеше, че нещо се е случило.

Готселм разхождаше коня, за да му се дръпне потта. Нийлс му махна, Джосрън взе и момчето, двамата седнаха на ливадата и Джосрън се зае да му сочи рицарите, които вече се подреждаха за следващия двубой и сега поздравяваха с вдигане на копията.

Бекет го хвана за ръката и го отведе встрани. Какво ли се беше случило? Уелсите бяха на турнира, значи не ставаше дума за тях. Но какво тогава?

— Трябва да поговоря с вас, Морлекс. Да повървим малко, та никой да не ни чуе. Възникна проблем. Последните две нощи кралят спи с едно момиче от града. А вашият рус рицар, мисля, че се казва Уолтър, я е отвлякъл.

Малко преди дванайсет по обед кралят най-сетне се появи. Той взе участие в четвъртия двубой за този ден. Сред противниците му беше и принц Кадоуладър. Уелсецът свали от коня му най-напред граф Честър и го принуди да плати доста голям откуп.

През останалата част от деня Честър беше направо непоносим, ядосан от загубата на скъпия си меч и новия си кон.

Крал Хенри бе в отлична форма. Той победи Давид ан Ландро и Гиъбърт. Кралицата я нямаше да поздрави своя съпруг за сполуката.

Откакто кралят беше в Морлекс, всяка нощ му довеждаха ново момиче от града. Елинор беше бясна от това държане. Ако можеше да се вярва на слуховете, тя се канеше да се върне в Лондон. Освен това се беше случило и още нещо невероятно. Момичето, което последно бе преспало при Хенри, беше отвлечено.

Следобеда дъо Лейси и Лондонският епископ, Бекет и Нийл се срещнаха в голямата зала на замъка. Всъщност трябваше да присъства и архиепископ Тиоболд, но той още се бавеше при кралицата.

— Тя иска да го напусне — съобщи Гиъбърт Фолиът и избърса със салфетка потта от челото си. — Кралицата се чувства унижена от общоизвестните изневери на съпруга си. Отвлеченото момиче е било само последната капка върху нажежения камък. Всички можеха да чуят кавгата на господарската двойка тази заран.

— Елинор не отстъпваше на краля и псуваше като коняр, замери го с чаша за вино — каза дъо Лейси.

— Е, кралицата е бременна и като всички жени в нейното състояние е свръхчувствителна — намеси се епископът. — Кралят трябваше наистина да бъде по-внимателен.

— И дори нещо повече — вметна Бекет. — Но ми се струва, че този път не можем да храним подобни надежди. Много съм загрижен за договора за мир с уелсците. Дано Кадоуладър не направи грешката да сметне Плантадженет за глупак. Морлекс, кралят възложил ли ви е да пратите да търсят Уолтър и момичето?

Разговорът на Нийл с Хенри тази заран беше много кратък.

— Не, милорд. И много се съмнявам дали някой знае къде можем да ги търсим.

За Нийл положението, в което се озова, беше всичко друго, но не и забавно. В края на краищата отвлеклият момичето беше негов приближен рицар. Все пак радваше се, че Хенри не го помоли да прати Готселм да преследва двамата бегълци.

Но пък, от друга страна, ако Уолтър му паднеше един ден в ръчичките, яка му душа. Все пак официално предпочиташе да не го забъркват в тази история. Кралят се беше отнесъл много некоректно към него, като не му беше казал нищо за предстоящия мирен договор с уелсците, но що се отнася до Уолтър, изглежда, не беше кой знае колко разгневен. Поне засега.

Но как ли щеше да реагира, ако съпругата му наистина го напусне и с това му отнеме не само половината Франция, но и наследника, с когото беше вече може би бременна?

— Ако се стигне наистина дотам кралицата да тръгне със свитата си за Лондон... боже милостиви, нали ще го разбере цял свят — каза дьо Лейси.

— Боя се, че новината вече се коментира — притесняваше се епископът. — Най-късно до утре заран вече ще е обиколила всички... Нали знаете, господа, колко бързо се разпространяват слуховете. Не бива в никакъв случай да се отнасяме несериозно към всичко това. Става дума в края на краищата не само за мирния договор с уелсците — става дума за цяла Англия, защото ако кралят се раздели с Елинор, тогава...

— Хенри е забранил на жена си да напуска Морлекс — каза Бекет. — Дватамата още са заедно. Морлекс, кажете как се чувстваше кралят този следобед след турнира?

— Чудесно, милорд. Той победи уелсеца Ландро и рицаря на кралицата Гиъбърт. С което спечели и значителна сума пари. Хенри изглеждаше в най-добро настроение.

Когато Нийл придружи господата до вратата, Бекет го дръпна настрана, но още преди да успее да каже нещо, Нийл заговори пръв.

— По-добре ще е двамата бегълци да не бъдат заловени, кралят ми даде ясно да го разбере. Той не би желал заради едно момиче, останало една-две нощи в неговото легло, да се стига до обвинение в предателство.

В двора се виждаха само неколцина слуги и стражите.

— Хенри ви обича, Морлекс. Цени вашата преданост... тъй че сега няма от какво да се боите. Но ако става дума за Херефорд...

Двамата се дръпнаха от една каруца натоварена с чували със зърно.

Нийл погледна учудено събеседника си, който се усмихна.

— Не, в момента нямаме никаква нужда тук нито от вашия рицар, нито от момичето. Нали става всъщност дума за нещо съвсем различно... не исках да го казвам пред другите... кралят замисля отмъщение... има вече и нещо на ум, за да се оправи с кралицата. Чисто и просто като обърне острието на копие то към нея...

Двамата мъже спряха наскоро двора пред ковачницата.

— Кралят ще забрани на съпругата си да се върне в Лондон, докато тя не изясни нещо, което вече е предизвиквало скандали. Елинон страда от изневерите на своя съпруг. Той от своя страна я обвинява в същото с нейните трубадури, които са му трън в очите. Най-вече Жерве Русел. Може би сте го видял, при моето първо посещение...

— Русия певец? Но този път го няма, би ми направило впечатление.

— Така е, Русел си отиде. Между нас казано, аз не съм сред любимците на кралицата. Ако щете дори само заради това, че съм приятел на нейния съпруг. Ревнува го от мен, защото аз прекарвам с Хенри толкова много време. Но нали трябва да ѝ е ясно, че църквата ще се противопостави на евентуален развод. Бракът им не може и да бъде анулиран. Освен всичко друго тя е родила на крал Хенрих двама сина, а трето дете, както се говори, било вече на път.

— Милорд, аз...

— Кралят е подарил на Елинон разни бижута и сега настоява тя да му докаже, че са у нея. Тя на свой ред е признала на епископ Тиоболд, че, изглежда, е подарила на свои любимци някои от тях. Но Хенри иска да види тези бижута. Едно от тях, един пръстен, се е появил междувременно отново. Но друго едно... просто не може да се намери.

— Господи, ако Хенри успее да докаже на съпругата си, че е дала подаръците на някой трубадур като залог за любов, положението на Елинон става наистина опасно.

— Става ли дума за бижу, на което да може евентуално да се направи дубликат?

Канцлерът поклати глава.

— Кралят много го е харесвал, когато го е подарил на Елинон, а тя твърди сега, че от самото начало не ѝ е харесвало кой знае колко, та затова го е подарила на Жерве Русел. А той е сега някъде в Испания или може би в Италия. Изглежда никой не може да каже къде по-точно.

— Хенри защо не си отреагира, като я напердаши яко? Това би опростило много нещата, не мислите ли?

— За нещастие Хенри не е мъж, който си разчиства по този начин семейните недоразумения — каза с кисела усмивка Бекет. — Без да говорим за това, че... не може на една английска кралица и херцогиня на Аквитания да ѝ се насини чисто и просто дупето!

Слънцето печеше безмилостно над двамата мъже в полупустия двор. Канцлерът въздъхна.

— Положих такива усилия, за да допринеса за мира с уелсците. Просто не мога да допусна сега всичко това да се провали... заради налудничавите настроения на една жена и неутолимото сластолюбие на краля. Боя се, че всички, които обичат Англия, ще трябва да молят бога да спаси този брак!

— Наистина не мога да го проумея — възкликна Нийл и се отпусна на един стол пред камината. — Едва сега научавам от Готселм, че той е препускал почти всеки ден до къщата. Седял на коня с надежда тя да го забележи. Този влюбен идиот! Всички са знаели и никой не ми е казал.

— Вината не е на Уолтър — каза Емелин, която тъкмо поръбваше полата на роклята си. — Младият крал е женкар, същият като дядо си.

— Каква глупава забележка. Бях глупак, като ви позволих да наемете онези бегинки. Деца на сатаната са те, иначе щяха да отидат в манастир, както правят почтените жени.

— Вие ми напомняте всеки божи ден, че и аз не съм почтена жена.

— Това пък сега какво значи? Да не слагате сега всяка моя дума на везните?

— Не казахте ли, че всяка почтена жена трябва да отиде в манастир?

Нийл стана и си наля чаша вино.

— Нека ми бъде позволено да ви напомня, че от това ми се налага да страдам и аз — каза Емелин. — Но това не интересува никого. Мейнсант, лелята на Бертилда, ме напусна. Защото свещеникът в църквата и проповедникът на монасите са нарекли моите бегинки курви. Зная го от хора от гилдиите, които ми донесоха връзката с ключовете. За слабостите на крал Хенри тези лицемерни духовници не са проронили нито дума.

— В такъв случай от сега нататък аз ще се грижа лично за къщата — каза Нийл и се заразхожда нервно из стаята. — Как можа Уолтър така да ме подреди? Нали знае, че не мога толкова лесно да му намеря заместник... в краен случай Готселм може да заеме мястото му...

Всъщност Нийл се радваше, че сега вниманието на краля е насочено към Елинон. Засега сякаш изобщо беше забравил за Уолтър и за момичето. Всички продължаваха да коментират отпътуването на кралицата, но междувременно Хенри ѝ беше забранил да напуска шатрата си.

Усилията на Бекет не останаха напразни. Въпреки всичко мирният договор беше сключен. Подписването трябваше да бъде ознаменувано с голямо тържество. По пътя откъм Рексам вече пътуваха каруци, натоварени с огромни количества месо и вино.

Емелин откъсна конеца със зъби и огледа свършената работа.

— Вие сте сигурен, че той няма да се ожени за Бертилда, така ли?

— По всяка вероятност, ако наистина е споделила леглото на Хенри, няма. Освен това Уолтър ще трябва да постъпи така, както му заповяда неговият баща. Изобщо не разбирам какво сте се замислила за Уолтър и онова момиче. По-добре помислете за нас. На Хенри може да му скимне да обвини нас за всичките си неприятности... в края на краищата бегинката, която старата сводница му е напъхала в леглото, работеше при нас. И я отвлече един от моите рицари. Но кого да е ядосан, ако не на нас? Може преспокойно да ни обвини за този скандал. Дано наистина има намерение да прехвърли вината на съпругата си.

— Представа нямах.

— Е, значи го научавате сега. Придворната свита трепери от страх, че Елинон може да напусне краля, та ако ще и само за да се върне в Лондон. Не разбирате ли какви може да са последиците? Ами ако нейните гасконци и аквитанци решат да се върнат във Франция? Ще се стигне до бунт и на Хенри ще му бъде отнета всяка възможност да властва над тези земи.

— Нали кралицата още не си е тръгнала?

— Не, защото той ѝ е забранил. И я е помолил да носи бижутото, което ѝ е подарил. А тя тъкмо това не може да направи. Защото го е подарила на влюбен в нея трубадур, преди да го отпрати. Поне така ми каза Бекет.

Емелин слушаше мъжа си и не можеше да повярва на ушите си.

— Онова проклето пойно птиче е сега в Испания или в Италия, където се мъчи да забрави любовната си мъка. Но, изглежда, е отнесъл

със себе си украшението. Само че Хенри съвсем не е глупав. Той просто е обърнал нещата наопаки, нали разбирате? Чудесен шахматен ход. Сега той е в ролята на нещастния измамен съпруг, а не на нарушилия брачната клетва женкар. Кралицата е поне не по-малко веща от него в тия работи, но този път той наистина я е матирал.

Нийл погледна Емелин, която беше станала бледна като мъртвец.

— Пак ли ви е лошо? Да донеса ли гърнето?

— Канцлерът спомена ли името му? — попита тя шепнешком.

— Името на певеца ли? Казва се Жерве. Жерве Русел.

— Сигурен ли сте?

— Разбира се.

— Но тогава... тогава аз съм виждала бижуто. Беше се счупило, камъкът се беше отделил от обкова и той ме помоли да му го поправа.

Валеше като из ведро, а те трябваше да яздят срещу северния вятър. Пътят беше станал кален и хлъзгав, затова не можеха да напредват достатъчно бързо.

Уолтър спираше доста често под клонести дървета, за да могат конете да си починат. Малката кобилка, която водеше за юздата и която яздеше момичето, се държеше храбро, но не можеше да се сравнява с издръжливостта на един жребец.

Откакто бяха напуснали набързо Морлекс, Уолтър не преставаше да си повтаря, че е постъпил правилно. Каквото и да се случи, не съжаляваше, че е отвлякъл Бертилда. Всеки път, когато спираха за почивка, той вдигаше качулката ѝ и се взираше в зачервеното ѝ от вятъра лице. Въпреки ужасното време и усиленото препускане тя му се усмихваше толкова мило, че сърцето му подскачаше от радост.

Още не можеше да е сигурен, че не ги преследват, било от армията на краля или от рицарите на неговия господар. Колкото повече се отдалечаваха от Морлекс, толкова по-силна ставаше надеждата, че бягството им ще е успешно.

Когато слънцето най-сетне изгря отново, той остави момичето и кобилката зад един храст, за да отиде да купи от един чифлик хляб и сирене. Можаше и да поразпита внимателно стопанина. Тук явно никой не беше чувал за бягството, а до Честър вече не беше далеч.

Може кралят и да не държеше чак толкова да гони Бертилда. Интересът му към момичетата угасваше обикновено след една, най-

много две нощи. Уолтър беше разчитал и на това, когато се бе появил, повел кобилката за юздата до шатрата на краля, където Бертилда чакаше рицарите, които трябваше да я придружат до града. Той се беше навел от коня, беше я вдигнал на седлото пред себе си и бе препуснал в галоп, преди стражите на Хенри да осъзнаят какво всъщност се е случило.

Чувство на вина изпитваше обаче към господаря си. Беше го напуснал, без да го предупреди, и с това беше нарушил рицарската клетва, дадена на Нийл. Беше почти сигурен, че господарят на крепостта ще заповяда да го преследват. Но засега щастието сякаш беше благосклонно към него и към Бертилда.

Бертилда продължаваше да седи така, както я беше оставил. Скрита зад високите храсти на брега на реката. Беше си съблякла палтото и го беше окачила на едно дърво, сега сушеше на слънцето дългата си коса. Уолтър я погледа известно време, преди да скочи от коня. За него тя беше най-красивата жена на света.

Тя го видя и му се усмихна. Небесносинята ѝ рокля още беше влажна, прилепнала към тялото, тя очертаваше прекрасните му младежки форми.

Уолтър седна до нея. Неспособен нищо да ѝ каже, само ѝ подаде хляба и сиренето.

Тя се наведе напред, извади ножа от ножницата на колана му и почна да реже хляба. Лекото докосване на ръката ѝ до неговите гърди силно го възбуди.

Уолтър я прегърна с ръка. Всъщност още не можеше да повярва, че тя наистина седи тук, до него. Когато разбра, че са я отвели при краля, беше отчаян, правеше планове, отхвърляше ги и продължаваше да мисли, та дано намери някакво приемливо решение. Беше чувал, че Хенри никога не е малтретирал жена и това го успокояваше все пак поне донякъде. Но не можеше, разбира се, да не се измъчва, като си я представяше в обятията на краля — първия мъж, комуто тя се е отдала. Испита адски мъки, докато не я сложи най-сетне на седлото пред себе си.

Какво ще стане после — за това не беше мислил. В този миг за него най-важното беше да я отвлече, за да принадлежи само на него.

— Бертилда — прошепна той в косата ѝ.

Дори ако това му струва живота, тази жена заслужаваше да умре за нея.

Тя обърна към него върха на ножа и той набодне на него парче сирене. Желанието ѝ явно бе той да си отвори устата. Направи го почти несъзнателно и я погледна проникновено в сините очи. Близостта ѝ така го объркваше, че сега дъвчеше равнодушно сиренето, а после го глътна и ако го бяха попитали дали е вкусно, едва ли би могъл да отговори.

Всъщност имаше да ѝ казва толкова неща, но подходящите думи просто не му идваха на ум.

Изведнъж видя ръцете ѝ на катарамата на неговия колан. Откопча я, отметна се назад и задърпа доспехите му. За няколко секунди държанието ѝ го изненада, но после разбра, че тя всъщност има право. Той наистина трябваше да смъкне мокрите си дрехи и да ги окачи да се сушат. При всяко движение коравите доспехи натискаха ватираната му горна дреха. Можеше да види вадичките, които се стичаха от нея.

Затова той ѝ позволи да му помогне да се освободи най-напред от доспехите, а после и от дрехата под тях. Мокрите ботуши доста я затрудниха. Едва след като седна срещу него и опря стъпала в неговите, успя да ги събуе един след друг.

Той копнееше да я докосне, да я притисне към себе си, но когато се опита да я прегърне, тя се възпротиви и му попречи като му пхна отново хляб и сирене в устата.

— Бертилда — прошепна той.

Как щеше да се разбира се нея? Тя не говореше неговия език, нито той нейния.

Тя го бутна и той падна по гръб в тревата.

— Аз остана при теб — прошепна тя и се наведе над него.

Само четири думи, но те изразяваха всичко, което тя изпитваше. Благодарност и доверие. Не бяха ли най-хубавият подарък, който можеше да му направи?

Той я привлече надолу към себе си и я целуна. Целувка, нежна като летния ветрец, който разлюляваше леко високите треви.

— Кажи, че ми принадлежиш, Бертилда. Кажи ми, че вече не искаш да си бегинка, скъпа.

Нямаше връщане назад към предишния живот, нито за нея, нето за него. Той щеше да я отведе в Нормандия и ако има късмет, баща му щеше да му позволи да се ожени за това чудесно момиче.

Бертилда се усмихна. Дългата ѝ коса беше паднала върху лицето ѝ и обрамчваше сияещите ѝ очи. От тази хубост за малко да му спре дъхът.

— Може един ден аз отново бегинка. Ако ти мъртъв. Ако аз вдовица... но сега... сега оставам при теб — прошепна тя, сложила ръка върху болезнената издупина между неговите бедра.

— Бертилда... — простена Уолтър.

Нежното погалване на ръката ѝ направо го влуди. Това момиче разбираше ли изобщо какво прави? Той я погледна в очите, който святкаха възбудено. Усети устните ѝ върху своите. Беше на седмото небе.

Странно, можа да си помисли само, та тя съвсем не е скромна.

— Аз остана при теб — прошепна тя, сложила глава на голия му корем. — Аз тебе прави щастлив. Както твой крал ми показал.

Парчето пергамент издаваше лек дъх на парфюм, когато Емелин го сложи на работната маса, изглади го внимателно с пръсти и се взря в рисунката, направена лично от кралицата, която по нареждане на Бекет една придворна дама беше донесла тайно от шатрата на Елинон.

Много предпазлив както винаги, канцлерът беше настоял Емелин да не ходи лично да вземе рисунката от кралицата. Колкото по-дискретно бъде уреден този въпрос, толкова по-добре за всички участници.

Емелин беше сигурна, че Елинон може наистина да е изпитвала известна слабост към Жерве Русел и затова му е направила лекомислено този скъп подарък, но не вярваше тя да е изневерила на съпруга си. От друга страна, разбираше гнева на краля спрямо съпругата му, защото тя наистина се беше провинила.

— Не, нещо не беше точно така — измърмори Емелин. — Помня много добре.

Бекет я погледна и навъси чело.

— Вие сте държала бижутото само веднъж в ръка, докато кралицата...

— Кралицата не е златарка. Но аз съм. И съм държала този медальон в ръката си и съм го разглеждала.

— Милорд, жена ми е майсторка в това изкуство, повярвайте ми. Виждал съм много бижута, направени от нея.

Бекет си извади изпод работния тезгях една табуретка и седна до Емелин. Тя потопи перото в мастилницата, коригира рисунката на кралицата, поотдръпна се и хвърли още един изпитателен поглед.

— Украшението не е изработено кой знае колко добре — каза Ортмънд, който беше застанал зад Емелин. — С няколко розетки щеше да е...

Канцлерът му хвърли подигравателен поглед.

— Кралят притежава изключителен ум, но няма добър вкус. Личи си от дрехите, които носи всеки ден. Що се отнася до кралицата, тя никога не е обичала особено този медальон, въпреки че ѝ беше подарък от него.

Емелин побутна към Ортмънд сандъчето със скъпоценните камъни.

— Тук трябва да има един кристал, доколкото си спомням с овална форма. Разгледай го, Ортмънд, и ми кажи може ли да се изработи от него сърце.

Ортмънд седна и изпълни желанието ѝ. Емелин отвори тиглата и задуха в нея, та дървените въглища да се разгорят добре. Тя имаше пълно доверие в способностите на Ортмънд. Ако работят цялата нощ, би трябвало да успеят да направят украшението. За няколко часа той ще шлифова кристала във формата на сърце. Разбира се, само ако всичко върви добре и кристалът не се счупи.

— Значи смятате, че можете да успеете? — попита Бекет.

Емелин въздъхна безшумно. Притежаваше само един кристал с тази големина. Ако по време на работата се счупи, а това се случваше, всичките ѝ умения отиваха по дяволите.

Ортмънд вече беше намерил кристала и сега го държеше с палец и показалец на пламъка на свещта, за да го разгледа добре. Камъкът имаше малък недостатък, тънка пукнатинка, не по-дълга и не по-дебела от малка мигла. Ако човек не знаеше за него, едва ли щеше да го види, но той си беше тук. Ако имат късмет, щеше да се озове по-късно на горната дясна извивка на сърцето. За нещастие обковът не можеше да се изтегли толкова ниско, че да скрие пукнатинката.

Емелин посегна към чукчето, стисна с тънки клещи вече омекналата златна тел и почна да оформя сърцевидния обков. В работилницата беше много топло и тихо. Чуваха се само ударите на нейното чукче и равномерното потропване на длетото на Ортмънд.

Малкият Том беше задрямал на едно столче, брадичката му падаше все по-ниско на гърдите. След известно време канцлерът излезе навън и съпругът на Емелин го последва.

Тя се вслушваше в тихите гласове на мъжете. Бекет наистина не беше очарован, че му се налага да прави такава услуга на кралицата, която не криеше, че не може да го понася. Но той беше невероятно мъдър човек и знаеше, че ще загуби завинаги доверието на Хенри, ако той разбере, че е занесъл зад гърба му тази рисунка на някогашния му подарък за Елинор. От друга страна му беше не по-малко ясно колко съдбоносно щеше да е за Англия, ако този брак не бъде заздравен.

Що се отнася до Емелин, тя се беше впуснала в тази авантюра от егоистични съображения. Възможността да направи копие на кристалното сърце отговаряше на собствените ѝ планове за бъдещето. Не ѝ беше лесно да убеди Нийл и канцлера, че може да направи толкова добро копие, че кралят да остане измамен. Ако успееше наистина, щеше да си спечели благодарността на влиятелни, могъщи личности. А бог ѝ е свидетел, че тя имаше нужда от такива покровители.

Колкото и да се стараеше да не се изпречва на пътя на Уелския принц, не можеше да е забележи, че през последните няколко дена той я гледаше с неприятна настойчивост. Мисълта, че може един ден да срещне отново куриера, донесъл златото, я преследваше дори в сънищата ѝ.

С помощта на Ортмънд нямаше да е кой знае колко трудно да възстанови украшението. Проблемът беше по-скоро в това, че имаха твърде малко време. Тайничко се молеше да успеят за броените часове, с които разполагаха.

Ортмънд я погледна изпитателно.

— Всичко е наред — успокои го тя. — Просто се бях замислила за това, че на този свят едва ли има щастлива семейна двойка.

Когато Бекет излезе от градската къща, чу камбаните, които призоваваха за молитва монасите от техния манастир в околностите на Морлекс, въпреки че до зазоряване оставаха още цели три часа.

Нийл, който го беше придружил до двора, се върна в работилницата и на прага за малко да се спъне в спящото на пода дете. Той се наведе, вдигна момчето, седна на един стол и силно го прегърна.

Емелин и Ортмънд, навели ниско глави над работата си, не забелязаха нищо. Вътре беше задушно и горещо — Ортмънд бе затворил кепенците, за да ги предпазят от ятата мушици, които в противен случай щях да налетят на запалените свещи.

— Същинска лудост е да се работи толкова бързо — измърмори през зъби Ортмънд. — Проклятие, я вижте това!

— Не виждам нищо — каза Емелин. — Мисля, че е съвсем като предишното.

Нийл затвори очи и се заслуша в разговора на двамата, в който ставаше дума за някаква пукнатинка, но на него това не му говореше нищо.

Съжаляваше донякъде, че жена му и Ортмънд се оказаха замесени в тази история, въпреки че и двамата се съгласиха, без да се колебаят. Ако наистина успеят да направят копието до сутринта, ще трябва да възнагради Ортмънд. Не само за работата му, но и за това, че рискува живота си. Със сигурност ще достави най-голяма радост на този човек, ако му купи от гилдията майсторско свидетелство. Ако на неговата възраст все още не го притежаваше, причината можеше да е само липсата на пари.

Той отвори очи, за да гледа жена си, на светлината на свещите тя беше прелестна и много женствена, въпреки че беше препасала огромна кожена престилка. Червената ѝ коса блестеше като току-що полирана мед. Наистина по-добра господарка на крепостта той не можеше да си пожелае. Неговата мила, мъничка златарка.

Съмняваше се дали тя наистина си дава сметка за опасността, на която се излага с тази поръчка. Кралицата нямаше да може да защити никого от тях, ако съпругът ѝ разбере истината.

Но вече знаеше, че смелостта е едно от най-големите достойнства на Емелин. Беше я принудил да се омъжи за него, беше ѝ отнел богатството, дома и сина. Знаеше, че въпреки това не я е покорил. И все пак тя беше станала неделима част от неговия живот и вече не знаеше какво би правил без нея. Това беше самата истина.

Тя му шиеше дрехите, хранеше се заедно с него, беше се грижила всеотдайно за него, когато той се боеше да не изгуби крака си. Тя лежеше всяка нощ до него и дори беше толкова приятно само да усеща нейната топлина, без дори да споменава за насладата, която му даряваше всеки път, когато му се отдаваше. Да, и тя беше заслужила благодарност.

Малко ужасен трябваше да си признае, че е влюбен в нея. Той обичаше жена си. Не можеше да каже кога именно, но навярно в някой ден от съвместния им живот, докато се стараеха само да се търпят взаимно, тази малка горда вещица беше покорила сърцето му.

С какво можеше да я възнагради? Вече му беше пределно ясно, че най-горещото ѝ желание е да бъде свободна.

Но той я обичаше!

Мисълта да ѝ дари свободата беше непоносима. Ако я пусне да си отиде, тя ще вземе и Магнус, а също и детето, което растеше в корема ѝ. Той щеше да загуби всичко. Никоя битка не го беше плашила колкото тази ужасна мисъл.

Ами ако я прати при нейния дядо? В Роксетър? Въпреки че се наложи да плати на Хенри голяма глоба, задето се беше оженил без неговото разрешение, бяха му останали достатъчно пари, за да се погрижи за издръжката ѝ в дома на стария Симон. Представяше си колко учудена ще е тя, когато разбере, че не е пилял чак толкова безразсъдно богатството ѝ, колкото тя си мислеше.

Не можеше дори да я упрекне, че си иска свободата. Откакто беше станал господар на Морлекс и най-силното му желание бе да притежава крепостта, той се беше държал жестоко и грубо с нея. Емелин наистина заслужаваше той да ѝ върне свободата. Да, но дори да е бил властолюбив глупак, беше все пак и неин съпруг. И тъкмо затова ще изпълни най-горещото ѝ желание и ще я освободи, въпреки че ще трябва после да страда до края на дните си.

Малко преди разсъмване Емелин угаси огъня, затвори титлата, угаси и повечето свещи. Ортмънд отвори кепенците. Нахлулият влажен и хладен въздух подсказваше, че някъде е имало буря.

Емелин се изправи със сковани ръце и крака, а Ортмънд си бършеше сълзящите очи и пышкаше високо.

— Остави всичко както си е — каза тя уморено. — Утре заран ще разтребим.

— Вече е утре — усмихна се Ортмънд и отново изпъшка. Създаденото в нощните часове беше сложено върху парче черен плат. Чудесното сполучливо копие на пандатива, който Жерве Русел ѝ беше дал, за да го поправи, проблясваше на светлината на последната свещ. Въпреки това и двамата гледаха внимателно и замислено този накит.

Зорките и опитни очи на Емелин първи откриха пукнатинката.

— Никой няма да я забележи — успокои я Ортмънд.

— Светата Дева да ни е на помощ! — измърмори Емелин и се прекръсти.

— Ние се опитахме само да спасим един брак.

— Канцлерът ще ви възнагради. А кралицата има пълно основание да ви бъде благодарна до края на живота си — каза Ортмънд и ѝ подаде ключа, за да заключи работилницата.

Емелин хвърли още един поглед върху кристалното сърце, което висеше на златна верижка, а после го пхна в един от джобовете си.

Угаси последната свещ и вдигна малкия фенер. Мъжът ѝ беше заспал на стола, притиснал силно малкия Том към гърдите си.

Беше отметнал леко глава, устата му беше полуотворена. С чорлавата си червена коса, червената жилетка и тесния черен панталон изглеждаше много млад и достоен за любов.

Емелин въздъхна. Сега спокойното му в съня лице ѝ напомни за онази далечна нощ, когато го видя за пръв път.

И за Нийл Фицджулиън щеше да е много добре, ако всичко минеше гладко. Кралица Елинор щеше да му е много задължена, а в лицето на Бекет би спечелил приятел. Да не говорим за краля, който и без туй му беше длъжник, защото навремето Нийл му бе спасил живота.

С това господарят на Морлекс би постигнал всъщност всичко, за което бе мечтал. Имаше крепостта, уважението на хора от най-висшите кръгове, нейното богатство, градската ѝ къща и златарския ѝ магазин.

Дали щеше най-сетне да е доволен, дали щеше да я пусне да си отиде? Или това бе илюзия, в която напразно се беше вкопчила?

Тя се наведе спонтанно над мъжа си и отметна почти нежно косата от лицето му.

— Събудете се, милорд. Време е да занесете кристалното сърце на кралицата.

Празненството започна в късния следобед. Масите в голямата зала се огъваха под блюдата с деликатеси. Говежди, телешки, агнешки и глигански глави, разбира се, и опечено на шиш еленско месо, този път приготвено от кралските готвачи и донесено в залата на парчета. За десерт човек можеше да избере между различните пудинги и сладкиши или, ако са му омръзнали, да хапне пресни плодове. Ябълки, сливи и дори сладко бяло грозде и портокали от Франция и Испания бяха докарани по най-прекия път направо от лондонското пристанище.

Освен за трапезата бяха се погрижили естествено и за развлеченията. Музикантите свиреха, жонгльори и акробати демонстрираха своето изкуство, а дванадесет от хората на Кадоуладър се оказаха учудващо добри изпълнители на арфа, които съпровождаха с музиката си хор, който изпълни чудесно стари уелски песни.

Кралицата и нейните придворни дами се появиха едва след първото блюдо. Хенри пиеше както винаги много и явно очакваше с нетърпение нейната поява, защото все поглеждаше уж крадешком към вратата на залата, въпреки че водеше оживен разговор с Лондонския епископ и с Бекет.

Елинор беше сложила сребърна кадифена рокля, а обсипан с рубини колан подчертаваше тънката ѝ талия. По фигурата ѝ не личеше, че е бременна. Всички разговори замлъкнаха, когато тя се появи на прага и заплува, заобиколена от придворните дами, с лека усмивка на чувствената уста. Дългата ѝ тъмна коса беше пристегната от сребърен обръч, придържащ къс, прозрачен копринен воал. На безукорното ѝ лице най-хубавото бяха пламенните ѝ очи, обрамчени с въглен и подчертани със сребърни сенки.

Погледите на всички гости бяха вперени с очакване в нея. На официалната маса седяха кралят, Уелският принц Кадоуладър, Бекет, архиепископ Тиоболд, Дьо Лейси, графовете Херефорд, Честър и Солзбъри и, разбира се, Емелин и Нийл.

Хенри стана, пресуши чашата си и скочи от високия подиум, на който беше сложена официалната маса. С бързи крачки тръгна да пресрещне своята кралица.

Бекет се наведе напрегнат напред, стиснал толкова силно ръба на масата, че от пръстите му пръсна кръв. Дьо Лейси му хвърли подигравателен поглед.

— Къде е? — измърмори канцлерът. — Къде е медальонът?

Хенри стоеше с гръб към тях и гостите не виждаха нищо.

Затова и Емелин не можа да зърне бижутото. Нийл ѝ хвърли поглед, който сякаш ѝ казваше, че мигът, очакван с нетърпение и страх, е дошъл.

Кралят бе взел ръката на кралицата в своята и я беше вдигнал високо, сякаш щеше да почне да танцува. Отведе я така по пътеката до официалната маса, беше навел глава към нея и тихо ѝ казваше нещо. Веждите на Елинор се вдигаха предизвикателно нагоре.

— Господи, какво им става пак на тия двамата! — измърмори дьо Лейси.

Устата на Хенри беше присвита в саркастична усмивка, на която тя отвърщаше с котешко коварство. Двамата пристъпваха бавно напред. Всеки в залата можеше да предположи колко много се обичат и колко силно се мразят. От гърлата на гостите се изтръгна високо „ура!“, а усмивката на Хенри стана язвителна.

Бекет пресуши чашата си.

— Защо взимате всичко толкова на сериозно, Бекет? Това ще ви донесе в бъдеще големи неприятности, помнете ми думата.

Роклята на кралицата беше с дълбоко деколте, както бе в момента модерно във Франция, и можеше да се види началото на прочутите ѝ красиви гърди. На тънката ѝ шия на златна верижка висеше подаръкът на краля — обрамчено в злато кристално сърце. На фона на бялата ѝ кожа то грееше и блестеше на светлината на свещите както парче лед срещу слънцето.

Кралят я придружи до нейния стол, сложи ръце на раменете ѝ, привлече я към себе си и я целуна. После вдигна високо кристалното сърце и притисна устни към него.

Лицето на канцлера приличаше на маска, но очите му го издаваха. И на него му беше направило впечатление онова, от което Емелин изпита истински шок. Умният и проникателен Хенри Анжу

беше забелязал, разбира се, тънката пукнатинка, докато държеше сърцето в ръка.

— Това няма значение — каза Нийл, сложи си наметалото и слезе бързо по витата стълба на кулата.

— Какво искате да кажете с това... „няма значение“? — извика Емелин, която бързо го последва, наметнала пенъоара си.

Непредвидимият Хенри отново беше станал пръв и всички бързаха да го настигнат. Магнус и Джосрън чакаха Нийл долу с Юпитер.

— Трябваше вече да сте разбрала как се държат тези двамата един с друг и как уреждат противоречията си.

Магнус се вкопчи в Нийл, който сложи ръка на рамото му.

— Но нали казвате, че е отмъстителен — прошепна тя тихо, за да не я чуят другите.

— Той може и да е разбрал, че това сърце не е онова, което ѝ е подарил, но нали ви казах, че това вече няма никакво значение. След празненството той е спал с нея. Слугите казаха, че двамата са си правили кефа в леглото чак до разсъмване. Миналата нощ той пак е бил с нея.

След което, още преди разсъмване, беше препуснал в посока към Честър. Придворните му щяха да се потят чак до вечерта, докато най-сетне успеят да го настигнат. Дори принц Кадоуладър се е видял принуден да стане посред нощ, за да се сбогува с краля. Сега навсякъде цари бъркотията, обичайна при вдигането на шатрите.

Нийл беше получил кралска заповед да се яви, придружен от петдесет рицари, при граф Честър, своя сюзерен, за да положи там като васал ежегодната си клетва за вярност в присъствието на краля. Джосрън щеше да го придружи вместо Уолтър. Магнус се цупеше, защото той щеше да остане в крепостта.

Емелин бе щастлива, че не е омъжена за Хенри. Неговата непредвидимост, бурният му темперамент и демонстративните му изневери тя не би могла да понесе.

Сега последва Нийл, който поведе коня си към предния двор, в който трескаво товареха каруци и оседлаваха нетърпеливо цвилещи коне. Не проумяваше как съпругът ѝ може да твърди, че няма значение дали кралят е разпознал, че кристалът е копие.

Все пак докато кралят бе гостувал в Морлекс, беше успяла да разбере, че кралят и кралицата, както и всички придворни, живеят в някакъв илюзорен свят.

В същия миг Джосрън дотича с пергаментен свитък в ръка, превързан с червена панделка, и го подаде на господаря си, който тъкмо пристягаше седлото.

Нийл й подаде свитъка, навъсен и леко притеснен.

— Досега все нямах време да поговоря с вас за това — каза той.

Беше ясно, че лъже. Ставаше дума, изглежда, за нещо неприятно, което е отлагал до последния миг. Емелин пое свитъка с лошо предчувствие.

— Майко, може ли да оседлая понито и да придружа милорд до реката? — замоли я Магнус и я погледна с очакване.

— Това е нотариалният акт за къщата ви в града — обясни отсечено Нийл. — Бекет заповяда на секретаря си да го подготви. Аз прехвърлих къщата на ваше име, както и една сума за вас и за момчето. Всичко останало ще обсъдим, когато се върна.

Тя го погледна някак безпомощно. Той носеше доспехите си и беше въоръжен от глава до пети. Липсваше само шлемът, който Джосрън държеше в ръка. Нийл Фицджулиън, съвършеният нормански рицар, каза си тя. Хладнокръвен и непристъпен.

— Господи, каква е тази физиономия? Надявах се да ви направя щастлива.

— Защо това трябва да ме направи щастлива? — прошепна тя в отговор.

Джосрън му подаде шлема и той го нахлупи с едно движение върху червенокосата си глава.

— Никога няма да успея да ви разбера. Нали искахте да сте свободна, така ли е?

Емелин реши, че не е чула добре. Нито веднъж не му бе споменавала за най-съкровенията си мечта.

Нийл се метна на седлото. Граф Честър се приближи в галоп и спря коня си до този на господаря на крепостта.

— А, ето ви и вас. Вече се питах дали ще успеете да се измъкнете от топлото си легло.

Той докосна шлема си и благодари учтиво на Емелин за гостоприемството.

— Не, ти ще останеш тук! — нахока тя Магнус, който я дърпаше за ръката, и се загледа подир препусналите мъже.

Аз искам да живея тук и никъде другаде — извика Магнус и се отскубна.

Той хукна с все сили подир Джосрън, който товареше последния денк на едно муле.

Емелин се върна по изпомачканата трева в кулата. Една-единствена мисъл сякаш ѝ отнемаше разума.

Тя беше свободна. Той каза, че е свободна.

На другия ден почна да вали. Никой не се учудваше, защото по тези места и по това време на годината си беше нещо обичайно.

Всички бяха някак в лошо настроение, защото след отпътуването на краля и кралицата трябваше да свършат толкова много работа. Заради дъжда някои изостанали от свитата жени и деца трябваше да бъдат отведени в манастира, където монасите ги приеха да изчакат, докато времето се оправи и могат да настигнат останалите.

Торъл беше на легло със силно възпаление на сливиците, а слугите, останали без твърда ръка, използваха това колкото можеха. Готселм, който бе придружил Нийл до Честър, беше поверил на Джайън командата над останалите тук рицари, но се оказа, че той трудно успява да поддържа дисциплината. Стигна се до сериозни сбивания заради дългове при играта на зарове.

Емелин взе със себе си Магнус, който се отегчаваше при това ужасно време в усамотената кула. Надяваше се да го придума да почне отново да се труди в златарската работилница. Но синът ѝ беше невероятно непокорен. На висок глас ѝ даде да разбере, че занаятът вече не го интересува. Той измъчваше Том и не искаше да слуша Ортмънд.

Ортмънд я посъветва да пусне момчетата да се върне в крепостта.

— Господарке, работата вече не му доставя удоволствие, а от словесното му нахалство можем и да се лишим.

Магнус трябваше да се извини и за наказание през останалата част от деня да лъска медни съдове.

Празната къща потискаше Емелин. Въпреки че всъщност би трябвало да е щастлива. Не беше ли постигнала тъкмо онова, за което

винаги беше мечтала? Тя беше свободна. Най-сетне ще избяга от този принудително сключен брак и ще може да напусне мъжа, когото мрази.

Какво ли е станало с Уолтър и Бертилда? С малко късмет трябва да са стигнали вече в Нормандия. Дали неговият баща му е разрешил да се ожени за момичето?

Когато най-сетне си легна, тя се опита да си представи новия си живот със своя дядо. Саймън трябва да беше минал осемдесетте. Не беше го виждала цяла вечност, за последен път, когато беше още малко момиченце. Дали щеше наистина да приеме Магнус и нея? И детето, което очакваше?

За жени, които не живеят със съпрузите си, животът не беше лесен. Повечето отиваха в манастир. Само оная, която имаше пари и безукорна репутация, свещениците оставяха що-годе на мира.

В бъдещия ѝ живот и Магнус щеше със сигурност да ѝ създава проблеми. Не знаеше как би могла да събуди у момчето, което толкова открито се възхищаваше от рицарското звание, отново интереса към златарската професия. Ако всички връзки помежду им се окажат скъсани, щеше да се види принудена да върне момчето на неговия баща, който щеше да направи от него рицар. Никога не бе вярвала, че ще ѝ се наложи един ден да се съобразява с всичко това.

Може би идеята да отвори златарска работилница в Роксетър не беше чак толкова лоша. Но пък от друга страна знаеше, че това ще е трудно, защото там веднага щеше да се намери епископ или игумен, за когото жени с професия са трън в окото.

Тя се въртеше неспокойно в леглото. Защо беше толкова недоволна?

Най-сетне спря да вали, защото силен вятър прогони надвисналите облаци. Щом земята поизсъхна, селяните почнаха да орат нивите. Нийл изпрати двама от рицарите си да вземат копията му, тъй като кралят и граф Честър бяха решили да има още един турнир.

Един ден я посети Джон Авенант, който, за голямо учудване на Емелин, беше получил писмо от Найджъл Фулър.

— Госпожо, всички вярвахме, че е мъртъв. Но се оказва, че за наказание, задето ви е помагал в бягството, са го пратили окован във вериги за Йорк, а там са го купили някакви търговци от Брюж. Това ни пише в писмото си.

Емелин слушаше смаяна, докато Авенант ѝ четеше писмото. Защото в него имаше не само поздрави за всички и най-вече най-хубави пожелания за господарката на крепостта, но и предложение платовете, който се тъчаха в Морлекс, да бъдат продавани и в Брюж. Найджъл предлагаше дългосрочен договор и гарантиран годишен доход.

— Но нали във Фландрия тъкат толкова много плат — учуди се Емелин. — Нали затова купуват нашата овча вълна. Малките количества, които тъчем тук, са били всякога предназначени за нашите нужди.

Емелин знаеше, че досега необработената вълна се изпращаше от Морлекс, а на мястото, за което беше предназначена, чирачетата я очистваха от мръсотия, отпадъци и фъндъци, превързваха я с канап и я изпращаха в даракчийниците.

Тукашните тъкачи си оставяха най-тънката вълна, от която предачките правеха вълнена прежда. От нея тъчаха плат, подобен на ленения, който след това се обработваше в тепавиците.

Емелин често беше наблюдавала как Найджъл и неговите чираци тъпчат с боси крака в чебурите натопения във вода плат — начин, който се наричаше валяне.

След това платът се кардираше и така се покриваше с тънки власинки, които се изравняваха с големи ножици, докато не се получи фина, равна повърхност. От още недообработения плат с малки клещи се отстраняваха възелчетата, после той отново се изпираше, за да се отстранят мазнината, туткалът и мръсотията и за втори път се тепаше с бита глина. Така фините, подаващи се от нишките власинки се степваха, а до известна степен и самите нишки, и ако степаният плат вече не можеше да се измъкне нито едно конче.

Изтъканите в Морлекс платове бяха от най-фините.

Тайната се състоеше в това, че тепането и подравняването се повтаряха няколко пъти. Ушито от такъв плат палто беше не само красиво, но и водоустойчиво.

Предложението на Найджъл предполагаше, че ще трябва да доставят далеч по-големи количества от този плат. Идеята бе примамлива, но със сигурност не беше лесно да се реализира. Емелин можеше все пак да разбере защо Авенант е толкова възбуден. А също,

че Найджъл е много амбициозен младеж. Дали все още си мислеше, че я обича?

— Фламандският търговец на платове, който ми донесе писмото на Найджъл, ми разказа, че той е жаден да научи новини за вас и за момчето. Затова го осведомих за онова, което ми е известно.

— Което значи? — попита Емелин и му върна обратно договора, подготвен от Найджъл.

— Писах на Найджъл, че отново сте бременна. Научил го бях от жена си.

Емелин го изгледа студено.

— Чувствам се много поласкана, че ми показахте този договор — каза тя. — Но се боя, че аз самата няма с какво да ви помогна. Ще трябва да поговорите с моя съпруг. Защото ви е необходимо неговото съгласие, ако решите да започнете търговия с фламандците.

Авенант беше явно разочарован.

— Но, госпожо Емелин, нали идваме при вас всеки път, когато имаме нужда от помощ, а вие всякога сте ни подкрепяли със съветите си. Толкова добре сте ориентирана в нашия занаят...

Емелин не знаеше какво да му отговори. Нали не можеше чисто и просто да му заяви, че скоро ще напусне Морлекс и ще живее другаде.

За пръв път осъзна колко е необходима в Морлекс. За тях бе не само господарката на крепостта, но и техен банкер и сараф.

Изведнъж я обзе странното чувство, че Нийл Фицджулиън сигурно нямаше да възрази, ако тя реши да остане в Морлекс.

Сигурно ще се измокри до кости, каза си Емелин, когато се загледа подир Авенант, който препусна по пътя към реката. За щастие поне не беше студено. Наближаваше октомври и тогава щеше не само да вали, но и да стане ужасно студено.

Емелин отиде в кухнята, за да помоли едно от момчетата да доведе Магнус от помещението за рицарите. Докато ги чакаше, изпи чаша бира, която ѝ предложи готвачът.

Роксетър. Едва си спомняше града. Като дете беше ходила там няколко пъти. Дядо ѝ беше още тогава мълчалив стар човек с много тъмни очи и черна коса, която почваше да побелява. В младостта си е бил воин и приятел на крал Хенри Първи, по-късно учен, прочут и почитан не само в Англия. Понякога го наричаха и Саймън евреина.

Когато Магнус се върна и почна да я умолява да го пусне да спи при Джайън и рицарите, тя го изпрати с Хедуид в стаята в кулата, където той трябваше да се измие, преди да слезе отново за вечеря.

Шумът в кухнята изведнъж я изнерви. Тя излезе навън, за да потърси кобилата си, която всеки ден можеше да се ожреби.

Погледна учудено двамата рицари, които току-що пристигаха с прогизнали от дъжда наметала. Когато единият си свали качулката, тя го позна.

Не носеше шлем. Къдравата му коса беше черна, както и дебелиите вежди. Несъмнено хубав мъж.

Двамата рицари бяха принц Кадоуладър и куриерът.

Уелският принц я поздрави и стисна толкова силно ръката ѝ, че я заболя.

Джайън стоеше на входната врата на голямата зала и я наблюдаваше. Кадоуладър привлече ръката ѝ към устните си и силно я целуна.

— Милейди, бих ви посъветвал да се държите така, че вашите хора ясно да разберат колко се радвате да ме видите.

Емелин беше толкова изненадана, че не знаеше какво да каже на неочакваните гости. Усети изведнъж непреодолим страх.

Значи се беше случило. Принц Кадоуладър бе дошъл да ѝ поиска сметка.

— Но, лейди Емелин, та вие треперите — каза Уелският принц и пусна ръката ѝ. — Да не би последната пратка злато, която сте задържала за себе си, вместо да ми я предадете, да е причината?

Емелин се вкамени и погледна куриера, който я наблюдаваше и явно се забавляваше.

— Е, станалото станало — продължи принцът. — И нека сметнем въпроса за приключен. Но това не значи, че вашият съпруг, това ирландско копеле, няма да си плати за онова, което ми стори — добави той и на хубавото му лице се изписа ужасяващ израз.

На Емелин ѝ стана студено. Нийл беше подпалил крепостта на Кадоуладър, битката е била кървава, а след това го беше направил за смях пред целия двор, надвивайки го в турнира. А сега Уелският принц беше дошъл да си отмъсти.

Изведнъж я попари мисълта, че освен Джайън и неколцина рицари не беше останал никой, който да защити нея и Магнус, и крепостта. Трябваше ли да извика на хората си и да им заповяда да пленят Кадоуладър? Мисълта беше добра, но неосъществима, защото последиците можеха да се окажат съдбоносни за Англия. След подписването на договора сега между крал Хенри и уелските цареше мир.

— Вие сигурно ще намерите някое сухо местенце за нас. Пътуването беше дълго и напрегнато. Налага се да ви помолим за гостоприемство.

Джайън понечи да се приближи към тях, но тя му махна в знак, че не ѝ трябва. Не, в това положение никой не можеше да ѝ помогне. Трябваше сама да измисли как да реши този проблем.

— Влезте най-напред в залата, милорд. Там гори силен огън и ще заръчам на моите готвачи да ви приготвят нещо за ядене и пиене.

Тя вече се канеше да тръгне пред тях, но Кадоуладър я хвана за ръката.

— Не сме гладни. Освен това спокойно мога да се лиша от тържествената зала. Копнея за уютна стая, в която да мога да се наслажда по-добре на вашата компания. Заведете ме в стаята на вашия съпруг.

Колко коварен план, помисли си уплашено Емелин. Нямаше никаква възможност да не изпълни желанието, защото учтивостта ѝ повеляваше да заведе принца в стаята на своя съпруг, да му даде възможност да се изкъпе там и да се преоблече — та нали Кадоуладър беше владетел.

Но този сам по себе си невинен жест на гостоприемство не бе всичко, което той очакваше. Той го знаеше, знаеше го и тя.

Мислите ѝ се объркаха. Какво да прави? От него зависеше дали да съсипе всичко тук. Достатъчно беше да я издаде на краля като предателка. Той самият нямаше от какво да се бои, защото вече бяха мирни времена. Тя посочи безсилна старата кула.

Мълчаливо тръгнаха към нея. Емелин скри под наметалото треперещите си ръце. Стражите на вратата на кулата отдадоха чест с изписано на лицата нескрито любопитство.

— Милорд, ще ме извините ли за минутка, искам да отпратя камериерките си.

Без да му даде възможност да отговори, тя хукна по витата стълба нагоре, като взимаше по две стъпала наведнъж. Блъсна вратата и бързо я заключи зад себе си.

Магнус наистина се беше изкъпал, както му беше наредила. По пода още бяха разхвърляни мокри кърпи. Той беше седнал в прани, чисти дрехи на един стол и тъкмо си обуваше ботушите. Камериерки разтребваха стаята.

Емелин се втурна задъхана към Магнус, сложи едната си ръка на устата му, другата на неговото рамо. Хедуид се обърна и едва успя да сподави вика си.

— Уелският принц е тук — изрече Емелин с пребледняло лице. — Сега слезте по стълбата и си бърборете на висок глас. Вземете Магнус между вас двете, за да не го видят.

Тя свали ръка от устата на детето и го погледна сериозно. Той отговори на погледа ѝ без уплаха и по-скоро заинтригуван.

— Сине, трябва да направиш нещо за мен — каза тя меко. — То е много, много важно и от теб зависи дали ще изпълниш всичко добре. Чуй ме сега... препусни с понито колкото можеш по-бързо при майстор Авенант. Не допускай нищо да те спре. И остани при него, докато не получиш вест от мен. Мислиш ли, че ще успееш?

Магнус кимна сериозно, защото разбра колко е важно това за нея.

— Тогава ми се закълни като рицар.

Той сложи ръка в нейната и я погледна със светнали очи.

— Кълна ти се майко. Кълна се.

Хедуид ѝ съблече мокрото палто, оправи ѝ роклята.

— О, милейди, трябва да знаете, че каквото и да се случи, ние ви обичаме — прошепна тя.

Двете камериерки ѝ помогнаха да пусне косата си и бързо я сресаха, та да се спуска на меки вълни по раменете ѝ. За друго нямаше време.

Едно от момичетата посегна към ръката ѝ и я целуна. То подозираше какво ще прави Кадоуладър с нея. И Емелин знаеше със сигурност какво е то и се страхуваше.

Изпълнявайки волята ѝ, момичетата най-сетне тръгнаха надолу с Магнус между тях двете и се разбъбриха като подгонени гъски. Вратата бяха оставили отворена.

Мигове по-късно се появиха Уелският принц и куриерът. Принцът си свали палтото и го хвърли на облегалката на един стол пред камината. Загледа се в килимите по стените, скъпите мебели, подредени в стаята. Изглеждаше впечатлен.

— Колко елегантно! — възкликна той. — Стаята много ми харесва.

Той се усмихна зловещо и седна до камината.

— Чувал съм, че сте донесли тежка зестра на съпруга си, лейди Емелин. Не е тайна също, че за любов между вас и вашия съпруг не може да става и дума.

Емелин извади чаши от шкафа и ги сложи до гарафата с вино.

— Това са злостни клюки, принц Кадоуладър. Аз съм вярна и предана съпруга на своя мъж.

— Нямах това предвид — каза принца и се усмихна този път очарователно.

Тя напълни две чаши и ги подаде на двамата мъже. Още след първата глътка принцът вдигна, приятно изненадан, вежди.

— Какво чудесно вино — каза той и вдигна чаша за наздравница в нейна чест. — Милейди, колко е хубаво, че след толкова време се виждаме отново.

— Това вино ни донесе канцлерът на краля. Бургундско, прославно по християнските земи — обясни Емелин и им доля чашите. — С него ни благодари за гостоприемството.

— Надявам се, че ще направите моето гостуване още по-приятно.

— Милорд, не разбирам какво искате да кажете.

Куриерът си изпи набързо виното и остави чашата.

— Милорд, милейди... желая ви приятна вечер — каза той и излезе, навел очи, от стаята.

— Къде отива?

— Навън — каза принцът и я хвана за китката. — Ще пази на вратата.

Той привлече Емелин в скута си. Струваше й усилие да не му издере очите. Значи все пак не се беше излъгала. Нищо чудно, че първата й мисъл беше да заповяда на хората си да хвърлят този уелски воин с вълчи очи в подземие под цистерната.

Разбира се, че знаеше — той иска да спи с нея. Но какво още?

— Моля ви, пуснете ме, милорд. Не съм сторила нищо, за да спечеля вашето внимание.

Принцът се засмя тихо. Държеше я здраво за ръцете и почна да разкопчава роклята й.

— Защо да ви пусна? Ще трябва първо да си платите дълга, мила моя. Настоявам на първо място да продължите да приемате от Рейналд златото, което ми подарява крал Луи. Но е излишно да си правите

труда да го предавате на пастирите. Ще идвам лично да взимам златото. И няма да кажа на никого за помощта, която ми оказвате... ако подсладите мълчанието ми, като ми угодите.

Емелин се помъчи да хване ръцете му, които смъкваха роклята от раменете ѝ. Гърдите ѝ вече бяха голи.

— Мъжът ми ще ви убие — изрече тя.

— Морлекс имаше вече няколко пъти тази възможност, но както виждате, досега не е успял, нали? Признайте си, че обичате този ирландски касапин не повече от мен. Не мога да ви опиша какво удоволствие ми доставя да направя този гаден и долен тип рогоносец.

Той наведе глава и заби зъби в голата ѝ кожа.

— Искам точно това. Вие ще ми помагате срещу крал Хенри и ще ми давате онова, което сте свикнала да давате на онзи ирландски помияр.

Емелин се отскубна от скута му и преди той да успее да посегне към нея, вече си беше стъпила на краката. Роклята ѝ беше широко отворена отпред, гърдите ѝ се подаваха с влажни зърна, защото той ги беше смукал. Уелсецът я гледаше като хипнотизиран.

Тя взе гарафата от масата, наведе се с подчертана предизвикателност над него и напълни чашата му.

Вече беше наясно с мръсните намерения на принца. Въпреки сключения мир с Хенри искаше да продължи да я използва да му пренася златото, както го бе правила от глупост години наред. Нещо още по-лошо, вече не биваше да го предава на пастирите, защото той щеше да идва лично да си го взима и всеки път щеше да се вмъква в леглото ѝ, за да си отмъщава на Нийл Фицджулиън.

В сравнение с Кадоуладър Нийл беше смел рицар на честта. Беше го доказал в сраженията срещу Кадоуладър и в турнира. Желанието да прелъстиш жената на друг свидетелстваше за толкова долнопробен начин на мислене, че ѝ идеше да повърне. Това, дето принцът предполагаше на всичкото отгоре, че тя ще изневерява доброволно на съпруга си, я накара направо да побеснее. Уелсецът се залови малко непохватно да си събува ботушите. После стана, за да си свали панталона.

Емелин отново се приближи към него с гарафата. С вече помътнели очи той хвана едната ѝ гърда и почна да я мачка. После ѝ подаде чашата си и тя се престори, че пие.

Стиснала зъби и с ледена усмивка тя го остави да върши каквото си ще. Когато той се опита да я целуне, тя го хвана за ръката и го заведе до леглото.

Принцът не носеше нищо, освен панталона. Сега събу и него. Кожата му беше бяла като мляко, а черните косми по ръцете, краката и между бедрата му бяха в странен контраст. Той се отпусна тежко на ръба на леглото.

— Аз ще се погрижа да го забравите — почти изрева той. — Желая ви от мига, в който ви видях за пръв път... когато ви зърнах на турнира.

Той се отпусна върху възглавниците и я изгледа втренчено.

— Хубава сте... с тази разтворена рокля. Съблечете я.

Емелин почна да се съблича. В този миг беше готова, ако той поискаше това, да изтича гола до ада и обратно.

Принцът, големият герой на уелсите, лежеше по гръб и разкрачен, и тя можеше да види много дългия му, възбуден член.

Той измърмори нещо, а после очите му бавно се затвориха.

Емелин шумно въздъхна. За щастие успя най-сетне да го обезвреди, преди да е успял да я обладае. Изтича стремително към вратата и рязко я отвори.

Джайън и двама от морлекските рицари бяха застанали пред нея. Куриерът лежеше на пода.

Рицарите влязоха в стаята и се приближиха към леглото, на което лежеше заспалият принц. Видяха смаяни, че той е съвсем гол.

Джайън издърпа покривката на леглото, за да го увие в нея.

— Нямате време за това — каза Емелин. — Вземете го както си е.

Тя вече едва се държеше на крака. Вълнението и изпитаният страх, я бяха докарали почти на ръба на нервен срыв. Отпусна се уморено на ръба на леглото.

Двамата рицари вдигнаха принца от леглото и го изнесоха навън.

— Всичко е наред, милейди. Ние ще се погрижим за останалото — казаха те и изнесоха навън голото тяло.

— И този, който е пред вратата... вземете и него — каза тя с последни сили.

Емелин се събуди, защото някакъв мъж със свещ в ръката се беше навел над нея, а тя не можеше да разбере кой е, защото лицето му

беше цялото в пръски кал. Извика силно.

— Какво е ставало тук? — попита я Нийл и по гласа му личеше колко е уморен. — За малко да си съсипя добрия кон, за да стигна тук час по-скоро. Какво, по дяволите, е станало?

До нея Магнус подскачаше от радост и го гледаше с щастливи очи.

— Милорд, колко е хубаво, че отново сте тук.

Нийл го изгледа навъсено.

— Не съм ти милорд, аз съм ти баща! И побързай да слезеш от това легло. Вече си много голям, за да спиш при майка си.

Емелин се надигна и придърпа завивката до врата си.

— Да не сте се побъркал? Втурвате се тук като луд и говорите на Магнус такива неща? Джосрън, донесете от масата няколко свещи. После можете двамата с Готселм да си вървите.

— Мой баща? — попита Магнус с широко отворени очи.

— Не ти е баща — сопна му се Емелин. — Нали знаеш, че когато не е в настроение, приказва какво ли не.

Нийл отиде до камината и взе да рови жаравата, докато пламъците лумнаха отново. После съблече мръсното си палто и го метна на един стол.

— В Честър разбрах от рицарите, че принц Кадоуладър е бил намерен на пазарния площад в Морлекс... гол и пиян. Оная му работа била намазана с черна боя — каза Нийл.

— Със синя — поправи го Емелин. — И не намазан, а боядисан. Идеята не беше моя. Направили са го бояджиите на Авенант. Те мразят уелсците.

— По дяволите! — изрева Нийл толкова силно, че Джосрън изтърва току-що запалената свещ.

Нийл се приближи към леглото и се наведе над нея.

— А знаете ли пък уелсците колко мразят да се подиграват с тях? Крал Хенри отдавна ми обръща внимание на това и ме е предупредил. Ако някой се подиграе с уелски владетел, той се отказва от трона, праща жена си в манастир, лишава потомството си от наследство и отива в изгнание.

Емелин издържа погледа му, без дори да й трепне окото.

— Майчице Богородичке, какво трябваше да сторя? Да го убия, та да почне нова война? Вашият прекрасен принц беше дошъл тук с

намерението да спи с мен. Така искаше да ви отмъсти за всичко, което сте му сторил.

Нийл я изгледа продължително, после седна на леглото.

— А как се стигнало до там, че се е озовал насред площада, при това гол?

— Джосрън и Готселм да сложат Магнус да спи.

Джосрън повлече съпротивляващия се Магнус към вратата, а Готселм ги последва.

— Милорд! — крещеше Магнус. — Майко...

— Ще си поприказваме по-късно, момчето ми. Крайно време е да научиш истината.

— Рицарите казват... наистина ли съм...?

— Вън! — изрева Нийл. — Върви с Джосрън и прави каквото ти каже.

Емелин седна в леглото.

— Кадоуладър не беше пиан. Аз му сипах от прахчетата на Гайуедан. За щастие имах още от тях, от времето, когато кракът ви беше толкова зле. Непрекъснато му доливах вино, защото мина доста време, преди прахът да подейства. Но той най-сетне заспа. След това Джийън и рицарите го изнесоха през тайния тунел под цистерната, който води от крепостта чак до реката долу. Магнус вече бях пратила с неговото пони в града с вест за Джон Авенант. Трябва да го похвалите, защото той прояви истинска смелост. И... господи боже мой, та той нищичко няма да разбере, ако му кажете, че е ваш син.

— Не чухте ли той какво каза? Половината свят подозира, че е мой син.

— Мъжете от гилдията на тъкачите са вдигнали Кадоуладър от брега на реката, а после са направили онова, което са сметнали за справедливо.

— Тук има таен тунел? Джайън и рицарите са го използвали, за да разкарат принца от тук?

— Отдавна се каня да ви кажа. Майсторът на дюлгерите го откри и ми го показва.

— След което вие съвсем случайно забравихте да ми кажете! А кога имахте намерение да поговорите с мен за френското злато?

Емелин преглътна, защото изведнъж не можа да си поеме дъх.

— Вие сте знаел? — прошепна тя.

Нийл стана, прокара ръка през косата си и отиде до камината.

— Кралят много се надяваше да изобличи Хю Бигод и останалите английски приятели на френския крал, защото те му мислят злото. Златото, което Луи праща от години на уелските бунтари, е само подробност от заговора. Вместо това сега имаме един Кадоуладър, който благодарение на моята съпруга и нейните съучастници се е озовал гол на пазарния площад, където всеки е могъл да се подиграе със синия му член. Френският крал е много набожен човек. Той добре ще си помисли дали да продължи да помага на такъв принц. Що се отнася до крал Хенри... той беше направо очарован да чуе за случилото се.

— Очарован?

— Хенри обича хубавите жени, а вие, да ви вземе дяволът, сте много хубава. Неговите шпиони са му докладвали, че вие, като предана съпруга, само сте продължила да вършите онова, което първият ви съпруг, Нюмарч, е започнал да прави още по време на войната между неговата майка и крал Стивън. Но онова, от което Хенри най-много се възхищава от господарката на Морлекс, е елегантният начин, по който успяхте да използвате на кралския банкет един печен елен, за да ликвидирате проклетите пойни птички. Според него е било много мъдро от ваша страна да имитирате загубеното бижу... той цени особено високо мъдростта, защото нали в противен случай нямаше да остане при вещицата, за която се е оженил. Съжалява, разбира се, че този път не е успял да спипа предателите от най-близкото си обкръжение, защото много му се искаше да изобличи в предателство своя верен приятел граф Норфолк. Въпреки това много се развесели, когато чу новината за синия член на Кадоуладър.

— Вие ми се подигравате.

— Ни най-малко, кълна се. Кралят не понася Кадоуладър. Смята го за самоуверен варварин. Хенри отдавна не е бил в толкова добро настроение. Това се отрази даже на Елинон. След яко пиене снощи, при което често се вдигаха наздрависи за най-чувствителните части от тялото на уелския принц, той отведе своята кралица в леглото.

— Не ви вярвам.

— Ще ми помогнете ли да си събуя проклетите мокри ботуши?

Емелин се измъкна от леглото, застана пред него, за да може той да опре другия си крак в задника ѝ, и задърпа ботуша.

— Казах ви самата истина. Хенри ни обича заради всичко, което току-що ви изредих. Искане да станем негови придворни... нещо, на което ще се противопоставя с всички възможни средства. Не искам да ви виждам близо до него. Така, а сега ми помогнете да сваля доспехите.

Той се наведе напред, за да може тя да му издърпа ризницата през главата.

Беше толкова тежка, че тя залитна. Нийл бързо скочи и я прегърна.

— Зная, че си искаш свободата — избоботи той. — И аз ти я обещах. Само че сега възникна едно усложнение... Кралят е намислил в най-скоро време да ти направи графиня. Е, нищо ли няма да кажеш?

Но Емелин само го погледна с широко отворени очи.

— Нещата няма да станат по-лесни, ако вие и бъдещите наследници на Морлекс живеят в Роксетър при твоя дядо. Толкова далеч от твоя съпруг, прекрасния граф Нийл Фицджулиън...

— О, не! — прошепна тя.

— И как трябва да тълкувам това „не“?

— Не, не искам да ставам графиня. Такива титли никога не са ме интересували. Не харесвам и двора с всичките му клюки. Аз съм златарка и член на тази гилдия. Искане Магнус да стане почтен човек.

Тя отиде до леглото и се пхна под завивките.

— Вие се стремите към слава и почести, аз съм безразлична към тях.

Нийл съблече и останалите дрехи и се пхна до нея под одеялото. Когато се притисна към нея, тя му обърна гръб.

— Говори с мен! — заповяда той.

Тя се обърна пак и продължително го изглежда.

— Тогава — прошепна тя, — тогава... през онази нощ, когато ви видях за пръв път, ви помислих за млад герой... един от рицарите на сър Ланселот, от рицарите на Кръглата маса... божичко, колко глупава и наивна съм била!

— И аз не съм забравили онази нощ. И сега виждам пред себе си онази стая, многото свещи, скъпите стенни килими. За пръв път от много дни бях сит, защото първата им работа беше да ме нахранят. Може наистина да си била наивна, но спомни си, че и аз бях само един неопитен млад рицар, без пукнат петак, а когато те видях да стоиш до

това легло, от страх за малко да напълня гащите, защото беше толкова невероятно хубава... красива като ангел. В този миг разбрах, че съм изгубил сърцето си, че те обичам.

— Никога не сте ми го казвал!

— Крал Хенри ще обяви Джулиън за мой наследник. Архиепископ Тиоболд ще получи разрешението от папата в Рим. Един ден момчето ще стане граф Морлекс.

— Името му е Магнус. И така ще си остане. Никога няма да го нарека Джулиън. Божичко, вие не можете да го наречете Джулиън Фицджулиън... всеки ще реши, че това е прякор за подигравка.

Нийл притисна топли устни към гърдите ѝ.

— Остани при мен, Емелин. Скъпа, ще получиш от мен всичко, което пожелаеш. Крал Хенри ще се погрижи за това. Нали ти върнах златарската работилница и къщата. Ако искаш, може да имаш отново и бегинки.

— Не, не искам. Горките жени. Често се питам какво ли е станало с Уолтър и Бертилда.

Нийл я целуна страстно.

— Ти още не си ми казала, че ме обичаш, малка вещице.

Емелин усети тежестта му върху себе си, усети до кожата си ударите на неговото сърце, видя балдахина над леглото, в което тогава се бяха любили за пръв път. И най-сетне разбра съвсем ясно. Беше го обикнала от първия миг. Беше го обичала през всички тези години. Въпреки всичко, което се бе случило между тях.

— После ще ти го кажа — прошепна тя и прегърна нежно шията му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.